PŘIROZENÉ PRÁVO

A

PŘÍRODNÍ ZÁKONY

1

Napsáno ze Svobodného domova

Jana Bodnárová a Bohumír Bročko

Vydání první květen 2024
Vydáno samizdatem
Textový editor: LibreOffice Writer

Obsah

Předmluva.....5
Přirozené právo.....9
Přírodní zákony.....17
Svobodná vůle.....27
Příčina a následek.....35
Harmonická rovnováha.....41
Proxemika.....47
Odpovědnost.....57
Přirozený systém.....69
Poslání a nadání.....81
Porušení zákonů.....89
Zdrojová efektivita.....95
Bezpečí.....107
Nekonečný vývoj.....113
Kmen.....119
Dominance a submisivita.....127
Činná kompetence.....133
Altruismus.....145
Duchovní potřeba.....151
Svobodný domov.....157
Doslov.....165

Předmluva

Všichni jsme produktem systému už po mnoho generací. Postupně jsme zapomněli, že jsme sem přišli s určitým záměrem.

Nejsme zde proto, abychom trpěli.

To, co si často navzájem přejeme k různým výročím je především zdraví, štěstí, radost ze života, a společného tvoření a poznávání. Proto jsme tady. Možná nejsme schopni vidět budoucnost, ale jsme schopni ovládat přítomnost. Svou budoucnost vytváříme svou přítomností, pakliže zůstáváme naladěni na to, co potřebujeme poznat a pochopit.

To, co se v nás změní ovlivní všechny ostatní. Každá kapka ve své originalitě přináší změnu. Každá je důležitá a každá se počítá.

Tato kniha krok za krokem mapuje současné problémy naší civilizace a zároveň přináší nové pohledy na jejich možné řešení.

Jana Bodnárová, únor 2024

V této knize se dočtete, že pokud chceme něco nepoznaného ukotvit, svázat, nebo udělat z toho dogma, přivede nás to vždy do svízelné situace. Nakládat s přirozeným právem právě tímto způsobem je proto velice pošetilé. Ten, kdo se o to přesto pokusí, bude nakonec nucen dojít k poznání, že udělal velkou chybu.

Bohumír Bročko, leden 2024

Sociologie - obor, který jsem po většinu času opomíjel. O jeho definici je na Wikipedii psáno (pozor - prý ani ona není vševědoucí):

Sociologie je společenská věda zkoumající sociální život jednotlivců, skupin a společností. O obsahu sociologie a vymezení předmětu jejího zkoumání neexistuje shoda napříč různými sociologickými školami a paradigmaty. Sociologie je chápána např. jako věda o jednání lidí ve společnosti, o struktuře společnosti, o sociální interakci, o sociálních skupinách, o sociálních faktech, o společenském systému anebo o sociální změně.

V roce 2023 přesáhl počet světové populace osm miliard lidí. Každý z nás se světem pohybujeme, pro každého jedince jsou prožitky neopakovatelně jedinečné. Každý prožíváme své vlastní zrání, vnitřní i vnější zastávky, svůj osobní vývoj. Současně vnímáme, jak se utváří a vyvíjí naše názory na svět, na lidi, a jak je ověřujeme v životě samém

svými vlastními rozhodnutími a vlastními činy. Každý máme svůj myšlenkový svět, který reprodukuje jeho vznik a vývoj – tedy nikoliv staticky jako něco hotového a jednou provždy daného, nýbrž jako neustálou změnu a obohacování jednotlivými fázemi vlastního života. Myslím si, že základním principem veškeré ctnosti a mravnosti je úcta k životu, je to obecný a etický základ opravdové lidskosti, stejně prostý jako dalekosáhlý, stejně přesvědčivý, jako provokující. Opravdová úcta k životu dnes znamená bezvýhradně se zasazovat o mír na celé planetě, o bezpečnost národů a o ochranu veškerého života před nebezpečím atomového zničení.

Máme právo volby - vždy a všude. Vše plyne dál, a tento proces nikdy neskončí. Život nám dal Bůh určitě s nějakým záměrem. Blíží se doba bodu zlomu? Potřebuje civilizace doktora nebo hrobníka? Zdokonalujme svět, který nám byl dán. Milujme život, nebojme se ho. Pojďme směrem, kterým nás vede naše srdce. V kontextu současného názorového rozrůznění české populace je pravděpodobné, že kniha, kterou právě otevíráte, vyvolá rozporuplné reakce. Ale pokud k ní přistoupíte bez předsudků, zůstane pouze na vás, jaký si z předložených faktů vytvoříte úsudek.

Josef Janotka, březen 2024

Přirozené právo

Sebevědomí

Vraťme se na začátek vzniku tohoto pojmu, který lze vysledovat do doby před našim letopočtem. Od první zmínky o přirozeném právu se začal odvíjet sled kodifikačních tendencí, které se přirozené právo snažily ukotvit a dát mu alespoň nějakou psanou formu. V průběhu dějin vznikla spousta deklarací a různých filozofických traktátů, ale žádný neobstál v konfrontaci s vývojem lidského poznání.

Přirozené práva máme od stvořitele a člověk je může pouze objevovat a žít podle nich, nebo je porušovat.

Lidské poznání v čase nabývá nových kvalit a naše poznání se tím neustále prohlubuje. Proto dnes můžeme povrchně poznané zákonitosti brát pouze jako předpoklady pro náš harmoničtější život. Všechny předpoklady a na nich založené teze jsou nám dnes oporou. Nic jiného totiž nemáme. Je logické, nechat vývoji paradigmatu určitý prostor a nebrat vše co známe absolutně. Není zapotřebí jít ideologickou cestou dogmat a nemusíme se opírat o žádnou víru, která nám později může způsobit pouze problémy a utrpení. Přijmout dynamický vývoj je nejlepší strategií pro náš život.

O přirozeném právu máme zatím několik poznatků, které můžeme nastínit a o které se můžeme opřít, abychom nemuseli tápat v úplné tmě. Pochybnosti jsou potřebné, aby nám dávaly určitou míru nejistoty. Pokud bychom dospěli k řešení složitých životních otázek, pomohou nám vytvořit prostor pro více možností řešení. Klidně můžeme být shovívaví vůči okolí a hlavně vůči sobě, protože pokora je zde na místě. Nemusíme přitom pykat za každé přešlápnutí vedle. Máme možnost vše napravit, nebo alespoň zmírnit dopady našich dřívějších rozhodnutí, pokud je shledáme neharmonickými. Už se nemusíme vymlouvat na nikoho a na nic, abychom se zbavili domnělé viny. Prostě můžeme přijmout své pochybení a jít dál po lepší cestě. Být k sobě přísnější, než je prozřetelnost je velice egoistické a zbytečné. K dokonalosti máme ještě daleko, a tak není dobré dělat přehnané soudy nad sebou samými, nebo nad jinými lidmi.

Které poznání lze brát za hlubší a které ne nedokážeme s nějakou přesností určit vždy, a tak můžeme přistupovat k tomuto hodnocení podle vlastních preferencí. Zajisté už jsme něco slyšeli o panu Maslowovi. Jeho pyramida je docela dobrou inspirací pro uvažování o našem životě a jeho zákonitostech. To, že s ním budeme, nebo nebudeme zcela souhlasit je irelevantní. Určitě si můžeme udělat vlastní pyramidu základních lidských potřeb. To, že pyramidu v životě několikrát přeskládáme je zcela v pořádku. Nikdo určitě nebude rozporovat potřebu dýchání a tím pádem bude tato potřeba úplně na prvním místě ve všech našich pyramidách. Dále už je to na nás, jak si zbytek vystrojíme.

Nejedná se o to, že bychom měli vpouštět do našich myšlenek bezuzdný relativismus, jak můžeme mnohdy pozorovat u různých jedinců. Dozvídat se to, že nic nemá smysl, nebo že je člověk jen nějaký náhodný projev organizované hmoty, je opravdu zoufalé volání o pomoc. Jde o to, abychom si uvědomili, že svět má nějaký nepsaný řád, a to že jsme se dopracovali až k pojmu přirozené právo má pro nás hluboký smysl.

Pojďme si teď nastínit několik lidských práv, která by mohly velice pravděpodobně zaujímat významné místo v naši pomyslné osobní deklaraci.

Právo na život je docela logické právo a asi se nenajde nikdo, kdo by ho rozporoval. K naplnění tohoto práva budeme potřebovat další související práva, jako je právo na dýchání čistého vzduchu, pití čisté vody a jedení vyvážené stravy. Dále to bude právo na přístřeší a osobní životní prostor. Tady se na chvilku zastavme a řekněme si, jestli existuje nějaké světské právo, které nám toto bezpodmínečně zaručuje, stejně jako nám to zaručuje přirozené právo. Přirozené právo nám totiž všechny tyto práva zaručuje tím, že přirozeně existují podmínky pro zachováni kontinuity našeho života, a tyto podmínky nejsou ničím jiným, než přirozeným životním prostředím podmíněné. Musíme konstatovat, že takové světské právo, které by přirozené právo mohlo nějak nahradit neexistuje, protože žádná světská moc nedokáže zabezpečit nepodmíněnost přístupu k těmto přirozeným právům. Zabezpečení zmíněných přirozených práv dnešní systém nedokáže bezpodmínečně zajistit a instituce, jenž si samozvaně vzaly odpovědnost za prosazování našich základních práv by svou liknavostí a byrokratickým

přístupem nechaly člověka i zemřít, což se mnohdy v minulosti stalo. Dokonce existuje světské právo, které nás může o přirozené práva připravit a odepřít nám přístup k přirozenému životnímu prostředí. Aby to nevypadalo, že tady nějak přeháníme, můžeme se podívat na jednotlivá základní práva podrobněji.

Právo na dýchání čistého vzduchu je tím primárním základním přirozeným právem, kterým se budeme ilustrativně zabývat. Už jsme si řekli, že toto právo je úplně nejzákladnější a z toho plyne, že jeho zabezpečení je nutné.

Čistý vzduch je tady přirozeně.

Co nás tedy může připravit o možnost dýchat čistý vzduch? Může to být příroda, jako se to stalo například v Pompejích. Pokud by byl člověk vnímavější, a my určitě máme tuto možnost, tak bychom se takovému odepření přirozeného práva mohli vyhnout. Další možností, jak nám může být toto právo odepřeno je lidská činnost. Protože máme být vnímaví k takové činnosti, můžeme takovému odepření předejít. To znamená, že jediným předpokladem, jak si právo na dýchání čistého vzduchu zabezpečit, je být vnímavý a bdělý ke svému prostředí. Člověk má všechny předpoklady, aby si hájil svá přirozená práva, a to ve všech oblastech života, pokud by mu systém tyto kompetence neodebral. S dalšími přirozenými právy, jako jsou přístup k pitné vodě a přístup k vyvážené potravě, je to velice podobné.

Nyní se podívejme na další přirozené právo plynoucí z primárního práva na život. Tímto právem je právo na přístřeší a osobní životní prostor. Někdy je toto právo označováno jako právo na tepelnou a osobní bezpečnost. Jde o to, aby se člověk mohl chránit před nepříznivými podmínkami prostředí a mohl si zabezpečit obživu. Můžeme říci, že je to přirozená lidská potřeba. Příroda nám dává vše, co můžeme pro zabezpečení si této potřeby potřebovat. Jedná se primárně o přírodní zdroje a také náš intelekt. S tímto by si člověk měl vystačit, aby si vytvořil příbytek a našel kus země pro pěstování, nebo hledání obživy. Úroveň budování příbytku a zaobstarávání obživy bude odpovídat přírodním podmínkám, intelektu a zručnosti každého jedince.

Máme přirozeně k dispozici zeminu, kamení, dřevo, vodu, oheň a další zdroje. K tomu máme intelekt, který nám dává možnost využívat vše efektivněji za pomoci sofistikovaných nástrojů. Vše je tady přirozeně a bezpodmínečně. Člověk po dosažení věku, který ho vybízí k samostatnosti a nezávislosti na rodičích, může začít s vlastním budováním. Určitě bude efektivnější využít možnosti kolektivní spolupráce v rámci rodiny, nebo kmene, ale i kdyby tato možnost nebyla využita, byl by člověk schopen se o přístřeší, byť velice primitivní postarat samostatně. Přirozený systém nám dává možnosti k zabezpečení si této potřeby bez podmínek. Zkuste se ovšem dnes vrhnout do takovéto činnosti, která je jednoznačně základní lidskou potřebou a přirozeným právem. Velice brzy narazíme na problém, který přijde ze strany zrůdného systému a jeho strukturálního násilí. Proč je zrůdný? No jak nazvat systém, který vám bere svobodu zabezpečit si základní lidskou potřebu? Někdo se kdysi rozhodl, že může zabrat zem,

kterou osobně neužívá, a dospělo to až do stádia, že už žádná volná země nezbyla. To je první zrůdný konstrukt systému.

Co dnes můžeme udělat, abychom mohli nepodmíněně užívat kus země pro vlastní základní potřebu? Nic, protože vždy to bude podmíněno nepřirozenou umělou podmínkou. Můžeme tedy jen slevit a přijmout tyto podmínky. Tou první podmínkou bude, že si zem musíme koupit od někoho jiného. Jestli je prodávající člověk, nebo nějaká instituce, není podstatné. Abychom si mohli zemi koupit, musíme ke koupi použít peníze. Peníze můžeme získat pouze tím, že odevzdáme kus našeho života. Je to v podstatě obchod s naší životní energií a délkou našeho života. Pokud přistoupíme na tento obchod, můžeme získat potřebnou zem. Ale protože existuje další podmínka v podobě daně z nemovitosti, kterou umělý systém zotročuje člověka cyklicky, budeme nuceni náš život určitou měrou odevzdávat už do konce našeho života.

Dalším přírodním zdrojem pro vybudování přístřeší bude třeba dřevo. Pokud jsme si nekoupili les, budeme potřebovat vyměnit další kus našeho života za dřevo. Domníváme-li se, že si můžeme postavit přístřeší podle našich schopností a dovedností, hluboce bychom se pletli. Postavit si přístřeší je podmíněno umělým systémem a to povolením něco takového vybudovat. Jestliže vyměníme kus života za toto povolení, můžeme obydlí postavit, a poté budeme muset dál vyměňovat část svého života za možnost užívat toto přístřeší, protože se dostaneme do dalšího vleku daňové zátěže. Jestli systém se svými zákony podmiňuje přirozené právo člověka, tak jsme se dostali do nevolnictví a logicky z toho musíme dovodit, že náš život již

pozbyl své přirozené kvality. Obyčejný křovák je z tohoto pohledu svobodnější lidská bytost před zrakem stvořitele, než kdokoli z nás. Domorodec nekupčí s dary stvořitele, a tím žije přirozeně ctnostnější život.

Věnovali jsme se pouze několika přirozeným právům člověka, a hned jsme narazili na problém dnešní civilizace. Jestli je toto pokrok, tak se můžeme jenom smát a poté budeme nutně muset plakat, protože to, do čeho jsme se narodili je v podstatě obyčejný lágr.

Ten, kdo deleguje svoji odpovědnost za svá přirozená práva na někoho jiného, nebo na nějakou instituci, vystavuje se riziku, že jeho práva mu budou v budoucnu odepřena.

Abychom mohli vědoměji přistoupit ke svému životu, a tím si zabezpečit a uhájit svá přirozená práva, měli bychom se vážně zabývat přírodními zákony. K tomu by nás měla inspirovat i tato kniha. Neberme si z těchto řádků nic osobně, a nepovažujme nic za dogmatické a neměnné. Všechno tady je pouhou inspirací k tomu, abychom se neztratili v labyrintu světa a mohli si určit horizont, ke kterému chceme směřovat. K tomu nám dopomáhej podtitul této kapitoly, který zní sebevědomí.

Přírodní zákony

Poznání

Co to ty přírodní zákony vlastně jsou? Jsou to všechny věci, procesy, jevy, děje, a souvztažnosti mezi nimi, které se manifestují v nás a kolem nás. Tedy v celém poznatelném přirozeném prostředí, které nás obklopuje. Přírodní zákony řídí a vysvětlují vše. To jenom naše poznání je nedokonalé a proto mnoha zákonitostem ještě nerozumíme.

Definovat přesně a bezezbytku přírodní zákony zatím nedokážeme, protože lidské poznání je zatím velice omezené. Můžeme o nich mluvit pouze jako o nějakých tematických oblastech, které mají určitý dopad na náš každodenní život. Když nabydeme pocitu, že už se jedná o dost jednoznačnou předvídatelnost nějakého jevu, tak ho můžeme považovat za zákon, ale neměli bychom tím vytvořit dogma, které by bylo těžké v budoucnu aktualizovat. Tím, že zákony budou pouze v abstraktní rovině, budou neustále růst s našim vědomím a neztratí se jejich duchovní rozměry. Víte, jak to bylo se zákony v Orwellovské „Farmě zvířat“? Stejně by to dopadlo i s literou, která by chtěla zabetonovat vizi přírodního zákona.

To co jsme se dočetli, nebo co nám řekli ve škole, byly informace velice povrchní. Učili nás, že přírodní zákony jsou pouze z oboru fyziky, matematiky, chemie, biologie, ale to je pro náš život zcela nedostačující. Přírodní zákony lidských bytostí z oborů psychologie, sociologie a dalších,

se za zákony obecně nepovažují, ale umělých zákonů z oboru ekonomie a ideologie máme nespočet. Tyto umělé zákony jsou navíc ještě považovány za dogmata. Prolomení smyšlených egoistických dogmat je velice těžké, protože většinou nemáme nic co by je nahradilo, a tato nejistota nám není příjemná. To, co nemá oporu v nějaké matérii nebo ideologii je dnes systematicky opomíjeno.

V dějinách se světské zákony cyklicky zjevují a zanikají, podle toho jaký duch doby zrovna vládne. V podstatě všechny psané zákony podléhají momentální náladě ve společnosti. Dnes bychom určitě nechtěli aplikovat do života zákony středověku přesto, že v oné době byly považovány za jediné platné. Přesto takové zákony v minulosti byly psány a jejich dodržování bylo přísně vymáháno. Z dějin plyne pouze jedno, totiž to, že pokud se nějaký zákon dostane na papír, nutně způsobí utrpení. Už jen z tohoto důvodu je zřejmé, že psaný zákon je pro člověka velice nevhodný a mnohdy škodlivý. Je jasné, že zákony se i nadále psát budou, a budou se také vymáhat. V jakém jménu, a pro jaké ideologické dobro, je zcela irelevantní. Člověk se musí rozhodnout o své svobodné vůli, jestli chce žít ve společnosti, kde jsou zákony psány, nebo chce žít ve společenství, kde jsou zákony živé a žité.

Co ale můžeme a měli bychom to dělat, je otevírat témata přírodních zákonů, aby si každý člověk mohl udělat myšlenkové cvičení, a mohl si přírodní zákon osvojit, nebo o něm vést diskusi. Za účelem diskuse, nebo inspirace lze přírodní zákony popisovat, ale nelze je brát jako zákonnou literu, která bude vymáhána násilím. Ano, budeme se dopouštět

nepřesností, ale vnitřně budeme cítit, že ten zákon platí, a že se můžeme snažit o jeho objevování a zpřesňování. Každý podle své úrovně vědomí a chápání. Nelze nikdy říci: „Toto se naučíš, toto je přírodní zákon a tím se budeš řídit“. Každý má jiný pohled na ten či onen přírodní zákon. Každý tomu přírodnímu zákonu rozumí v nějaké míře, a do nějaké hloubky. Jedna věc je ale jasná, že přírodní zákony existují a platí, bez ohledu na to, jak je dnes vnímáme. Můžeme tedy pouze hledat pravdu, jak pravil mistr Ján Hus a mnozí před ním, i po něm.

Přírodní zákony jsou velice komplexní a zasahují do všech oblastí našeho života. Pakliže bychom šli ještě hlouběji, než nám naše vědomí dovolí, tak bychom některým úrovním přestávali postupně rozumět, a potom už bychom opřádali přírodní zákony pouze subjektivními domněnkami bez jakékoli opory v reálném prostředí. Idealismus, či víru si musíme nechat pouze pro sebe, protože jsou to velice intimní věci, a nelze je tedy vystavovat na odiv všem kolemjdoucím.

Toto pojednání nebude návod na to, jak pohlížet na tyto věci nějakým konkrétním způsobem, ale mělo by být pouhou inspiraci. Zamysleme se tedy společně nad tím, jakou povahu má ten či onen přírodní zákon, a jestli je nějaký jev opravdu zákonem, který bychom mohli v nějaké formě vědomě aplikovat do našeho každodenního života.

Zatím víme, že všechny přírodní zákony jsou pomyslně nějak propojené do jedné nekonečné sítě, nebo pole. To znamená, že všechny spolu souvisí, a jeden bez druhého nemůžou stát osamoceně. Přírodní zákony mají smysl

pouze v celistvosti a nelze je vytrhávat z kontextu. Někdy jeden zákon podmiňuje další, nebo na sebe zákony navazují v pomyslné linii. Není možné je vyseparovat a říci, že tento přírodní zákon používat budeme, a k jinému přírodnímu zákonu přihlížet nebudeme. Takto to prostě nefunguje. Přírodní zákony abstraktně představují jakoby neuronovou síť a jejich strukturu můžeme přirovnat třeba ke struktuře lidského mozku.

Dále víme a cítíme, že přírodní zákony jsou ty nejvyšší zákony, i když člověku většinou skryty. Přesto je potřebné je respektovat alespoň z té části, kterou jme měli příležitost poznat. Nelze je opomíjet, a ani svévolně zkreslovat. Co paradoxně lze, je možnost je porušovat, a to taky pošetile děláme, a děláme to každý den. A věřte nebo ne, důsledky se dostavují. Přírodní zákony musíme vnímat i s tím, že jejich porušování vždy vede k nějakým následkům. To je také přírodní zákon.

Svoboda každého z nás je ohraničená přírodními zákony.

Když se mluví o nějakých morálních poklescích, dekadenci, nebo utrpení ve společnosti, vždy je to důsledek porušování přírodních zákonů. Vědomější lidé jsou schopni přírodní zákony intelektuálně a citově vnímat velice jasně. I ten, kdo nerozumí přírodním zákonům a nepustí se do jejich studia, a nebude se snažit je pochopit, je přesto schopen a vlastně i nucen podle přírodních zákonů žít. Když člověk bude naslouchat svému svědomí a citu, ať je na jakékoliv úrovni, tak bude podle přírodních zákonů přirozeně žít. Přirozenost takto vede člověka k tomu, aby žil podle

---

přírodních zákonů. Porušování přírodních zákonů povede vždy k důsledkům, které budou na člověka tlačit, působit mu nepohodlí, nepohodu, stres, a psychické i fyzické obtíže. Vždy budeme mít možnost tiše slyšet intuici, svědomí, nebo jinak nazvaný vnitřní hlas, jak na nás mluví z nitra našich těl: „Toto nedělej, udělej to jinak, zkus nad tím popřemýšlet, protože toto není dobré“.

Umělý systém je postavený tak, že nás nutí porušovat přírodní zákony, abychom v něm vůbec mohli přežít.

Tento systém je neharmonický a dalo by se říci, že je až zrůdný. Stojí na bludných předpokladech, nutí nás permanentně porušovat přírodní zákon a dokonce nám říká, že ten či onen přírodní zákon neexistuje, že není pravdivý, a že jediný platný je ten světský, který vymyslel člověk. Světské principy zákonů jsou vždy založeny na víře, ideologii, a egoismu. Proč ale člověk vůbec dělá tyto pošetilé věci? Tyto umělé zákony jsou v podstatě přirozenou odpovědí na proces individuace, která probíhá v člověku. Člověk musí dříve, nebo později projít vývojem od kolektivního, zvířecího principu života, k principu vědomějšímu, a to právě skrze neušlechtilý egoismus. K zušlechtění ega je zapotřebí vyvinout určitou mravní sílu. Takto to zatím definují myslitelé dnešní doby a zdá se, že je tento princip velice trefný.

Když se podíváme na to, jaké světské zákony máme dnes, myslím tím ty, které schvalují nějací lidé a nějaký člověk potom podle nich soudí

---

jiného člověka, tak můžeme velice rychle poznat, že tyto umělé zákony jsou mnohdy v rozporu s těmi přírodními. Můžeme tedy říci, že v lidské civilizaci není žádné přirozené právo uplatňováno. K přirozenému právu se dnešní civilizace uchýlí pouze pokud se ji to hodí. Naposled to bylo, když byly souzeny některé zločiny proti lidskosti po druhé světové válce. Samozřejmě byl přírodní zákon použit účelově a na jeho základě byli lidé odsouzení k smrti oběšením.

Když uvízneme v tom, že se orientujeme pouze podle světských zákonů, tak se přirozeně dostáváme jako civilizace do problémů. Tyto problémy ovšem, světské zákony nedokážou nikdy efektivně řešit. Zpravidla se vytvoří další zákony a ty způsobí další systémové problémy. Problémy se dostanou do sestupné spirály a vzniklý tlak roste s každou otáčkou. To by nás mělo přimět k zamyšlení, ale mnohdy zvolíme cestu vytěsnění a tam už se můžeme propadat až do hlubin, ze kterých je únik velice obtížný. Civilizace potom většinou končí rozpadem, kterému předchází veliké utrpení.

Světský zákon přistupuje k problémům člověka, civilizace, a světa povrchně. Zdánlivé pravidlo vycházející z povrchního pozorování povýší na zákon, a k němu přilepí další zákony, které se na ten původní odvolávají. Případně nějaký zákon škrtne, nebo změní. Tímto vzniknou další neviditelné problémy, Ty palčivě viditelné odsune do budoucna, a my máme chvilku pocit, že je to vyřešené. Za několik desítek let se ukáže, že je něco špatně. No, kdyby ještě za několik desítek let, ale ukáže se to třeba za tisíce nebo statisíce let. Stačí otevřít dějepis a hned vidíme, jestli se století

za stoletím lidstvo dokázalo poučit a jestli si řešením nějakých problémů nepřivodilo za sto let problémy ještě větší.

V neolitu a před ním byly založeny některé problémy které se viditelně projevují i dnes. Dávní filozofové, i dnešní vědci, kteří se tím zabývají už objevili, kde ty problémy jsou, ale zatím nepřišli s žádným proveditelným řešením. To, že neolitický člověk porušoval přírodní zákony, třebaže z neznalosti, si dnes vůbec nepřipouštíme. Už jsme si většinou vědomi toho, že je něco špatně. Jinak by se přeci nemohlo dít to, co se děje. Málokdy ale uděláme něco, co by nás mohlo přivést k nápravě. Důsledky mnohdy ignorujeme, nebo s nimi nejsme ochotni pracovat. Někdy se tváříme, jako by ten problém měl vyřešit někdo jiný. Říkáme si, že máme problém, ale do toho problému nás přeci dostal někdo jiný, a vyřešit ho má tedy taky někdo jiný. Tak takto to nefunguje a ani nikdy fungovat nebude.

Osobní odpovědnost každého člověka za jeho život je daná. Problémy které máme vycházejí z toho, že nedbáme přírodních zákonů. Takto prostě pracuje vesmír. Všechno co se děje na přírodní zákony ukazuje, ale my to důsledně vytěsňujeme. Všechny problémy, a je jedno, jestli je to nemoc, bída, nebo válka, vždy ukazují na porušování přírodních zákonů. Je to tedy pouze na nás. Nikdo jiný nás nemůže zachránit.

Věčný koloběh vzniku a zániku civilizací je tady od počátku a můžeme se setkat i s názorem, že je to nutné a nelze s tím nic dělat. Pokud ustrneme v takovémto přesvědčení, tak by tato kniha neměla žádný smysl a můžeme ji rovnou zahodit. Protože my, jako autoři, si to nemyslíme, pokračujeme v

psaní inspirativních pohledů na to naše pošetilé lidské společenství. Víme, že je tady mnoho lidských bytostí, které již nepotřebují utrpení k tomu, aby se vyvíjely harmoničtějším způsobem, a těm jsou tyto řádky věnovány především.

Chápat přírodní zákony a žít podle nich je nutné, pokud se chceme dostat z koloběhu utrpení. Mnohdy slýcháme, že stačí odříkávat nějakou mantru, nebo stačí, když se ponoříme do prázdnoty a zahodíme ego. Možná to tak může fungovat, ale zdá se, že koloběh zrození a konce života zastavit nelze. Pakliže budeme ignoranti, a těmi jsme již tisíce let, tak se budeme točit v kruhu, a civilizace nutně dojde vždy k restartu. A jestli nám někdo tady nabízí, že vymění jednoho vladaře za druhého, a že on to umí lépe, a že on dokáže zařídit, aby energie byla dostupnější, a věci levnější, tak to nás vůbec nemusí zajímat. To je totiž velice povrchní pohled na to, že jsme tady zavedli nějaký umělý systém, nějaký volební řád, či jiný paskvil, který je v rozporu s přirozeným právem.

Přirozená harmonie je podmínkou trvalého štěstí.

Je jedno kdo a jakým způsobem porušuje přírodní zákony. To, že někdo nemá momentálně materiální nouzi a má dostatek zdrojů neznamená, že netrpí. Každý může trpět jako kůň, i když to není vidět. Není výjimkou, že někdo má své dva i tři cvokaře, a chodí k nim třikrát do týdne, aby vůbec mohl fungovat. Někdo si nedovede představit den bez alkoholu, někdo potřebuje ulevit přetlaku adrenalinovým sportem, či jiným druhem obsese.

Taky se může člověk stát psychopatem, který terapeuta nepotřebuje, ale musí přitvrdit v dosahování svých cílů, aby byl uspokojen. Je to každopádně cesta do pekla.

Svobodná vůle

Je to celé tvoje

Mluvit o svobodné vůli je pouštění se na velice tenký led. Zejména vzhledem k existenci různých filozofických směrů, které mají toto téma v hledáčku již věky. Pod tímto pojmem už si snad každý něco přečetl a má na to určitě svůj názor. Podívejme se na to tedy znovu, jestli nám něco neuniká.

Někteří lidé věří, že svobodná vůle je nesmysl, tak jim popřejme hodně štěstí v takovém světě, který je vypočítaný a lze ho řídit dogmaty. My o svobodné vůli můžeme s určitostí říci pouze to, že jí má každý, ale má to svoje ale. Vycházejme z toho, že na začátku projevené svobodné vůle musíme mít nějaké možnosti, ze kterých můžeme volit, a tyto možnosti může mít každý člověk jiné. Jejich počet i kvalita je jiná pro každého z nás, protože prostě nejsme stejní. Tam, kde někdo vidí tři možnosti, tak někdo třeba nevidí žádnou, nebo tam vidí jenom jednu. Někdo jich vidí třeba dvacet. Až když máme dostupné nějaké možnosti, můžeme se svobodně rozhodnout pro jednu z nich. Když má člověk jenom jednu možnost a musí volit tu jednu, znamená to, že svobodná vůle je v podstatě neprojevená. Potom mluvíme nikoli o svobodné vůli, ale o osudu. Svobodná vůle má pro každého člověka jiný rozměr a takto bychom mohli na to zatím pohlížet.

Svoboda volby každého člověka je hlavně otázkou mentálního a duševního prostoru. Jestli nám už skutečně nezáleží na tom, co si o nás kdo myslí, dosáhli jsme sice o něco vyšší úroveň svobody, ale není to ještě vše. Nic to totiž neříká o tom, jestli je volba dobrá, nebo ne. Slovy klasika „i samotné dobro na nesprávném místě může býti zlem“. Svobodná vůle se projevuje v procesu rozhodování a takových rozhodování za den uděláme miliony. Neustále se rozhodujeme jak, proč, kdy a kde něco uděláme, nebo neuděláme. Svobodná vůle nám dává možnost vybrat si to nejlepší řešení. Samozřejmě, že to nejlepší řešení podle našeho vědomí, které momentálně máme.

Porušením přírodních zákonů jasně dokazujeme, že svobodnou vůli máme.

Naše vědomí je každou chvíli trošku jiné, protože neustále získáváme nějaké nové zkušenosti. Poznání je nekonečný a trvalý proces, takže jsme v každý okamžik v jiné situaci. Rozhodování tedy nemusí být z vnějšího pohledu vůbec konzistentní. Společenství lidí kolem nás nemůže ani tušit, proč jsme se rozhodli jinak, než obvykle, protože nemá ponětí o všech faktorech pro naše rozhodnutí. Svobodná vůle a její míra přímo podporuje náš vývoj a pomáhá nám vyvíjet se. Bez ní bychom byli v zajetí osudu a dokázali bychom žít pouze pod vlivem kolektivního vědomí a ducha doby.

Možná jsme se někdy rozhodli špatně, nebo jsme porušili nějaké přírodní zákony a důsledky na nás přirozeně zatlačily. Pokud jsme si to

---

uvědomili, tak se můžeme opravit. Svobodná vůle je vždy determinována možnostmi, našim vědomím, a citem.

Když někdo řekne, že má absolutní svobodnou vůli a může cokoliv, tak chápeme, že toto tvrzení je hodně povrchní a nezralé. A co teprve, když jsme ve vleku kolektivního vědomí? Můžeme mít pocit, že se rozhodujeme svobodně, ale přitom se rozhodujeme podle nějaké předurčenosti, o které nemáme ani ponětí. Svobodná vůle je proto úzce spjata nikoli s pocitem svobody, ale s určitým stupněm individuace. Pouze individuační proces nám umožní svobodnou vůli projevit plněji, ale nikdy ne zcela absolutně, protože v kolektivním vědomí jsme nějakou měrou ponořeni vždy. Člověk prostě nemůže být absolutně bez kolektivního vědomí. To už by se totiž vůbec nenarodil na tento svět v podobě člověka. Nutně by to byla již bytost jiného druhu. Zabývejme se tedy dál pouze lidmi a vyšší bytosti ponechme stranou.

A jak to je, když vidíme, že se někdo vedle rozhoduje v rozporu s našim vnitřním nastavením? Nabídneme mu naše domněle lepší řešení, které dotyčný nemá vůbec v portfoliu, nebo ho necháme z našeho pohledu dělat evidentní chybu? Toto jsou otázky, kterými se musíme zabývat, protože odpovědět si na ně nás posune o další krůček vpřed. Každý z nás už slyšel tu frázi, že svoboda jedince končí tam, kde začíná svoboda jiného jedince. To znamená, že musíme nutně vytvářet a udržovat pomyslné hranice mezi jedinci, aby nedocházelo ke konfliktu. Někomu to může být jedno, že jeho projevy přesahují hranice a způsobují konflikty, ale tomuto přístupu se budeme věnovat v jiné kapitole.

Předpokládejme tedy, že máme svobodnou vůli něco udělat, ale nechceme vyvolat konflikt s jiným člověkem. Nejdříve tedy musíme nějak zjistit, kde je ta společná hranice. Nejsme sociopati, takže jejich domnělé právo silnějšího uplatnit nelze. Tedy vlastně lze, ale je to v rozporu s přírodním zákonem a my se chceme věnovat tomu, jak přírodní zákony pokud možno neporušovat. Hranice našeho vlivu tedy budou primárně tam, kde se vůbec nemusíme hranic jiného člověka ani dotýkat. Je to totiž to nejlepší řešení, protože ke konfliktu v podstatě nemůže dojít. My ale nežijeme v poustevně, a pokud jsme v nějakém společenství, tak nutně budeme muset hranice řešit. Vědomější lidé k tomu přistoupí tak, že si vytvoří pro sebe takovou osobní zónu, aby se vzájemné hranice nedotýkaly.

Méně vědomí lidé nebudou hranice řešit vědomě, ale budou podléhat kolektivnímu vědomí, kde se hranice nutně dotýkají. A tady už vidíme rozpor s paradigmatem naši civilizace. Tato civilizace vůbec nepracuje s takovým pojmem jako je osobní zóna, a přitom je o tom napsáno mnoho v učebnicích psychologie a sociologie. Abychom se nezasekli na tomto rozporu, tak budeme muset pro naše myšlenkové cvičení předpokládat, že žijeme v harmoničtější společnosti a osobní zóny jednotlivců se vůbec nedotýkají. Ten druhý případ, kdy se hranice dotýkají, vede časem vždy k nějaké formě konfliktu. Máme tedy vyřešenou první podmínku, a teď můžeme přistoupit k té otázce, která se týká toho, jak budeme harmonicky přistupovat k tomu, kdo zrovna dělá podle našeho pohledu, zcela mylné, neřkuli fatální rozhodnutí ve své zóně, na kterou momentálně vidíme, ale zasahovat do ní nechceme.

Přátelé, to co vás teď napadlo, by bylo zcela nejlepší řešení. Nechat toho člověka ať si udělá co chce. Nikdo z okolí totiž neneseme žádnou odpovědnost za jeho rozhodnutí a jakákoli naše intervence by nakonec byla v rozporu s přírodním zákonem svobodné volby. Dokonce bychom mohli jít až do takového extrému, že dotyčného necháme ať se třeba i připraví o vlastní život. To by bylo ale v rozporu s jiným přírodním zákonem. Víte s kterým? Je to přírodní zákon altruismu, tedy nezištného chování k členům vlastního kmene. Tento zákon nám říká, že na rozhodnutí někoho jiného záleží přirozeně i nám a dotýká se nás to, ale nemáme právo zasahovat do svobodného rozhodnutí jedince, který chce z našeho pohledu udělat fatální chybu. A do jaké míry bychom tedy měli do toho vstoupit, abychom neporušili žádný přírodní zákon? Jasnou volbou bude, že použijeme verbální komunikační kanál, který jen lehce přemostí vzájemné hranice zóny. Klidně si můžeme říci, že právě proto máme dar řeči a nebudeme určitě daleko od pravdy.

Abychom zachovali integritu obou našich zón a neovlivnili svobodu toho, koho chceme upozornit na chybu, můžeme použít přírodní zákon, který mluví o rozdílu mezi manipulací a inspirací. My totiž harmonicky dotyčného můžeme pouze inspirovat, ale neměli bychom ho manipulovat. Tím neporušíme žádný zákon. Prostě dotyčného laskavě upozorníme na to, jaké může mít jeho rozhodnutí následky. Potom už je to zcela na něm. Určitě nemůžeme připustit, abychom se nechali pohltit emocí a začali ho manipulovat k obrazu svému. Tady vidíte, jak jsou jednotlivé přírodní zákony úzce propojené a nelze je od sebe oddělit. Můžeme pokračovat v

myšlenkovém cvičení dál a rozvíjet další možnosti, ale to už si nechme na naše domácí úkoly a myšlenkové cvičení.

Člověk často dojde v průběhu svého života k problémům, pro které nevidí řešení. Ten problém vlastně vyvstane, když to řešení jenom nevidíme, ale určitě tam nějaké je a možná ho někdo i zná. Nechat se inspirovat je v této situaci velice prospěšné, protože můžeme rozvinout naše schopnosti o nové poznání a dovednosti. Tam, kde je těch řešení mnoho, tak tam se nemáme problém jakkoli svobodně rozhodnout. Možná s tím bude trochu problém, pokud budou jednotlivé možnosti velice blízko na hodnotovém řebříčku, ale tady máme na pomoc intuici a cit, který nás nikdy nemůže zklamat.

Dlouhodobé důsledky našich nesvobodných rozhodnutí nese ten, kdo nás manipuluje, ale tíha utrpení zůstane jen na nás samotných. Takto hluboké nevědomosti říkáme osud.

Svobodná vůle může být projevena jenom v případě, že možnosti volby člověk nalezne sám v sobě a ve svých myšlenkách, byť se nechal inspirovat zvenčí. Možnosti budou vždy odpovídat našemu vnitřnímu nastavení a bude tím splněná podmínka, že za svou svobodnou vůli budeme odpovědní pouze my sami. Samozřejmě, že vnější prostředí má vždy vliv na jedince a vytváří pro něj inspiraci k zamyšlení. Proto je důležité, aby prostředí bylo harmonické a přirozené.

Musíme si dávat velký pozor na to, jestli svobodnou vůli projevujeme jenom v možnostech na které jsme přišli sami z vlastního pramene, nebo jsou vnější povahy. Pokud jsme je sami neviděli a byly nám podstrčené, tak se automaticky stáváme obětí manipulace. Ne všechny zevně podmíněné volby musejí být špatné, ale pokud má někdo motiv nějaké možnosti vytvářet uměle, tak bychom se měli hluboce zamyslet nad těmito motivy. Jelikož nepoznáme mnohdy ani sami sebe, tak nás cizí člověk může zmanipulovat a přivést na scestí velice snadno. Jedinou účinnou ochranou před manipulací, je komunikovat pouze s členy vlastního kmene, tedy s lidmi, které důvěrně známe.

Utrpení může být vleklé i přes několik generací, než dojde ke zlomu a alespoň malé vědomější nápravě. O odpovědnosti, která ke svobodné vůli neodmyslitelně patří, budeme podrobněji mluvit v jiné kapitole.

Příčina a následek

Sklízení bouře

Příčina a následek je princip, který dobře známe. Určitě jste už slyšeli pojem akce a reakce v hodinách fyziky, a nebo něco podobného. Stejně jako ve fyzice, funguje tento princip i v psychologii, a běžném životě. Tento princip nám dává velkou příležitost, dostat se do hloubky problémů, protože se můžeme ptát pořád dokola: „proč, proč, proč…“. A proč se vůbec ponořovat do hloubky problému? No, jak jinak bychom mohli najít správný směr v našem životě? Kdo nehledá, bude pouze bloudit.

Každá příčina je následkem předchozí příčiny.

Můžeme jít do hloubky a co je na tom ještě zajímavější, je to, že můžeme dělat myšlenkové cvičení, které nevede pouze dopředu, ale taky zpět. Ptát se otázkou „proč?“ má smysl pouze do té míry, kdy nám hledání nebere tolik energie, že by to bylo už neefektivní. Velice lehce můžeme sklouznout do stavu, že hledání odpovědí již nemá žádný zásadní dopad pro náš každodenní život. Ptát se dokola můžeme, ale musíme rozlišovat mezi malichernou zvědavostí a vážným zájmem o poznání. Princip je to tedy velice jednoduchý. Takto to děláme každý den od útlého dětství a nemá smysl to dále popisovat. Jde pouze o to, jestli je to pouze povrchnost, nebo je to už vědomé tázání.

Zajímavé to začne být, až když k tomuto principu přistoupíme zcela vědomě. Myšlenkové cvičení, které děláme s hypotézami a snažíme se je analyzovat se vůbec neliší od činnosti vědce, který takto pracuje každý den. Je to vlastně vědecká metoda, takže od teď jsme vědci, kteří zkoumají smysl života, touží po poznání, a přitom nás to ještě baví. Na oboru v podstatě vůbec nezáleží, i když nám některé věci dávají větší smysl než jiné. V této knize se zamýšlíme nad hledáním přírodních zákonů a aplikací přirozeného práva, takže jsme se teď zaměřili na problém celostně a metafyzicky.

Myšlenkové cvičení při hledání pravdy se podobá detektivce a pokud se chceme pohnout dál, musíme se na to vrhnout s opravdovým zájmem. Nelze to dělat povrchně. To by byla ztráta času a energie. Protože čteme tyto řádky, znamená to, že jsme zájem projevili, takže můžeme postoupit dál.

Nic jiného, než je naše vědomí a jeho kultivace nemá hlubší smysl, protože vše ostatní se ztratí s naším fyzickým tělem.

Než v životě uděláme nějaké svobodné rozhodnutí, tak by mu mělo předcházet hlubší myšlenkové cvičení. Totéž platí při hledání pravdy a s tím spojených souvislostí. Výsledkem hlubšího myšlenkového cvičení je vždy poznání. Přijetím a integrací tohoto poznání do života si toto poznání zvědomíme natolik, že už nám zůstane na věky věků. Je to v podstatě to jediné, co si v přenesené formě odneseme z tohoto života.

Zkusme si teď přiblížit jak probíhá vědomé myšlenkové cvičení, pokud začneme aplikovat příčinu a následek. Pomyslně uděláme nějaké svobodné rozhodnutí, které máme zrovna před sebou a snažíme se domyslet, jaké to bude mít následky. Když si ty následky uvědomíme, tak zjistíme, že jich může být hypoteticky mnoho. Podstatné je, abychom se v nich neutopili a proto je začneme třídit. Některé velice nepravděpodobné si necháme na později a začneme zkoumat jen ten následek, který se nám zdá, že je nejpravděpodobnější. Dalším krokem je, že se vžijeme do situace, kdy ten následek nastal. Prostě jako by se to vše odehrálo. Teď si můžeme uvědomit všechny naše emoce, které s následkem souvisí. Pokud jsou příliš silné, musíme počkat, než zmizí, protože bychom nemohli smysluplně pokračovat dál. Klidně můžeme myšlenkové cvičení odložit a vrátit se k němu později.

Dokud se s emocemi, které vypadají velice reálně nesrovnáme, nemá smysl pokračovat. Emoce mohou být jakékoli, a to že se nám zrovna zdají být pozitivní ještě neznamená, že můžeme pokračovat. Jít dál můžeme až tehdy, kdy emoce budou na takové úrovni, že už nás neovládají a neomezují. Nikdy se jich nemůžeme zbavit zcela, ale můžeme je kultivovat na přijatelnou úroveň, a potom se můžeme ponořit do stavu citu, který už nemá žádnou výraznou hormonální odezvu v našem těle. Proces kultivace emocí a přechod do citové roviny je klíčový a jeho výsledkem je získání nějaké ctnosti. Takto získaná ctnost už bude potřebovat pouze reálnou zkoušku. Od této chvíle to nebude zkouška prozřetelnosti, ale naše osobní zkouška. Zvědoměním si kterékoli ctnosti se přiblížíme k ideálu lidské bytosti a vzdálíme se trochu od pouhé tělesnosti člověka, která je svázána s

kolektivním vědomím. Mystikové by řekli, že se více přiblížíme ke stvořiteli a lépe ho tím poznáme. Reálně jsme však žádné rozhodnutí ještě neudělali, takže jsme nemohli nic pokazit a ani vyřešit. Jediné co je skutečné jsou ony emoce, které bez vnějších podnětů můžeme zvládnou snadněji, než kdybychom jim byli vystaveni v reálné situaci. Když jsme emoce zvládli a hormony jsou v rovnováze, zkusíme se vžít do hlubšího stavu, kdy vnímáme pocit z toho, že rozhodnutí a pravděpodobný následek proběhl již dávno, a málem jsme na to zapomněli. To nám dá čistější vhled do následku našeho pomyslného rozhodnutí. Teď můžeme vzít ten následek a reagovat na něj tím, že na jeho základě se znovu pomyslně svobodně rozhodneme, a uděláme další rozhodnutí. Takto se ponoříme do dvou, nebo tří úrovní našeho rozhodnutí a jejich následku. Když už jsme to zvládli, vrhneme se na další větev, tedy zkusíme dovodit další potenciální následek na naše primární rozhodnutí. Projdeme celý pomyslný strom větvení příčin a následků, a zvědomíme si celou situaci a mnoho možností. Jestli teď nabydeme pocitu, že je to tak složité, že bychom si museli psát poznámky o našem myšlenkovém cvičení, bude lepší, když myšlenkové cvičení zjednodušíme a nebudeme se snažit o to, co nejsme schopni udržet v naši hlavě. Někdy se nám zdá, že myslíme vlastně neustále, ale zkusme si uvědomit, kolik z toho v našich životech je pouhá reakce na vnější podněty, a kolik z toho je svobodné rozhodnutí na základě citu a rozumu. Pokud se nám nedaří myslet, tedy dělat myšlenkové cvičení, není v tom žádný problém. Ne každý člověk to zvládne hned. I tím, že pouze reagujeme, nebo jdeme jenom po povrchu věcí můžeme plnit naše poslání na tomto světě. Příště nám to třeba půjde lépe.

Jsme jako kmen stromu a když půjdeme do do hloubky a budeme se ptát proč, tak půjdeme ke kořenům poznání naší duše a minulosti. Větve v koruně jsou ony možnosti a jejich následky v potenciální budoucnosti. My se s naším myšlenkovým cvičením nacházíme vždy uprostřed kmene pomyslného stromu poznání. Tam je člověk vždy sám jako jedinec, který je zodpovědný za to jestli dohlédne do těch kořenů, a jestli je schopný přemýšlet o větvích v koruně.

Uvědomit si kauzalitu příčiny a následku není snadné. Nedá se to ani naučit podle nějakého abstraktního vzorce. Toto zvědomění může dosáhnout pouze ten, kdo je připraven. Kdo je schopen si uvědomit myšlenkové cvičení, které se jakoby najednou vzalo odnikud, ten už musel projít mnoha utrpeními v mnoha předešlých životech. A nebo je to možná jen hra v kostky a hloubka vědomí se na startu našeho života losuje na kole štěstí a potom se život odvíjí nahodile. Třeba je to jen dědičná karma a člověk musí přijmout kastu podle rodiny do které se narodil a nemít možnost stát se kým by chtěl sám o své vůli. Konstruktů je mnoho a je jen na nás, jestli některému podlehneme, nebo vezmeme náš život do vlastních rukou.

Příčinu a následek, jako vlastně všechny přírodní zákony si každý může uvědomit pouze z úrovně vědomí, na které se nachází. Můžeme říci, že tu úroveň poznáme podle množství výmluv, kterými člověk prezentuje svůj dosavadní život.

Harmonická rovnováha

Píseň života

Další velkou oblastí přírodních zákonů je harmonie a rovnováha. Tyto dva pojmy jsou jak duchovní, tak fyzikální povahy, a dají se hezky vyjádřit a popsat. Málo kdy se setkáme s tak demonstrativním přírodním zákonem, který je rovněž mnohdy opomíjen, ale zvědomit si ho bude snadné.

Rovnovážný klidový stav není možný, protože by to znamenalo, že pohyb a tedy i vlnění by se zastavilo. To by byla v podstatě smrt vesmíru a života jak ho známe. Teorie entropie je velice povrchní a v podstatě fatalistická, protože říká, že všechno se jednou zastaví. My ale víme, že vše se pohybuje, vlní, kmitá a rezonuje. Kdyby entropie byla pravdou, jak by mohl vzniknout první pohyb? Nebudeme tady vyvracet žádnou entropickou teorii, protože nemáme žádné důkazy, ale cit nám říká, že vše se děje a vyvíjí v nějakých prazvláštních cyklech. Cykly mají vždy trochu jinou podobu a přesto, že můžeme pozorovat jejich podobnost, můžeme s určitostí říci, že nikdy nejsou zcela stejné. Pokud mluvíme o rovnovážném stavu, tak mluvíme o tom, že se něco pohybuje, neboli kmitá kolem pomyslné osy nebo bodu. Díky vlnění tady máme světlo, teplo, zvuk a vlastně vše. Zdá se, že teorie strun a jí podobné nám dávají hlubší smysl.

Harmonická rovnováha by mohla tedy být stavem, kdy nedosahujeme konečnou rovnováhu v klidovém stavu, ale že je to stav neustálého vlnění v

nějaké harmonii. Vždy je tady nějaká výchylka a ta má tendenci přejít vždy souměrně na druhou stranu a zase zpět.

Když se někdo rozhodne, že ode dneška bude myslet pouze pozitivně, tak to prostě znamená, že to bude boj, který nutně prohraje. Bude muset něco vytěsnit, nebo něco popřít v sobě samém. Zasune si to do podvědomí, kde to potom bude hnít, a nakonec to stejně vyrazí ven. Většinou v tu nejméně vhodnou dobu přijde poslední kapka a člověk vybouchne. Pokud jsme v harmonické rovnováze, tak se oba póly nějaké vlastnosti střídají. A to je ten kýžený stav. Jakmile se někdo snaží dělat jenom jednu věc z pomyslného páru protikladů, a tu druhou chce eliminovat, tak se dostane vždy do problémů. Dříve, nebo později se ten proces bude snažit přejít přes rovnovážnou hranici na druhou stranu. Čim déle to držíme v jedné poloze, tím déle to bude v té druhé poloze. Možná někdo namítne, že to má jinak a musíme to přijmout. Toto, co je zde popsáno platí pro emoční rovinu, kterou člověk ještě nemá zvládnutou. Určitě jsou mezi námi lidé, kteří už onu pomyslnou houpačku ke svému vývoji nepotřebují a jejich vědomí je na jiné úrovni. S takovým člověkem se ovšem nepotkáme každý den. Většina lidí žije na zmíněné emoční houpačce.

Pokud mluvíme o harmonické rovnováze, tak mluvíme vždy o jedné konkrétní vlastnosti, nebo ději. Není nutné hledat hned protiklad k nějaké konkrétní vlastnosti. Například strach nemá žádný protiklad. Odvaha je zcela jiná vlastnost. Pokud mluvíme o vlnění, v souvislosti s harmonickou rovnováhou, tak strach může stoupat a klesat. Stejně tak může stoupat i klesat odvaha. Strach není pořád stejný. Odvaha taky není pořád stejná.

Prostě se každá vlastnost vlní. Když roste strach, tak může růst i odvaha. Když roste odvaha, nemusí strach klesat. Prostě tyto dvě vlastnosti nemají mezi sebou protikladný postoj. Je dobré mluvit zrovna o těchto dvou vlastnostech, protože je jasné, že nějaký vztah mezi sebou mají, ale jaký je to tedy vztah, když ne protikladný? Zatím co strach je jednou z nejstarších vlastností vycházející z biologického pudu, odvaha má původ ve vědomějších částech limbického systému. Odvaha nedokáže zmírnit strach, ale dokáže ho překrýt. Přesto, že strach máme pořád, odvaha nám dává možnosti a akceschopnost strach překonat. Vezměme si třeba pocit štěstí. Tato vlastnost nemá žádný protiklad. Někdy je prostě to štěstí trošku větší a někdy je ho trochu méně. Pořád jsme nějak šťastní, i když zrovna necítíme žádný takový pocit, protože je nějaká jiná vlastnost zrovna silnější a poutá naši pozornost. Až se změní hladiny vlastností a pocitů do jiného stavu, tak najednou jakoby z ničeho nic můžeme pocítit pocit štěstí. Jakoby se ten pocit někde náhle objevil, ale on tam byl pořád, jen nebyl dost silný. Všechny pocity, vlastnosti, emoce a pudy se vlní. Je to takový zvěřinec. Některá zvířátka můžeme ochočit, jiná ne. Ochočená zvířátka budou mít vždy větší váhu, než ta, která jsou neochočitelná. Představme si to jako můru a kočku. Můru si určitě nikdo neochočí, a když vlítne do ložnice, tak může být velice otravná. Pokud máme kočku, tak ta si s můrou velice dobře poradí. Jak moc máme ochočenou kočku není moc důležité. Stačí, když ji máme. Takto podobně je to s některými vlastnostmi. Můra ani kočka nejsou statické objekty. Jejich agilita se mění v čase a každou chvíli na nás působí jinak. Někdy jsou v bezprostřední blízkosti a jindy vzdáleny. Když je vše v harmonické rovnováze, tak máme relativní klid. Náš zvěřinec je ale daleko větší.

Když mluvíme o harmonii, tak každý chápe, že harmonie je i souzvuk několika tónů. A jak víme, tak ne všechny tóny se k sobě hodí, a ne všechny akordy jsou libozvučné. Ani melodie nejsou stejné. Harmonická rovnováha je vlnění kolem nějakého vyváženého stavu a ten vyvážený stav si nastavujeme my. Vědomě si ho můžeme dát kam chceme.

Když si třeba někdo řekne, že už se nikdy nebude rozčilovat. Každý ví, že rozčílit se je běžné, a že se to někdy stává každému. Někdy trošku víc a někdy trošku méně, ale je to tam. Takto můžeme poznat, jak rozčílení u nás konkrétně funguje. Co ho vyvolává, co u toho cítíme, jaká je ta emoce a jak to celé vnímáme. Racionálně si to rozhodnutí, nerozčilovat se umíme pěkně zdůvodnit, ale jak je to v praxi? Někdy se nám to daří udržet na uzdě, ale jindy to vůbec nemůžeme kontrolovat. Prostě to nejde. Kouzlo je v tom, že když si to zvědomíme, už nebudeme propadat afektu a bezvědomí. Budeme to vnímat celé, ale nebudeme už rukojmí probíhající emoce.

Klíč je v tom, že si můžeme nastavit podmínky a prostředí tak, abychom nemuseli snášet extrémní projevy emocí, které nás obtěžují. Nemůžeme je vytěsnit a říci, že to nevnímáme. Je zapotřebí se k tomu postavit racionálně a vědomě. Celý tento proces vede k harmonické rovnováze. To, co nám překáží a obtěžuje nás, je pouhá reakce na prostředí. Tato reakce je v souladu s tím, jak jsme vědomí a jak dokážeme s tímto poznáním pracovat.

Jak harmonicky zlepšit kvalitu našeho života je těžkou filozofickou otázkou, kterou se snaží myslitelé zodpovědět od počátků věků. Zmínili

jsme se o zvěřinci našich emocí a pudů. To jsou naše výchozí body, od kterých se můžeme odrazit. Zkrotit a kultivovat náš zvěřinec je to, o co by se člověk měl snažit. Nemůžeme nic vytěsnit, nebo vymazat, ale můžeme to zkvalitnit a dát tomu nový obal. V jádru sice budeme mít vždy zvěřinec, který nás jako lidstvo dovedl až sem, ale citový obal, který vytvoříme kolem toho jádra, nás změní v lidskou bytost a přiblíží k našemu vzdálenému ctnostnému ideálu.

Duchovně citová rovina čeká ještě na své objevení, byť už s ní mnohdy koketujeme, a v některých oblastech jsme do stavu vědomých ctností už pozvolna pronikli. Kdo se vydá touto trnitou cestou, bude objevovat hlubší poznání a velice vytříbený cit ve svém životě. Možná jsou i jiné cesty, které ještě neznáme, ale z těch, které už jsme poznali, se tato jeví jako ta, která vede k cíli určitě.

Proxemika

Zóny vlivu

Pokud se podíváme na přírodní zákon z oblasti teritoriálního vlivu, neboli proxemiky, budeme muset otevřít témata věnujících se takzvaným sociopsychologickým zónám. První naši zónou je zóna intimní, potom osobní, dále rodinná, kmenová, krajová, verbální, atd. Tyto zóny mají vždy svoji velikost a definované pořadí v hierarchii našeho vlivu. I kdybychom vytvořili nějakou mezi-zónu a pojmenovali ji, vždy bude mít nějaké místo ve stávajícím řebříčku definovaných zón. Zóny jsou jako matrjošky. Menší zóna je vždy uvnitř větší zóny. Všechny zóny mají střed v nás samotných. Náš vliv s velikostí zóny sice klesá, ale ve větší zóně jsou přirozeně i jiní jedinci, a tím se stává větší zóna silnější v kolektivním vnímání a slabší z pohledu vlivu naši vlastní osobnosti.

První zónou je intimní zóna. Ta má hranici definovanou povrchem našeho těla. Tato zóna je nedotknutelná, a to doslova. Pokud se nás někdo fyzicky dotkne bez našeho souhlasu, je to akt agrese. Zdravý jedinec reaguje na narušení této zóny vždy fyziologickým stresem. To, že někdo nemá tento reflex, je jen známkou psychické poruchy. Stejně tak to platí pro člověka, který není empatický, a narušuje svévolně někomu jinému jeho intimní zónu. Pokud se ptáme, kdo může dostat náš souhlas a kdo se může odhodlat vstoupit do naší intimní zóny, budeme muset konstatovat, že to bude jedinec, se kterým máme velmi úzkou sociální vazbu. Pokud se

vzájemné vstupování do intimní zóny děje mezi jedinci, kteří nemají mezi sebou úzkou sociální vazbu, bude se pravděpodobně jednat o narušené jedince. Je úplně jedno, jestli se s takovými projevy setkáme na nějaké sexuální párty, nebo jsme svědky hromadného objímání se na ezoterickém semináři. V prostředcích hromadné dopravy, které jsou přeplněné je to rovněž stresující stav. Systém, ve kterém narušení intimní zóny není považováno za fatální porušení přírodního zákona, nutně plodí dekadenci a důsledkem této dekadence bude nakonec rozpad civilizace. Dějiny jsou takových zkušenosti plné a je až s podivem, že to dál přehlížíme.

Druhou zónou v pořadí je naše osobní zóna. Někdy se jí říká komunikační. Je to zóna, do které rovněž nemůže vstupovat každý. Tato naše zóna je otevřená pro všechny tvory, od kterých nám nehrozí bezprostřední potenciální nebezpečí. Náš úsudek nás sice může klamat, ale to na věci nic nemění. Do naši osobní zóny potenciální nepřítel vstupovat nesmí. Proč mluvíme o tvorech a ne pouze o lidech? Je to proto, že potenciální nebezpečí může hrozit i od zvířete, a nikoli jen od člověka. Velikost této zóny je dána nataženou končetinou přibližujícího se tvora, včetně dosahu předmětu, který jeho končetina ovládá. Jestli je to kámen, oštěp, klacek, nebo pistole, není podstatné. Dosah je vždy určující. Dalším faktorem, který distanční vzdálenost spoluurčuje, je rozdíl rychlostí pohybu dvou kontaktních bytostí, kterým se vzájemně jejich zóny můžou prolnout. Každá z bytostí vnímá i cestu ústupu do bezpečného úkrytu, pro případ použití této obranné strategie. Rádius je tedy daný mnoha dynamickými faktory a naše podvědomí všechny tyto faktory propočítává. Narušení této

zóny má opět stresovou odezvu na kterou musíme reagovat. O ignoraci této zóny umělým systémem platí totéž, co bylo řečeno u intimní zóny.

Třetí zónou je rodina. Do této zóny přirozeně patří členové rodiny, kteří sdílejí společný prostor a jejichž osobní zóny se bezkonfliktně prolínají. Genetické příbuzenstvo není určujícím faktorem, i když je asi výchozím bodem. Partneři, kteří zakládají rodinu nejsou přirozeně geneticky příbuzní, ale pokud sdílejí intimní zónu, tak nutně musí patřit do všech dalších větších zón, které společně sdílejí. Vyloučení potomků, prarodičů a pokrevně spřízněných osob je zcela přirozené, pokud nejsou schopni udržovat hodnotový řebříček konkrétní rodiny. Někdy se nám může zdát, že takové jednání je neetické a k vyloučení by docházet nemělo, ale pokud tento jev nepřijmeme, budeme nuceni zažívat konflikty, které jsou stejně jinak než vyloučením neřešitelné. Přijetím toho, že je přirozenější k vyloučení přistoupit vědomě a ponechat si vyloučené v zóně větší, nám dává možnost udržovat sociální vztahy na jiné úrovni, ale s absencí napětí a konfliktu. Na druhou stranu, může být do rodinné zóny asimilován i zcela nepříbuzný člověk, nebo jiný tvor. Jedinou podmínkou je, aby vztahy byli harmonické. Všichni můžeme cítit vzájemné vazby a také tlaky, a pokud to nebudeme ignorovat, tak udržíme potřebnou harmonickou rovnováhu. Strukturální násilí současného systému nám opět nedovoluje tuto harmonickou rovnováhu udržovat a tak se patologické jevy ve společnosti projevují nepřetržitě. Systém nemá zavedenou zpětnou vazbu, aby mohl problémy řešit v jejich příčinách, a tak jsme nuceni zažívat cyklické utrpení.

Kmenová zóna je velice specifická, protože o této zóně máme nejméně povědomí ze všech jmenovaných zón. Nějakým nedopatřením se nám jako lidstvu stalo, že jsme tyto zóny zrušili bez náhrady a domníváme se, že to zůstane bez odezvy. Kmen je podle přírodních zákonů, posledním ze základních sociálních zón, bez kterého by lidstvo nepřežilo. Zabezpečuje udržitelnost života lidí pomocí nástrojů jako jsou: efektivní obrana, diverzifikace zdrojů, kulturní a hospodářský rozvoj. V podstatě vše, co se dnes přisuzuje národu. Pokud chceme, aby přirozený život byl v troskách, stačí vytěsnit jednu ze zón a lidská civilizace se začne řítit do propasti. Kdysi jsme mohli slýchat proklamační hesla, že rodina je základem státu. Dnes už neslyšíme ani to. Někdo se nám snaží namluvit, že ani národ není zapotřebí a že můžeme být rovnou světoobčany s multikulturním přesahem. Tato ideologie je v rozporu s přírodním zákonem proxemiky a nutně povede k dekadenci. Můžeme si o tom myslet cokoli a možná je dobré na toto téma vést diskusi, abychom si mohli uvědomit další aspekty zvrácené ideologické představy o člověku, civilizaci a přírodních zákonech, které nás determinují. Kmenová zóna má svoji geografickou velikost a také určitý počet členů. Z dosaženého poznání vyplývá, že geografická velikost je dána dostupností zdrojů. Obecně platí, že zóna má poloměr třiceti minut přepravního času od středu kmene. Toto je čas, který je člen kmene ochoten přirozeně investovat pro získávání zdrojů. V případě, že se pohybujeme pěšky, je kmenová zóna na minimálním prostranství. Toto platí pro usedlý způsob života neolitického kmene. Pokud máme jakýkoli rychlejší dopravní prostředek, než jsou naše nohy, zóna se bude přirozeně geograficky zvětšovat. Geografická velikost je tedy podmíněná rychlostí používaných dopravních prostředků. Problém vědeckotechnické revoluce

je tady už jasně patrný. U kmenů, které jsou kočovné a nežijí usedlým životem jsou parametry trochu jiné. Jejich zóna se pohybuje s kmenem, ale pokud někde zastaví, tak jejich zóna je opět ve velikosti třiceti minut od středu jejich ležení. Dnes lidé běžně žijí bez kmene, bez rodiny, nebo bez osobního životního prostoru. Nemohou nalézt ani svůj střed a bloudí světem jako nomádi. Tito lidé podvědomě velice trpí. Jejich věčné putování je důsledkem neharmonického společenství, které je obklopuje. Každý člověk je jinak citlivý a tato různorodost všechny zmiňované konstanty roztahuje do pomyslných Gaussových křivek. Pokud všechny ukazatele budeme brát pouze orientačně, tak s těmito fakty můžeme dál pracovat a přitom přijmout i určité anomálie na vzdálenějších koncích oněch pomyslných křivek.

Zóna krajová a verbální jsou už velice rozlehlé pro lidskou bytost a proto jim není potřeba dávat tolik prostoru v našem myšlenkovém cvičení.

Celý kraj někteří jedinci neprojdou za celý svůj život. Kraj je zónou, ve které se nachází několik dalších kmenů. Náš kmen vždy bude v centru této pomyslné zóny. Ne jako dnes, kdy uděláme na fiktivní hranici krok a jsme systémově v jiném kraji. Krajová zóna má přirozeně pro každý kmen jiné hranice a jiný počet kmenů. Kraj možno nazývat vlastí, se všemi jejími znaky. Vlast určitě není současný národní stát, jak je nám systematicky vštěpováno. O krajové zóně mluvíme především z důvodu sdílení přebytků, které vznikají z hospodářské činnosti lidí v kmenech. Kmeny přirozeně sdílejí své přebytky, protože je to efektivnější, než přebytky nechat zdegradovat. S krajem nás pojí mnohé a je to pro nás opravdová domovina,

či vlast. Lidé v kraji sdílejí mnohé společné materiální a kulturní hodnoty. Kraj je to, co od dětství vnímáme jako nám známé prostředí. Nic jiného si nepředstavíme, pokud mluvíme o naší vlasti. Každý uvidí především svůj kraj se vším co ho představuje a charakterizuje.

Jen málo lidí opustí svůj kmen, či kraj a vydá se do neznáma na hranice verbální zóny. Verbální zóna je nový pojem, který dnes nejvíce odpovídá umělému pojmu národního státu. Národní stát a jeho hranice jsou uměle vytvořenou zónou, která nemá v přírodním zákoně žádné opodstatnění. Proto je přesnější mluvit o verbální zóně, která má hranice sice volnější, ale logické. Hlavně nepodléhá žádné systémové dohodě, kde se tak nějak vždy zapomene na postoj, který k tomu mají právě příhraniční osady. Nikdo se jich na nic neptá a přesto je rozhodnuto. Diktát o hranicích které jsou přirozeně neudržitelné je zcela zvrácený. V průběhu několika generací se hranice vždy změní do přirozené podoby, ať si o tom vládce myslí cokoli. Verbální zóna je prostor, ve které nemáme sebemenší potíže se dorozumět. To je vše, co nám tato zóna přináší. V této zóně budou primárně vznikat nové kmeny, které budou moci navazovat nové sociální vazby s jinými kulturně podobnými kmeny. V této zóně jedinec najde spíše útočiště, pokud by přišel o svoji rodinu, kmen, nebo kraj. V naší kotlině o kraj přijít asi nemůžeme, ale na světě jsou místa, kde sopka, nebo tsunami může mít velké plošné dosahy. Pokud se na to podíváme z principu přírodního zákona, tak ten by měl být platný kdekoli ve známém světě a nemůžeme ho lokalizovat pouze na naši kotlinu. Náš osobní vliv na verbální zónu bude velice slabý a proto se o její hranice vůbec starat nemusíme. Verbální zóna je prostě tam, kde zrovna je. Obecně bude velice členitá, široká a mírná.

Pokud se na její hranici ocitneme, zjistíme, že rozumíme místním čím dál méně a jejich kulturní zvyklosti už jsou nám taky nějak vzdálené. My sami budeme pro místní také najednou cizinci a navazování sociální vazby bude trochu složitější.

Pokud nebudeme respektovat přirozené zóny, nutně bude vznikat napětí, které dříve, nebo později povede k neřešitelným konfliktům. Národnostní otázky jsou problémem, který lidskou civilizaci provází od nepaměti. Jestli nechceme podléhat biopsychosociálnímu tlaku, který je důsledkem porušování přírodního zákona proxemických zón, měli bychom se vážně zabývat tímto tématem, nebo se alespoň inspirovat k hlubšímu poznání.

Existují i další zóny v pořadí, které jsou už spíše geografického charakteru. Jejich prostor je člověkem zatím poznatelný jen velice povrchně. Poznání těchto rozlehlých zón pro život jednotlivce už má jen velice malý význam. Tyto vzdálené zóny vnímáme spíše jako abstraktní a romantické světy. Mají sice některé zákonité projevy, ale o povaze těchto projevů můžeme mít jen pouhé domněnky. Proč mluvíme vůbec o tom, že nemají skoro žádný význam, když v dnešní civilizaci se běžně mluví o migraci napříč kontinenty a také o globalizaci? Zóna je specifikum, které je obecně vztažené k našemu možnému vlivu. Jaký vliv má náš život na život lidí na africkém, nebo americkém kontinentu? Ano, pramalou, ať už si naše egoistická mysl myslí cokoli. Bližší košile než kabát, je přesným vyjádřením tohoto postoje. Nenechme se vtáhnout do nesmyslných a ideologických konstruktů, které vždy vyústí do velice obtížných a

konfliktních situací, které nakonec končí mnohdy tragicky. Pokud bychom se rozhodli změnit místo svého života a vydat se do velice vzdálených oblastí našeho světa, tak by byla pro nás situace zcela jiná. Vzdali bychom se naši vlasti a přirozeně bychom se stali součásti cizího kraje. O důsledcích, nebo motivech takové nepřirozené změny se můžeme jen něco domnívat. Každý člověk se do nějaké konkrétní zóny narodil a pokud to budeme považovat za náhodu, tak se nutně budeme vzdalovat od pravdy, protože náhody jsou pouhým egoistickým konstruktem méně vědomého člověka. Někdo má rád loterii a někdo nechápe její smysl.

Nejabstraktnější zónou je vesmír o kterém máme pouze různé teorie a domněnky. Do vesmíru jsme zařadili slunce, měsíc, hvězdy a další objekty, které jsou pozorovatelné lidským okem. Vysledovali jsme, že tyto nedosažitelné objekty mají určitý vliv na naše prostředí i nás samotných a protože naše poznání je o této zóně velice povrchní, tak nás táto zóna přirozeně velice fascinuje. V budoucnu bude naše poznání určitě růst, ale neměli bychom zapomínat na to, že o zóny bychom se měli zajímat na základě řebříčku našeho vlivu.

V situaci, kdy nevíme skoro nic o nás samotných a zkoumáme přitom nějaké pozorovatelné struktury na měsíci, měli bychom se hluboce zamyslet, co má pro nás větší význam. Pokud nebude naše poznání dostředivé, to znamená jestli nebudeme klást větší důraz na to, co má pro náš život větší smysl, budeme nutně narážet na problémy. Tyto problémy nás přivedou do situací, které už zažíváme i dnes. Neumíme si vysvětlit, proč lidé válčí, proč lide lžou a proč dělají všechny nesmyslné věci.

Nevíme kde se stala chyba, kde se berou takové rozdíly v etických hodnotách vedle sebe žijících lidí a mnohdy ani nevíme jaký smysl má náš jepičí život. Přehlížet tyto otázky už opravdu nelze.

Odpovědnost

Vědět proč

Odpovědnost je úzce spjata s přírodními zákony z oblasti teritoriálního vlivu a oblasti svobodné vůle. Protože jsou přírodní zákony komplexní, bude i odpovědnost spjata se všemi ostatními oblastmi přírodních zákonů. Oblast svobodné vůle a teritoriálního vlivu jsou zmíněné proto, abychom mohli být konkrétnější, a jít do větší hloubky některých souvislostí.

Ne všichni lidé mohou mít osobní odpovědnost ve stejném rozsahu či míře. Souvisí to vždy s úrovní individuace každého člověka. Pouze vědomější člověk, který chápe svůj vztah ke kolektivnímu vědomí, může chápat svoji osobní míru odpovědnosti. Lidé, kteří jsou pouze ve vleku kolektivního vědomí a nenastal ještě u nich proces individuce, osobní odpovědnost mít v podstatě nemohou. Jejich odpovědnost je kolektivní a nemají ji pod vědomou kontrolou. Analogii ke kolektivnímu vědomí je například včelí úl. Jeden jedinec v kolektivním vědomí nemá žádnou hodnotu. Smysl pro něj má pouze život ve společenství a sdílené hodnoty onoho společenství. Zaobírat se kolektivním stavem vědomí by nemělo pro nás teď hlubší smysl, protože se nám jedná o to, co je vývojově dál. Kolektivní odpovědnost je předmětem zkoumání spíše pro manipulátory, kterým takový výzkum přináší určitou strategickou výhodu v dnešním tržním mechanismu.

Osobní odpovědnost je největší v centru nás samotných a se vzdáleností od nás klesá. Odpovědnost za naše tělo a vše, co je s ním spojeno, je přirozeně největší, a nelze ji na někoho jiného přenést. Za naše okolí a blízké lidi je naše osobní odpovědnost vždy o něco menší. Čím je proxemická zóna větší, tím je odpovědnost prostě menší. Takto by to bylo možné specifikovat na úvod této kapitoly.

Vraťme se ještě na chvíli k odpovědnosti kolektivní. Jde o to, aby nedošlo k nedorozumění. Kolektivní odpovědnost může být i vědomou a můžeme si ji představit jako součet všech osobních odpovědností, které mají členové konkrétní zóny. Každý vědomější člen do ní přirozeně přispívá jinou měrou, protože má jinou úroveň vědomí a poznání. Umělý systém vůbec nedokáže rozlišovat jakou měrou přispívají do kolektivní odpovědnosti vědomější lidské bytosti, a proto se všechny sociologické teorie a predikce vždy zhroutí, a systém je nucen přijmout nové konstrukty, aby si obhájil svoji roli v lidské civilizaci. Můžeme si to představit tak, že řídící instituce umělého systému jsou vždy velice zaskočeny vzpourou, nebo revoltou. To stejné platí pro odhodlání lidí bojovat proti vnějšímu nepříteli. Instituce jsou vždy překvapeny vývojem a reakcemi ve společnosti, protože stále platí, že systém bere celou společnost jako jednu entitu a na stupeň individuace části společenství nebere ohled. Dějiny jsou takových příkladů plné.

Odpovědnost je tedy přirozený princip. Jakýkoli krok vědomě uděláme, neseme za něj odpovědnost. To, že se vědomě nadechneme, tak to je naše osobní odpovědnost. To, že se nadechneme nevědomě, je odpovědnost

vesmíru, neboli kolektivní odpovědnost. Ano, kolektivní odpovědnost přesahuje člověka, faunu i flóru. Je to stvořitelský princip a člověk má možnost se z něj vymanit a stát se tak vědomější lidskou bytostí.

Dnes vnímáme odpovědnost v tomto umělém systému zcela zmateně. Je nám vštěpováno, že neseme osobní odpovědnost i za vnější a nevědomé situace, které jsou kolektivní povahy. Třeba odpovědnost za škodu. To zná každý, kdo platí povinné ručení za automobil. Podle přírodních zákonů, by to bylo tak, že neseme osobní odpovědnost jen za naše vědomé rozhodnutí. Jestli je dobré, nebo špatné je zcela nepodstatné. Za to, co je podvědomé, za to nést odpovědnost nelze. V tomto zrůdném systému je zpravidla odpovědnost zakotvena ve smlouvě. Tuto smlouvu jsme vždy donuceni potvrdit pod tíhou strukturálního násilí. Vědomější lidé to chápou jako nutné zlo a méně vědomí lidé jsou pouze zmanipulováni a vždy souhlasí. Všechny myslitelné smlouvy jsou tedy podle přirozeného práva zmatečné. Dohoda by měla platit pouze v tu chvíli, kdy s ní vědomě souhlasíme. Protože se vědomí vyvíjí, stejně jako poznání, tak platnost dohody by mohla být pouze několik okamžiků, nebo celý život. Jediný, kdo může o tom rozhodnout je člověk sám o své svobodné vůli. Za minutu můžeme mít jiný názor, ale jakmile smlouvu podepíšeme, tak už nemůžete smlouvu zrušit, nebo změnit bez následků. Kdyby to bylo jinak, tak by se rozsypal celý konstrukt tržního principu a předvídatelnost zisku by byla pohřbena. Tržní princip by vlastně skončil. V celé přírodě je to tak, že smlouvy neexistují, a to z prostého a pochopitelného důvodu. Když chce nějaká bytost něco udělat, tak to prostě udělá. Činí to do té doby, dokud chce, nebo

je k tomu puzena, což znamená, že nepotřebuje žádnou smlouvu, která ohraničuje začátek a konec nějaké činnosti.

Můžeme mít rámcově nějaký záměr něco udělat, či dodržet, ale my nevíme jestli se ráno vzbudíme, jestli nebudeme mrtví. Může nastat celá řada okolností, které zabrání smlouvu, či dohodu plnit. Chceme něco dělat, tak to dělejme. Když to dělat nechceme, tak to nedělejme. Odpovědnost neseme jenom za to, co děláme. Tím, že je od nás odpovědnost vyžadována i ve zcela nesmyslných situacích a my jsme nuceni tomu podlehnout, manifestuje se tento tlak tak, že přenášíme odpovědnost na další lidi. Takto vzniká celý řetězec zmatených lidí, kteří bazírují na nesmyslech. To by ještě nebylo tak fatální, ale plynou z toho daleko větší důsledky a tím jsou zpravidla tresty. Ať už se jedná o rodiny, či větší společenstva, všude se projevuje nevraživost. Když si to uvědomíme, čeho jsme i my součástí a přispíváme nemalou měrou do tohoto soukolí, můžeme se pokusit opustit tento bludný kruh. I malá změna každého z nás může přispět ke zmírnění sociopatických projevů v našem nejbližším okolí.

Uveďme si extrémní případ, kdy bude zcela jednoznačné, jak by to s osobní odpovědností bylo, pokud bychom dodržovali přírodní zákony. Když se nám narodí dítě, očekává se, že budeme mít odpovědnost za toho malého tvorečka. To je ale pouhý konstrukt, který nám byl vštěpován. Podle přírodních zákonů žádnou odpovědnost za dítě neneseme, pokud tu odpovědnost vědomě nepřijmeme. Ano, zdá se nám to zcela zvrácené, ale připusťme, že to takto je. Příroda nemá moc nad naší osobní odpovědností, a proto, aby se potomstvo mohlo vyvíjet i bez našeho rozhodnutí převzít

odpovědnost, opatřila nás příroda pudem, který dítě nenechá zahynout. Člověk dostal možnost tento pud takzvaně přefiltrovat a zvědoměním si podstaty tohoto pudu, přistoupit svobodnou volbou k osobní odpovědnosti za péči o potomstvo. Důsledek tohoto častěji uplatňovaného rozhodnutí se projevil jako snížení počtu potomků v rodině a daleko vyšší úroveň péče, která přesahuje kvalitu pudové nutnosti pečovat. V hloubi duše cítíme, jak by se člověk měl rozhodnout, když už ho neřídí pouhý pud, ale vědomé rozhodnutí přijmout osobní zodpovědnost. Ano, měli bychom se vědomě rozhodnout pro péči a vzít na sebe odpovědnost za její kvalitu. To, že se v životě setkáváme s tím, že se to děje i jinak je proto, že se to dít může a přírodní zákony to umožňují. Zkusme ale najít ten princip, který k té odpovědnosti za novorozeně přirozeně vede, i když už nejme determinováni pouhým pudem.

Osobní odpovědnost se objeví u člověka až s určitým stupněm vývoje vědomí. Bytosti jsou obecně řízeny reflexy, potom pudy, později emocemi, a nakonec citem. Člověk je bytost, která se nachází na začátku procesu, kdy se procesem individuace můžeme dostat k hlubšímu cítění. Objevujeme v nás schopnost empatie a harmonické sounáležitosti s celým univerzem. Když se podíváme na sebe a do okolního prostředí, tak uvidíme určité znaky, které budou ukazovat, kam které lidské vědomí došlo.

Kvalita péče rodičů o novorozeně záleží na stavu vědomí. Pokud je vědomí na úrovni pudů, tak dítě dostane jen to, co naplní jeho základní potřeby. Pokud se vědomí už posunulo na úroveň emoční, tak se mohou projevit určité problémy. Emoce samy o sobě by problém nezpůsobily, ale

v kombinaci se strukturálním násilím a potažmo s biopsychosociálním tlakem se emoce dostávají do extrémních poloh, a tyto extrémy budou problémy přirozeně způsobovat. Týraní dětí je například přesně takovým důsledkem. Pokud jsou pudy pro rodiče jasným determinantem, tak k týrání nedochází, ale je tady možnost, že to v některých situacích bude pro ty potomky znamenat i smrt, pokud jsou biologičtí rodiče slabí, ale to je přirozené.

Když se vědomí posune do stavu, kdy si začneme zvědomovat cítění, dostaví se přirozená vědomá odpovědnost, protože péče o dítě bude vědomá činnost ze svobodné vůle a tato činnost bude zajisté v harmonické rovnováze. Pokud se člověk nebude se svým vědomím, které je teprve na emoční úrovni nacházet v harmonickém prostředí, tak bude většinou docházet k psychózám. Tento systém je tak neharmonický, že tyto psychózy budou nutně zasahovat více a více lidských bytostí, a to povede k utrpení. Ne vždy však neharmonické prostředí povede k psychóze u lidí, kteří mají vědomí na emoční úrovni. Emoční bytostí totiž velice snadno podléhají vírám, a pokud je v konkrétní víře zakomponován konstrukt péče o děti, tak se v péčí o novorozeně problémy projevit nemusí. Prostředí je sice neharmonické, ale k projevům nedojde, dokud se koncept víry nerozpadne. Po rozpadu víry se doslova roztrhne pytel problémů, které byly uvolněné z pevných dogmat oné víry a pokud je nějaká nastupující víra nepřevezme, úpadek morálních hodnot je nevyhnutelný.

Osobní odpovědnost také úzce souvisí se svobodnou vůli. Kdo nemá svobodnou vůli, nemůže mít ani osobní odpovědnost. To, co je výsledkem

kolektivního vědomí, je vůči sobě odpovědné kolektivně. Někteří lidé jsou ještě v zajetí kolektivního vědomí a tudíž u nich nelze hledat osobní odpovědnost. Mají pouze kolektivní odpovědnost.

Člověk si někdy samozřejmě zvykne na pravidelnou činnost a tato činnost když se stane automatickou, tak přestane být vědomou. Pokud se jedná o vědomějšího člověka, tak se osobní odpovědnost automaticky vytratí a člověk se stane zase více kolektivní bytosti. Aby si člověk osobní odpovědnost zachoval, měl by se někdy zamýšlet nad svými zvyky, protože jinak se stane jejich obětí. Když se něco děje pravidelně a jednou se to nestane, člověk ihned znervózní, protože zvyk je taková železná košile. Když jsme zvyklí něco dělat a najednou to dělat nemůžeme, tak vznikne problém. Tento problém je ideální příležitostí na revizi zvyku a nastolení vědomé změny. Takto se můžeme více a více oddělovat od kolektivního vědomí a směřovat k svobodné vůli, osobní odpovědnosti a individualitě.

V přirozenosti obecně není potřeba nic hlídat, protože odpovědnost jedince je přirozeným způsobem nastavena. Buď je zcela kolektivní, nebo je již v přechodu do individuality.

Kolektivního vědomí se nedokážeme zatím zcela zbavit, protože je to naše původní matérie, z které jsme vyšli a s kterou budeme nejspíš svázáni ještě mnoho tisíc let. To znamená, že kolektivní odpovědnost budeme pociťovat ještě dlouho, ale máme možnost projevit v mnoha směrech a v mnoha úrovních svoji svobodnou vůli a potažmo osobní odpovědnost.

Neměli bychom zapomínat, že nejsme stejní a osobní odpovědnost každého člověka je diametrálně odlišná.

Kdo všechny lidi hodí do jednoho pytle, tak je buďto pošetilec, nebo chce z takového postoje něco vytěžit.

Někdy můžeme z dálky pozorovat různé postoje lidí a vydedukovat, jak odpovědně přistupují k různým životním situacím. Podle úrovně vědomí, poznání a vlivu prostředí člověk činí skutky, a bere na sebe odpovídající odpovědnost. Pokud nechápeme, nebo nerozumíme postojům jiného člověka, tak to není žádná chyba. Je to způsobené tím, že chápat můžeme pouze nižší úrovně, než na jakých jsme sami. Mnohokrát už jsme slyšeli o hodnotovém řebříčku, který definovali různí badatelé na poli psychologie a sociologie. Pokud máme zvědoměné hodnoty vyšší, tak můžeme vnímat i hodnoty nižší. Stejné je to i s poměrem osobní a kolektivní odpovědnosti.

Nikdo v zajetí kolektivního vědomí nemůže rozumět individuačním tendencím probíhajícím u jiného člověka.

Pokud mluvíme o vědomějších lidech a podíváme se na to, jak je to s osobní odpovědností z pohledu pohlaví, musíme konstatovat, že muži i ženy mají přirozeně rozdílné preference. Ženy mají obecně větší odpovědnost za vliv na svou intimní a rodinou zónu. Muži, ti obecně větší

---

měrou přispívají do své osobní zóny, a zóny komunitní. Míra osobní odpovědnosti v zónách je tedy různá a je podmíněná mnoha faktory.

Neměli bychom zapomenou na odpovědnost, která je spjatá s následky našich rozhodnutí, které se tváří zcela nevinně a jsou činěna s úmyslem pomoci někomu jinému. Toto téma se lehce dotýká kapitoly o altruismu, ale takto to u přírodních zákonů je, že se navzájem prolínají.

Typickým následkem a rovněž osobní odpovědností je, pokud tvořivý člověk poskytne výsledky své činnosti někomu, kdo nemá povědomí o povaze a vlastnostech produktu. Opět jsou dějiny takových případů plné. Zmiňme třeba vědce, kteří pracovali na rozštěpení atomového jádra. Poskytnout takovou technologii někomu dalšímu, kdo má vědomí na úrovni houpacího koně je tristní. Mohlo by se zdát, že odpovědnost nese onen houpající koník, ale podle přírodního zákona je tomu zcela jinak. Odpovědnost nese ten, kdo tuto technologii poskytl méně vědomému člověku. Pan Oppenheimer a jeho kolegové nesou osobní odpovědnost za výbuch atomové bomby kdekoli na světě a rovněž kdykoli v budoucnu. Neznalost přírodního zákona neomlouvá. Kdyby nebylo těchto konkrétních vědců, našel by se nějaký jiný tvořivý člověk, který by mohl vytvořit něco podobného, a potom by nesl odpovědnost on. Když si uvědomíme, že neseme odpovědnost za všechny důsledky našich činů, určitě nám nebude do zpěvu.

S každou naší dovedností, schopností a talentem dostáváme rovněž odpovědnost za výsledky a důsledky z nich plynoucí. Když přijde někdo s

nějakým vynálezem a poskytne ho někomu, kdo nechápe vlastnosti a možnosti tohoto vynálezu, může si rovnou připsat na vrub všechny důsledky.

V dnešním systému se některé instituce tváří, že převzali a nesou odpovědnost za dopady způsobené neodpovědnými lidmi, a vytvořili proto zákonné regulační nástroje. Typickým příkladem, který známe všichni, je řidičské oprávnění. Instituce nikdy nebude mít nástroj, aby mohla posoudit, jestli je řidič automobilu schopen tento stroj ovládat s plným vědomím a osobní odpovědností za všechny možné dopady takového užívání. Jedinou odpovědnost podle přírodního zákona za to kdo automobil řídí nese tvůrce automobilu, který tento stroj předal někomu dalšímu. Kdo je ale oním tvůrcem automobilu? Je to celá řada tvůrců od prvního historického vynálezce až po dnešní obsluhu čerpací stanice.

Pokud se v celém řetězci vyskytne předání výtvoru od více vědomého člověka k méně vědomému, více vědomý člověk nese odpovědnost i za věci které se později stanou. Jedinou možností, jak takovým důsledkům předcházet je, aby technologie nebyly poskytovány směrem k méně vědomým lidem, jinak dojde k neřešitelným problémům. Asi už tušíme, na co tento princip ukazuje, pokud vidíme elektronické mobilní zařízení v rukou dítěte. Kdo asi nese odpovědnost?

Všechny dary, které člověk dostal a které v životě rozvíjí mají vždy dvě strany mince. Jedna strana pomáhá člověku naplňovat své poslání a druhá strana říká, že tyto dary nejsou pro všechny lidi, kteří o povaze těchto darů

nemají ani ponětí. Je to podobné jako s ohněm. Oheň je výborná věc, pokud s ním dokážeme zacházet a chápeme všechny důsledky, které by jeho používání mohlo způsobit. Dát sirky dítěti do ruky a nechat ho, ať si hraje, je velice pošetilé jednání. Technologie a všechny výtvory lidí, ať už jde o výsledky materiální, nebo duševní činností mají v nesprávných rukou rizikové dopady. Už sám tvůrce se mnohdy spálí, a to přitom ví o povaze své činnosti mnohém více, než kdokoli v okolí.

Měli bychom a vlastně musíme nést odpovědnost za to, co vytvoříme. Vzdát se odpovědnosti nikdy nelze. Vždy bychom měli vědět, proč něco děláme a jaké to může mít důsledky. Obecně platí, že napravování chyb je velice těžké, protože jeden malý pohyb spustí lavinu, ale zastavit lavinu už nedokážeme.

Přirozený systém

Život

Přirozený systém je v podstatě systém, který má svá pravidla a těmto pravidlům říkáme přírodní zákony. Nic lepšího zatím nemáme a zdá se, že ani mít nebudeme. Samozřejmě, že spousta lidí se snaží podporovat umělý systém a o přirozeném systému nemá ani ponětí, byť každý den pociťuje jeho projevy. Chtít vylepšit přírodní zákony je pro ego velice lákavé, ale většinou se vydáme špatným směrem a tak se stane, že přirozené zákony spíše porušíme, a v podstatě nakonec působíme proti nim, což má neblahé důsledky, které potom vidíme a zažíváme. Co to vlastně je, přirozený systém? Protože jsme indoktrinování umělým systémem, musíme se hlouběji zamyslet, abychom tento pojem mohli pochopit.

Přirozený systém působí ve všech oblastech lidského života, protože je platný v celém vesmíru. Působí na nás vědomě, nebo nevědomě, ale to je nepodstatné, protože působí vždy a pakliže člověk podporuje nějaký umělý systém, tak výsledkem bude vždy jasně pozorovatelný rozpor. Umělý systém si vzal všechny věcí z přirozeného systému, protože umělý systém neumí nic prvotně vytvořit. Umí ale něco jednoznačně pokazit, nebo povrchně interpretovat a na základě toho prohlásit vzniklou domněnku za zákonnou. V podstatě dnešní systém začal působit přímo proti přírodním zákonům z kterých původně vyšel. Některé přírodní zákony úplně otočil a některé dokonce zcela ignoruje.

Na čem by se tato dekadence dala dobře demonstrovat, je třeba často skloňovaný pojem demokracie. Ta mohla vzniknout jenom tak, že někdo potřeboval kvůli výhodě, nebo nějakým jiným nízkým chtíčům, něco neharmonického prosadit. V přírodě to takto nefunguje, protože ani většinová vůle není to, co by nějakým způsobem mohlo poskytnout některým tvorům jakoukoliv výhodu na úkor jiných. Vezměme si například smečku, nebo nějakou tlupu. Kdyby se tam prosazovalo to, co je průměrné, nebo byť většinově hloupé, tak by to přeci vedlo ke stagnaci a nikoli k vývoji. Zajisté by se to v budoucnu ukázalo jako špatná strategie. Příroda, a tedy přirozený systém vždy upřednostní to nejlepší řešení. Ten, kdo vytvořil koncept demokracie, asi vůbec netušil, co se z toho vyvine. Člověk ještě nezmizel z planety pouze proto, že umí kličkovat a je velice přizpůsobivý. Přesto, že nás systém týrá, dokážeme se vždy udržet při životě. Citáty na téma demokracie jasně mluví o kontroverznosti tohoto typu systému a přesto se k němu slepě upínáme. Protože se demokracie ukázala jako velice pochybná, byl tento princip formálně opraven, a vytvořil se koncept zastupitelské demokracie. To asi aby se z davu pochybných kandidátů vyprofilovali špičkoví lídři. Co se ale děje v praxi? Volení do formálních vůdčích pozic jsou velice podprůměrní lidé z pohledu etických a morálních hodnot. Podle matematického základu by měli být alespoň průměrní, ale voličskou základnu opustily vědomější lidské bytosti, protože tu nesmyslnou hru již nehrají. Volení jsou tedy průměrní kandidáti, ale ten průměr je pouze z voličů kteří ještě volí a tato skupina je prokazatelně na nižším vývojovém stupni. Zkráceně lze říci, že vybírat nejméně shnilé ovoce z bedny se shnilým ovocem nemůže nikdy

zabezpečit, abychom mohli najít zdravé ovoce. Menší zlo nikdy nebude dobro.

Rádoby vlastenců, revolucionářů, nebo členů ezoterických kruhů a podobně, kteří nějakým způsobem na sebe upozorňují, a mají zaručený způsob jak věci opravit, můžeme vidět mnoho. Jejich strategie je taková, že tvoří své fankluby a v takto vzniklých bublinách se zákonitě tito lídři ocitnou odpojení od reality. Jde jim pouze o to, jakým způsobem ovlivnit křehké vědomí podporovatelů, a vytvořit tím společenskou sílu ke změně. Mezi manipulací a inspirací je velice tenká hranice, a kdo si je vědom této hranice, tak už tyto hry hrát nemůže.

Jde nám o to, abychom se pouze inspirovali a pokud bychom ucítili, byť sebemenší tlak, který by k nám z těchto řádků plynul, tak knihu raději zavřeme. Je jedno, jestli je ten tlak objektivní, nebo ne. Zavřeme knihu vždy, když se nám to bude zdát divné. Až vstřebáme to, co je tady psáno a uděláme si vlastní myšlenkové cvičení, můžeme ve čtení kdykoli pokračovat dál. Důležité je, že si vytvoříme vlastní pohled a nenecháme se zmást.

Vezměme si třeba přirozený princip bezpodmínečného užívání, který je lehce srozumitelným přírodním zákonem. Zmiňujeme se o něm i v dalších kapitolách této knihy, protože je nejvíce viditelný, a rozpory s principem umělého systému jsou lehce rozeznatelné. Když něco užívám, tak je to jako bych to vlastnil. Možná se nám zdají tyto pojmy stejné, ale nejsou. Máme třeba oblečení, užíváme ho a taky ho tedy vlastníme. Tomu rozumí každý.

V podstatě se zdá, že v tom není žádný rozdíl. Užíváme to, vlastníme to, a v podstatě nikomu do toho nic není. Nikdo nám to vzít nemůže, nebo by tedy alespoň neměl. V tomto jsou si tyto pojmy ještě rovnocenné, jak v přírodním zákoně, tak v tom umělém. Dále to ale začne být už zajímavější. Když nějaké oblečení odložím ve své osobní zóně, a nemám ho právě na sobě, neznamená to, že je může začít užívat někdo jiný. Nachází se v mé osobní zóně, tedy je to jako bych jej užíval dál. Pakliže jej už nepotřebuji a zanechám je ve veřejném prostoru, třeba někde venku, tak je to podle přírodního zákona už pouhý přebytek, a má nulovou hodnotu. Může ho užívat kdokoli ze zóny a tedy i my. Užívací právo se pouze rozšířilo. Podle světských zákonů je vlastnictví nedotknutelné a tím je jasné, že jsme narazili na rozdíl v pojetí přirozeného a světského práva. Věc má svého vlastníka, i když ji ztratíme, nebo vyhodíme. Nemluvíme vůbec o ceně, protože přírodní zákon nezná peníze, takže porovnávat cenu by bylo zmatečné. Cena a hodnota není totéž. Hodnota je vždy subjektivní a určuje co daná věc pro nás znamená. Cena je částka abstraktní měny, kterou je věc fiktivně oceněna.

Cena je to, co jsme si vymysleli. Hodnota je to, co ukazuje na náš vztah. Někdy si lidé tyto věci pletou.

A tak tady máme nějaké oblečení, které již nepotřebujeme a stává se pouhým přebytkem, nebo zbytečností. Už ho prostě nechceme. Když je v tom ale vlastnictví, no tak je naše do té doby, než se nějak kolektivně usneseme, že už jsme vlastnictví pozbyli. V přirozeném uživatelském

---

principu kolektiv nerozhoduje o tom, jestli uživatelské právo je, nebo není. Rozhoduje o tom pouze uživatel, a to tím že přenese věc ze zóny do zóny. Takto jednoduché to podle práva užívat je. Co je ale úplně fascinující na uživatelském právu je to, že pokud nějakou věc přeneseme do jiné větší zóny a zbavíme se tím osobního uživatelského práva, máme pořad uživatelské právo, ale toto právo je už sdílené se všemi lidmi v této zóně.

Jelikož věci mají vždy nějaké externality, jako je třeba toxicita, nebo nějaká jiná ekologická zátěž, tak v přirozeném uživatelském právu neseme za tyto externality vždy osobní odpovědnost, vůči ostatním členům zóny. Ve vlastnickém paradigmatu většinou věc končí na smetišti a jsme zproštěni jakýchkoliv externích účinků té věci na prostředí. Odpovědnost přebírá kolektivní systém a ten se zachová podle právě platné legislativy.

V umělém systému je původní přirozené uživatelské právo doplněno umělými pojmy, a první z nich je pocit vlastnictví. Po něm přirozeně přichází pojem kupčení, a potom je ještě doplněn nějakým pojmem o ceně. Finanční systém je samozřejmě už úplně mimo většinové lidské chápání, protože pokud někdo nerozumí penězům a jejich tvorbě, tak už velice těžko pronikne do tajů virtualizací financí, a sentimentálních her na akcie a deriváty. O nějaké neviditelné ruce trhu ani nemluvě.

Kupčení je tady pouze proto, aby nás odvedlo od přítomného okamžiku, a my si ten přítomný okamžik mohli zvědomit a nacítit ho znovu v jiné úrovni. Poté možná budeme ochotni odhodit kupčení na smetiště dějin.

Princip umělého systém dorostl až do bludného tržního mechanismu. Všechno se ocenilo. Dokonce i lidský život, strom, pozemek, teplo a tak dále. Všechno má cenovku bez ohledu na to jakou to má reálnou hodnotu, protože finanční hodnota nikdy nebude schopna vyjádřit reálnou hodnotu. Na burzovních trzích se o to pokoušeli a dostali se až k tomu, že akcie svoji cenu mění ve zlomcích sekund. Za pouhou sekundu někdo vydělá milióny, a někdo přijde o celoživotní úspory, nebo svoje živobytí. Spekulace tady ovšem nekončí. Člověk vymyslel, že nejen cenu, ale i hodnotu může zmanipulovat tím, že zmanipuluje mysl člověka. Vytvořil totiž něco, čemu se říká reklama, móda, popularita, a podobně. Těmito nástroji můžeme měnit fiktivní cenu a hodnotu věcí v širokém rozsahu, protože je to schéma založené na emocích a sentimentu člověka, a ty jsou plovoucí a velice tvárné. Z tohoto konceptu se nelze dostat snadno. V podstatě to nelze opravit žádným známým způsobem, pokud vyloučíme apokalyptické řešení.

Například strom má pro nás nějakou přirozenou hodnotu. Materiální, protože je to stavební materiál. Strom je taky palivo, nositel plodů a semen. Je to rovněž polotovar pro výrobu předmětů, potrava pro faunu či flóru. Strom má pro někoho i duchovní a citovou hodnotu. Toto jsou přirozené hodnoty.

V umělém systému je citová vazba vytěsněná a lesy se už dneska vysazují systémově, čímž vzniká nepřirozená monokultura. Hodnota je dnes v kubících dřeva a to se dá finančně ocenit, a tím pádem se s tím dá kupčit. Ta cena nám spíš překáží, abychom mohli stromy přirozeně užívat

na základě našich přirozených potřeb. Příběhů a pohádek na toto téma je mnoho a člověk na ně naráží od útlého dětství. Přesto mnohdy nechceme vnímat tyto zvrácenosti a snažíme se vytěsnit veškeré poznání v těchto souvislostech.

Jedna a tatáž věc má pro každého jinou hodnotu. Třeba čas. Čas máme veškerý, který nám zbývá. Jsme tady jenom na chviličku. Nemusíme ho oceňovat. Stačí, že má pro nás nějakou subjektivní hodnotu. V přirozeném systému přece strom roste nějakým způsobem a čas není podstatný, protože nemůže růst rychleji, nebo pomaleji. Člověk taky ne, ale může se rychleji, nebo pomaleji pohybovat, a vykonávat nějakou činnost. V přírodě nikdo nespěchá. Každý má své přirozené tempo, aniž si to uvědomuje. Ve chvíli, kdy si to uvědomíme, napadne nás, že s tím může nějak pracovat. Zkoušíme zrychlit, zpomalit, zastavit, a podobně. Když sami sebe i s tím časem, který nám byl dán odevzdáme našemu smyslu života, tak už nemusíme kupčit s časem. Prostě děláme to, co máme rádi, trávíme čas tam, kde je nám dobře, s lidmi se kterými můžeme sdílet stejné hodnoty, a plníme si svoje potřeby a smysluplné touhy.

Tím, že jsme se narodili do umělého systému jsme nuceni v něm hodnotu čehokoli oceňovat. Téměř všichni děláme v hodinové sazbě. Někomu dáváme svůj čas a nemůžeme se rozhodnout, že nebudeme vyměňovat svůj čas za peníze. Taková možnost tady zatím není. Jsme pouhou součástkou, kolečkem v systému, do kterého jsme se narodili, a musíme s ním obcovat. Můžeme se ale snažit to změnit, když už jsme si toho vědomi. Intelekt nějaký přeci pořád máme.

Můžeme přemýšlet nad tím, jak to udělat jinak a k tomu by nás měli inspirovat tyto řádky. Tím bychom se určitě posunuli dál. To, že jsme v systému neznamená, že o něm nemůžeme přemýšlet. Umělý systém vytvořil umělou poptávku po nějakých činnostech a lidé se musí přizpůsobit, ale my máme náš intelekt, a možná přijdeme na jiný způsob jak žít harmoničtěji. Nevadí, pokud se nám to ještě nepodařilo. Jednou se to přeci povést musí.

Když se podíváme hlouběji do přírody, tak tam vidíme nějakou symbiózu, jsou tam rozmanité věci, jedno s druhým nějak funguje. Člověk je ale velice povrchní. Podíváme se na něco a zdá se nám, že jeden si vyměňuje nějaké zdroje s druhým, a vidíme v tom jednosměrný princip, nebo něco za něco a někdy uvidíme je parazitický vztah. Když se však podíváme do přírody pozorněji, tak zjistíme, že to takto vůbec nefunguje. Jsou tam hlubší principy, jsou tam jiné zákonitosti a jiné motivace. Příroda nekupčí, ale užívá zdroje. My děláme totéž. Jako lidé to můžeme dokonce posunout na jinou úroveň a užívat zdroje vědomě. Jestli zůstaneme u povrchního kupčení, tak jsme zdegenerovali níže, než je fauna a flóra na této zemi. Stáváme se tím pádem pouhými parazity v domnění, že jsou ještě nějací jiní paraziti krom člověka, ale nejsou.

Přirozený systém integruje vždy vše přirozené, a to bez ohledu na to, co si o tom myslíme, a jaký je náš pohled na prostředí kolem nás. Žít přirozeně znamená řídit se přírodními zákony. To je prostě přirozené. A dokonce i když nejsme schopni přírodní zákony poznat, nebo je nedokážeme objevit, přesto můžeme žít přirozeně. K tomu nám lidem

slouží ctnosti jako protiváha k bezuzdnému egoismu. A kde se berou ctnosti a kdo řekl jaké to jsou, a kdo řekl, že je potřebujeme? Ctnosti vycházejí z vědomé kultivace emocí a pudů, které jsou vlastní všem živým bytostem. Lidská bytost má rozum, aby tato kultivace mohla probíhat. Ctnosti jednotlivce souvisí s jeho vědomím. Pokud je člověk méně vědomý a jeho vědomí je více kolektivní, tedy blíže svojí úrovní k fauně, může to být problém. Egoismus je u méně vědomých lidí bezuzdný, a tato bezuzdnost se může projevovat až tak fatálně, že nedokážeme pochopit, jak živá bytost může činit zrůdnosti přesahující jevy běžné v přírodě. Jediný způsob, jak předejít takovým projevům je, že lidské bytosti musí ctnosti integrovat nikoli na základě svých vlastních zkušeností, nebo poznání, protože to by znamenalo dlouhou řadu cyklického utrpení, ale musí tyto ctnosti integrovat jako determinant z prostředí, a to již od útlého dětství. K tomu, aby tato integrace mohla proběhnout přirozeně, je nutné udržovat co nejharmoničtější prostředí. Buď k ctnostem dojdeme vědomě, nebo je nasákneme a zvědomíme si je později. Takovou společnost tady zatím nemáme, takže jsou ctnosti pozorovatelné pouze u vědomějších lidských bytostí a zbytek odkouká dekadentní projevy společnosti.

Abychom mohli zabezpečit vývoj dětí v harmonickém prostředí, musíme takové prostředí vytvořit a udržovat. Jestli se někdo domnívá, že lze harmonické prostředí vytvořit opravou toho stávajícího, tak se mýlí. Zatím v dějinách nikdo takovou věc nedokázal, byť se o to mnozí pokoušeli. Podle dosavadního poznání se zdá, že je nutné vytvořit nové harmoničtější prostředí skrze separatismus, tedy vytvořit nový svět vedle toho stávajícího. Bude to takto asi efektivnější a smysluplnější, než dělat již

vyzkoušené chyby. Je možné, že někdo přijde i s jiným konceptem, ale ten určitě nemůže obsahovat teze, že se něco pouze opraví, protože opravit by se musely tisíce let chyb, a na to v lidech nikdy nebude dostatečně velká síla.

Přirozený systém podle přírodních zákonů a přirozeného práva, je udržitelný a vůbec možný pouze v kmenech, kde lze podle přírodních zákonů žít. V umělém systému, který nás bombarduje spoustou lží, nepravostmi, zrůdností a dekadencí, nelze žít přirozeným způsobem nikdy. V systémové škole, říkejme ji třeba pruská kadetka, se říká a učí úplně něco jiného, než říkají přírodní zákony. Dokud děti budou muset násilně navštěvovat tato zařízení, nebudou mít příliš možností jak se harmonizovat, napojit se na přirozené paradigma zdravé společnosti, a absorbovat tak morální a etická pravidla, která jsou v souladu s přirozeným právem.

Ze škol nevycházejí sebevědomí mladí lidé plní entuziasmu a chuti do samostatné tvorby, nýbrž bytosti s podlomenou vůlí, připravené poslouchat a přizpůsobovat se každému, kdo o sobě prohlásí, že je formální autoritou.

Zákony v umělém systému se mění každou chvíli. V přirozeném systému se nemění nikdy a jejich platnost je nekonečná. Záleží jen na člověku, aby je objevil a poznal. Až potom se může svobodně rozhodnout, jestli je bude porušovat, nebo bude podle nich žít. Předvídatelnost práva právníci znají, ale vůbec nepostřehli, že světské právo předvídatelné není a pokud ano, tak pouze v omezeném čase. V přirozeném systému je právo předvídatelné vždy. Umělý systém připomíná takový Kocourkov a lidé mu

věří, protože tento systém nelze zdravě žít, lze mu jenom věřit, a víra jak víme, nás vždy přivede ke zdi nářků.

Tvořivost v umělém systému oceněna nikdy nebude. Oceněna bude pouze kopírka. Na tvůrce se většinou hned zapomene, protože umělý systém nedokáže podpořit tvůrce, nebo mu vytvořit podmínky pro tvorbu. Umělý systém a lidé v něm nevědí co je, a co není tvořivé. Nechápou co je, a co není efektivní a smysluplné. Proto může vznikat prostor pro všelijaké agentury, které nic nevyrábějí, jen se přiživují na tom, co vyprodukoval někdo jiný. Pak jsou zde zbytečné úřady, jejichž jediným smyslem je zdržovat od práce ty, kteří něco tvoří. Montovny, které si přeposílají polotovary z jednoho konce kontinentu na druhý, a podobně. Zkrátka činnosti, kde smyslem není výsledek, nýbrž činnost samotná. Ideální stav je, udělat všechno pro to, aby se člověk mohl stále cítit svobodně a žít podle přírodních zákonů.

Už asi chápeme co je přirozený systém a co je systém umělý. Každý si může udělat vlastní myšlenkové cvičení a kouknout se na to, co je možné v umělém systému, a co je možné v přirozeném systému. Nebojme se dojít v myšlenkovém cvičení až do neolitu, nebo klidně až za něj. Každý vhled a poznání nám bude ku prospěchu.

Poslání a nadání

Smysl života

Jsou to sice dva různé pojmy, ale jsou velice úzce provázané a pro všechny lidské bytosti na této planetě platí, že poslání i nadání prostě máme. Jelikož jsou tyto věci neodmyslitelnou součástí našeho života, měli bychom je brát na zřetel a věnovat jim pozornost. Můžeme o nich mluvit jako o přírodních zákonech, neboť bez nich by člověk hledal smysl života jen velice obtížně a bez smyslu života by náš život byl pouhá marnost. Někdy se s promarněným životem nějakého člověka setkáme a není to vůbec pěkný pohled. Bez objevení našeho nadání, které nám později pomůže objevit naše poslání, bude našemu životu vždy něco scházet. Pokusme se na to podívat tak, že není už na co čekat, a že je čas objevit, o co v životě vlastně jde.

Primárním smyslem života je sice vždy vývoj, ale tento smysl je naplňován i bez našeho vědomí. Pokud naše poznání dospěje do bodu, kdy začneme hledat ještě hlubší smysl života, ocitneme se najednou v prostoru, který je nudný a nutně se vydáme na cestu k lákavějšímu horizontu, jenž nás povznese do jiné roviny bytí. Možná si můžeme za smysl života doplnit i něco méně oduševnělého, ale časem by se nejspíš ukázalo to, co už se ukázalo mnohokrát, že jakákoli náhražka nás v konečném důsledku neuspokojí. Pokud náš smysl nebude mít duchovní přesah, budeme v zajetí krysího závodu, který je sám o sobě marností a nikam dál nevede.

Všechna nadání jsou v podstatě nástroje k tomu, abychom poslání mohli realizovat. Proto je nutné naše nadání, nebo dárky, jak se tomu někdy říká, objevovat. Jsou to vlohy, talenty a celé obsahy vědomí, se kterými se člověk rodí. Nějaké nadání, řekněme tedy potřebné nástroje má každá lidská bytost, byť můžou být před námi skryty i celý náš život. Pokud je neobjevíme a nerozvineme, náš život se bude muset nějak zopakovat, abychom mohli dostat další šanci pro vývoj. I proto je úhlavním nepřítelem duchovního vývoje člověka, umělý systém, který za pomoci strukturálního násilí brání v hledání a rozvoji onoho tak potřebného nadání každé lidské bytosti. Primární poslání bychom mohli mít tímto vyjádřeno natolik, aby bylo dostatečně inspirativní a my se ním chtěli vědomě zabývat.

Nadání, je přirozeně individuální a každý ho má jiné. Lépe řečeno, máme jiné složení a úrovně všech vloh, které musíme najít a harmonicky rozvíjet. Toto se děje přirozeně, pokud jsme v harmonickém prostředí. Jakmile si člověk uvědomí své dary, se kterými se narodil, tak přirozeně bude hledat uplatnění pro tyto svoje vlohy a tím bude nalézat a potažmo naplňovat své poslání.

Teď jde o to, zda nám systém a prostředí umožňuje to naše nadání nějakým způsobem rozvíjet, protože to, že máme nějaké predispozice ještě neznamená, že v té oblasti budeme nějakým způsobem vynikat a využijeme celý svůj potenciál. Už jsme si řekli, že náš systém není vůbec harmonický a to nám brání ve vývoji. Nejdříve se musíme nějakým způsobem projevit, a to se děje přirozeně od útlého dětství. Projevujeme se spontánně, ale brzdou je dnes neharmonické prostředí a dekadentní systém, ve kterém

žijeme. Jestli se konkrétní vloha rozvine, nebo ne, záleží na paradigmatu a momentálně přítomném duchu doby. Pokud je to nějakým způsobem pro systém zajímavé, tak bude rozvoj určité vlohy podporovat, a nebo alespoň nechá tomuto procesu volný průběh. Pokud je ta vloha pro systém nezajímavá, a nebo je dokonce nevhodná, tak se rozvine jen stěží. Ta vloha v nás ale i přesto je, a určitě ji nemáme náhodou, nebo z rozmaru prozřetelnosti. Narodili jsme se s ní a tudíž bychom ji měli nějak rozvinout, a uplatnit v životě. Pokud se tak nestane za celý náš život, tak jsme se ochudili o důležitý střípek do celé mozaiky. Nejspíš si to budeme muset ještě alespoň jednou zopakovat, dokud se naše vědomí neposune ve vývoji kýženým směrem. Znamenalo by to, že princip reinkarnace tímto dostává další kladný bod, ale nemusíme se tím teď zabývat a zavdávat tím podnět pro nekonečné dohady. Můžeme přeci připustit, že všechno, co se nám zrovna v životě nepovedlo, zůstane tak už na věky věků. V tom si každý z nás musí udělat pořádek sám.

Tak jako se prosazují přirozeně všechny přírodní zákony, stejným způsobem se snaží prosadit i naše nadání. Pokud nejsou pro rozvoj vnější podmínky příznivé, tak jsme nuceni nadání nechat v našem podvědomí, kde nadání bude čekat na lepší zítřek. Klíčivost tohoto semínka sice s našim věkem klesá, ale možnost vyrůst tady vždy je. Člověk nadání může v kterékoli části svého života objevit a může ho začít rozvíjet i přesto, že ztratil čas a životní energii použil na něco méně důležitého. Není potřeba se nořit do frustrace, ale spíš se vydat správným směrem, byť je to o něco těžší. Nikdy není pozdě začít s něčím co nás naplňuje.

Mnoho filozofů říká, že už jsme hotoví a rodíme se dokonalí. Měli bychom být více kritičtí k takovým výrokům. Jenom být asi nebude zrovna smyslem našeho života. Každý ať se nacítí na to sám, aby mohl rozeznat, co je a není pravdivější. Nadání, jak jsme si řekli, má člověk v různých jedinečných kombinacích a úrovních. To znamená, že každý má nějaké nadání pro více věcí s jedinečnou a neopakovatelnou kombinací.

Člověk sice může dělat i ty věci, na které nadání nemá, ale bude to o mnoho složitější, a v podstatě se k tomu odhodlá jen pod vnějším tlakem. Zcela svobodní ještě dlouho nebudeme a základní lidské potřeby si zajišťovat budeme muset vždy. Na obstarávání žádné nadání potřebovat nebudeme, protože to není nijak náročné a musí to zvládnou přirozeně každý člověk. Rodiče si někdy myslí, že by dítě mělo jít nějakým určitým směrem a rozvíjet konkrétní dovednosti. Myslí si to i učitelé ve škole. Vlastně celý systém dětem podsouvá svoji představu o tom, kým mají být a čím se mají stát. Jakoby nestačilo, že člověk přirozeně a docilně přijímá paradigma doby, do které se rodí.

Vytvářet harmonické podmínky pro rozvoj v podstatě znamená, že stačí nezasahovat. Stačí nebránit přirozenosti a nadání se projeví samo. V tomto bludném systému dáváme přednost průměru, protože to je přeci korektní. Nechceme někomu říci, že nemá pro něco nadání, a taky bychom neradi viděli, že někdo vyniká v tom, co není zrovna lukrativní.

Některé děti jsou nadané něčím, co v tomto prostředí rozvinout nemohou, a musejí rozvíjet jiné schopnosti. Člověk je celkem plastický,

neboli je schopný se naučit a přizpůsobit se i v dovednostech, pro které nemá vlohy. Lidé jsou v podstatě submisivní a tvární, a většina z nás má blíže ke kolektivnímu vědomí. V kolektivním vědomí je individuace velice obtížná a k odlišnostem se přistupuje odmítavě.

Obecně je nežádoucí pro člověka vytvářet určité podmínky předem v konkrétním směru, protože to, v čem kdo má jaké vlohy nikdo na čele napsané nemá. Protože lidé žijí ve společenstvích a v každém společenství je nějaké obecné paradigma, tak se člověk nutně musí i přizpůsobit, ale tato determinace by měla být jen v nezbytně nutných oblastech pro zabezpečení základních potřeb. Všichni se musí naučit rozdělat oheň, vypěstovat si jídlo, postavit obydlí, a zabezpečit si další základní potřeby. Možná to bude někdo dělat efektivněji a někdo méně, ale zvládnout to musí každý. V dalších potřebách a chtíčích už je situace jiná, a tady můžeme svůj talent uplatnit v plném rozsahu.

Nikdo se nerodí s nadáním škodit. Každý chce spolupracovat a to je fakt. Vlivem prostředí se emoce mohou zesilovat a pokud nedojde k jejich kultivaci, tak se přehnaná zlost, nenávist, nebo nějaká psychopatie stává škodlivou strategií pro společenství, ale zdánlivě výhodnou strategií pro jedince v dekadentním systému. Samo se to ale nikdy nestane. Vždy k tomu musí být podmínky, a k těmto podmínkám přispívá každý, kdo ještě nechápe sebe sama.

V přirozeném prostředí bude většinou přítomna podpora a inspirace v tom, aby nadání jednotlivce bylo nějakým způsobem rozvinuto. Teď jde o

to, že pokud máme rozvinut nějaké nadání, musí to mít rovněž smysl. To znamená, že jsme nadání něčím, a ta činnost která k tomu vede musí dávat hlubší smysl. Činnosti, které odzrcadlují nějaké nadání, můžou mít různou povahu a také různý smysl. Nadání a to, co je pozorovatelné zvenčí, jsou dva různé pohledy na věc. Například se můžeme podívat na sportovce. Konkrétně si vezměme třeba hokej. Zajisté si dovedeme udělat představu o tom, jaké schopnosti a vlastnosti by měl mít člověk, který hraje hokej. Myslet si, že je to zrovna nadání na hokej je velice povrchní. Představme si to tak, že nadání, které hokejista má, by se projevilo v jiném tisíciletí zcela jinak. Určitě to bude soubor nadání, a tyto nadání lze postupně objevovat. Každá doba vytváří jiné podmínky pro soubory nadání a jejich uplatnění v běžném životě.

Z jakéhokoliv souboru nadání a vlivu prostředí se velice rychle projeví poslání každého jedince. Bude to poslání pro konkrétní dobu a jejího ducha. Každý člověk má své místo, které je jedinečné. Vše záleží pouze na tom, jestli člověk poslání naplňuje, nebo ne. Hodnoty, které jsou na výsluní v nějaké konkrétní době mění povahu činů, a tím je i poslání různorodé.

Vypadá to tak, že pokud nevytvoříme přirozený systém založený na přirozeném právu a přírodních zákonech, tak naše nadání nebude rozvinuto smysluplným způsobem. Tím pádem nejspíš ani neobjevíme naše pravé poslání a náš vývoj bude zbytečně drhnout.

Každý je na tom jinak, ale každý člověk v určitém okamžiku svého života začíná uvažovat sám nad sebou a nad smyslem svého života. Snaží

se to svoje nadání nějakým způsobem zvědomit, a pokud nebylo potlačeno a bylo rozvinuto, může objevit smysluplné poslání. Vždy můžeme nějakým způsobem skryté nadání objevit a tím posunout poslání do smysluplnější roviny. Někdy objevíme i nějaké nové poslání. Je to vždy cit, který nám ukazuje naše poslání. Nikdo nám ho nemůže podstrčit. Musíme si na vše přijít sami.

Porušení zákonů

Boží mlýny

Máme svobodnou vůli porušit přírodní zákony a toto je rovněž přírodní zákon. Přírodní zákony jsou postavené tak, že je lze ignorovat, porušovat, nebo jít proti ním a vytvořit si vlastní světské zákony, které jsou v rozporu s těmi přírodními. V přirozeném právu nemáme žádného vnějšího arbitra, který by nás soudil, nebo by rozhodoval o tom, co je a co není pravda. Pojmy jako spravedlnost a svoboda nejsou v harmonickém společenství zapotřebí. Mluvíme o nich pouze v kontrastu s umělým systémem. Arbitrem může být pouze náš vnitřní hlas. Pokud tento hlas není slyšet přes okolní křik, nebo tento hlas ignorujeme, není nikdo kdo by nám s určitostí řekl, co je a co není správně. Proto se v lidské civilizaci mohou objevit i zrůdnosti. Prostě i to je možné, pokud člověk nebude bdělý.

Spravedlnost je sice zcela umělý pojem, ale i v přírodních zákonech existuje proces, který nám ukazuje, že přírodní zákony porušujeme. Děje se to tak, že porušování přírodních zákonů vždy nakonec vede k vytváření biopsychosociálního tlaku a ten působí jako boží mlýny.

Možnost porušit přírodní zákon je vykoupena tím, že nám ono porušení způsobí nepohodlí, nebo i utrpení. Biopsychosociální tlak na nás působí a nutí nás k nápravě. Tlak, jako reakce na porušení přírodního zákona může být podle povahy porušování někdy silnější a někdy slabší. Závisí to od

toho jak moc velké porušení to je. Nevíme, jaká je ta stupnice a jak to měřit, ale máme jedinou jistotu v tom, že reakce bude vždy adekvátní a přesná. V této věci není nic psáno a člověku nezbývá nic jiného, než být bdělý a pozorný, aby mohl projevy porušení vnímat a podle toho dělat nápravu ve svém životě. Jestli je to jenom mírné porušení, třeba formou ignorování onoho zákona, a nebo je to fatální, kdy působíme zcela proti nějakému souboru zákonů, tak to se nám ukáže přesně v míře utrpení. Měření míry porušování a následného utrpení bude asi ještě předmětem zkoumání, ale to je jen na nás, jak to uchopíme.

Každý přírodní zákon má v sobě integrovaný nástroj k tomu, aby se prosadil, a aby bylo naše bytí uvedeno do harmonické rovnováhy. Tlak, jako následek porušení přírodních zákonů nás má inspirovat k tomu, abychom svůj postoj přehodnotili, a zkoumali kde jsme udělali chybu. Přirozené je dodržovat přírodní zákony.

Neznalost přírodního zákona neomlouvá.

Umělý systém si vyzobal mnoho věcí z přírodních zákonů a je to vlastně logické, protože pokřivit lze pouze to, co už existuje. Přírodní zákony tady byly jako první a umělý systém mohl vytvořit světské zákony pouze tím, že ty přírodní pozměnil, nebo zcela překroutil.

Když přírodní zákony neporušíme, tak jsme v souladu s nimi a náš vývoj jde harmonicky dopředu. Pokud jsme v harmonii, jsme bez utrpení a

---

bez tlaku. Tak dokonalí ale ještě nejsme, takže máme na čem pracovat celý náš život. Vždy tady bude, byť malý tlak, který nám bude připomínat, že jsme teprve na cestě.

Někdo se nám mnohdy snaží namluvit, že co tě nezabije, to tě posílí. Nejde přeci o to, abychom procházeli peklem a na konci výletu si řekli jak jsme stateční. Vrhat se do propasti a snažit se ten skok přežít nemůže být přeci smyslem života. Tlak je nutný pouze k tomu, aby nás upozorňoval a my se zamysleli, když už to nejde jinak. Kdybychom neporušovali přírodní zákony, tak náš vývoj jde dopředu harmoničtěji. Tlak je pouhá kontrolka, později brzda a nakonec stopka, pokud se řítíme bezuzdně do pekla.

Porušovat přírodní zákony se učíme od útlého dětství, protože jsme se do takového systému narodili, a lze to nazvat pravým dědičným hříchem. V přirozeném systému bychom se vyvíjeli jednoduše harmoničtěji. Rostliny, zvířata, i domorodí lidé se vyvíjejí bez toho, že by museli nutně porušovat přírodní zákony a docela jim to funguje. Někdy jim dokonce závidíme, jak si dobře vedou.

Když mluvíme o biopsychosociálním tlaku, jako reakci na porušování, nebo ignorování přírodních zákonů, tak mluvíme o tlaku, který je zcela zjevný. Biopsychosociální, to znamená biologický, psychologický a společenský, tedy pro náš život komplexní tlak. Čím větší naše ego je, nebo čím vyšší intelekt máme, tím větší sebestřednost si můžeme vybudovat. Na základě domněnek a zkreslených představ se pouštíme do porušování přírodních zákonů, až dokud nás tlak nezastaví. Nakonec musíme začít

zkoumat vnitřní hlas, a doplnit si naše poznání o povaze našeho života. Potom už se nám vyjeví pravda, nebo alespoň její částečky, a my se můžeme posunout ve vývoji dál.

Někdy nás systém nemusí nutně ovlivnit až tak, abychom zákony porušovali. Naivně můžeme udělat pošetilý pokus, kdy porušíme přírodní zákon vědomě. K porušení přírodních zákonů dochází z různých důvodů. I když jsme ještě neobjevili některý přírodní zákon, tak on stejně platí a platit bude. V neznalosti se můžeme řídit citem a ten nás povede vždy správně. Pokud dokážeme poznat, co vlastně cítíme, a jestli se za cit nepřevlékla nějaká emoce, pud, nebo reflex, můžeme žít v souladu s přirozeným právem. To převlékání konec konců dělá egoismus velice rád a často. Každopádně je to jen na nás samotných, a pokud si uvědomíme co se v tomto odstavci píše, tak už víme, že si za nárůst a pokles veškerého utrpení můžeme vždy sami. Dokud to nevíme, jsme ve vleku prostředí, které nás nutí volit zvrácenou strategii, která vždy vede ke zmaru a většímu utrpení. Výchozí podmínky pro utrpení jsou dány před našim zrozením. My můžeme utrpení pouze zvětšovat a zmenšovat. Utrpení je nekonečné, podobně jako vesmír. Jak malé, nebo velké může být nevíme, ale určitě poznáme ten rozdíl.

Když se mluví o sociálních jevech, tak tady jsou pozorovatelné chyby, které vznikly již před statisíci lety. Něco se stalo v dávnověku a dnes ten tlak cítíme již natolik, že nás to nutí k hlubšímu zamyšlení. Budoucnost naší civilizace je velice nejasná a každý ji vidí trochu jinak. To se dříve v takto masovém měřítku nedělo. Vznik umělých systémů které zasahuji

celou naši civilizaci nám dává jasnou zprávu o rozměrech naší dekadence. Pokud se prostředí nezmění, budeme nuceni od narozeni přejímat zvrácené vzory a v této tendenci pokračovat. Pouze několik lidských jedinců v naší civilizaci dokáže odolávat tomuto systémovému tlaku a alespoň částečně se z něj vymanit, nebo jeho účinky zmírnit. Většina populace toto ale nedokáže.

Jako nejzásadnější porušení přírodního zákona z oblasti sociologie můžeme uvidět porušení zákona velikosti sociální skupiny, neboli proxemický zákon. Každá sociální skupina bytostí podle druhu má na této zemi danou přirozenou velikost. Tato velikost je dána různými faktory. Pozorováním můžeme dovodit konkrétní principy, které jsou určující. Proč si zrovna člověk začal myslet, že je z tohoto zákona vyňat je také k zamyšlení.

Pokud se člověk rozhodne neporušovat přírodní zákony, což bychom si nejspíš všichni přáli, měli bychom nahlédnout do své duše a naslouchat svědomí, kde lze vždy nalézt odpověď. Když i přesto ještě nevíme, no tak prostě musíme hledat dál. Inspirací je kolem nás dost. Dejme si pozor, abychom nebyli povrchní v tomto hledání. Někdy jsou věci hlouběji, než by se mohlo zdát.

Zdrojová efektivita

Zadarmo ani kuře nehrabe

Jen přirozená zdrojová ekonomika, která když bude harmonicky a logicky aplikována, povede k nejlepší efektivitě. Takto prostě funguje příroda a člověk v tomto není výjimkou. S momentální úrovní vědomí zatím přírodu nedokážeme trumfnout, byť se o to pokoušíme každý den. Zdá se, že k tomu nám intelekt dán nebyl, ale že nám byl dán úplně z jiných důvodů. Pokud objevíme harmonickou rovnováhu v našich životech, můžeme si uvědomit, že intelekt je nám dán proto, abychom mohli člověka, tedy sami sebe postupně provádět zákonitostmi, které již tady byli před námi a svoji pošetilost udrželi na uzdě.

Zdrojová efektivita je pojem, který ukazuje na to, jakým způsobem se zachází se zdroji. Zdrojem rozumíme všechny dary přírody, energii, lidský um, technologii a taky duchovní intuici. Prostě vše, co člověk může vnímat je pro nás zdrojem. To, co ještě nevnímáme, také může být sice zdrojem, ale pro nás zdrojem zatím vědomě nepoužitelným. Až když nějaký zdroj objevíme, můžeme se učit s ním pracovat. Pokud možno v harmonické rovnováze s tím, co jsme poznali dříve.

Finanční ekonomika už je mrtvým koněm dávno a jedeme na ní pouze ze setrvačnosti. Dnes je to tak, že motivem naší činnosti není blahobyt a pozitivní morální rozměr, i když to pořád slyšíme jako vábivou píšťalku

jednookého krysaře. Že jsou motivací peníze, jako nástroj směny a úložiště hodnoty, za které si naplníme potřeby a chtíče? Toto nám bylo vštěpeno již od útlého dětství a my jsme tomu uvěřili. Prostě se tomu nedalo vyhnout. Teď už máme sice jiný pohled na děje a věci kolem nás, ale protože v té slepé víře v peníze jedeme všichni, musíme tu hru hrát dál, ať už si myslíme cokoli. Vše je totiž na měnu a směnu navázáno a v každodenním obstarávání si základních potřeb nám nezbyl prostor, k zamyšlením se nad povahou měny a směny. Možná by stačilo si uvědomit jednoduchý fyzikální princip, který nám říká, že každou transformací energie o část této energie přijdeme. Žádná transformace totiž nemůže díky vnějším vlivům probíhat se stoprocentní účinností. Přirozené ztráty jsou sice vyčíslitelné, ale dnes již těžko spočítatelné. Jednak nejsou stálé a v čase jsou proměnné, jako vše kolem nás, a dále jsou na transformaci přisáti paraziti, kteří se lehce schovají za přirozené ztráty oné transformace, a tím mohou ztráty narůstat do jakýchkoli rozměrů. Když je transformace vícenásobná, bude dosaženo násobných ztrát a větší prostor pro parazity. Člověk žije v klamu a nezbývá mu nic jiného, než v něm žít, nebo ho odhalit, a změnit paradigma tak, aby k nadbytečným transformacím již docházet nemuselo. Parazit přirozeně odpadne, protože už se nemá za co skrýt, a z čeho čerpat svoji energii. Naše víra v lepší efektivitu, která bude dosažená použitím měny a směny, dostává pořád větší trhliny a dnes můžeme klidně říci, že to byl pořádný blud.

Nezapomeňme ani na to, že parazitický způsob života a finanční nástroje nás dovedli až tak daleko, že nepracujeme pouze s reálnými zdroji, ale někdy pouze s předpoklady o jejich budoucím nalezení a vzniku. Tomu

se říká žít na dluh. Dluh je zcela proti přírodním zákonům. Přirozené právo člověka je pouze v tom, že může vytvářet zásoby, neboli šetřit na budoucí časy. Nemůžeme si z přírody něco půjčit, co tam ještě není.

Měna i směna jsou mimo přirozený řád a přírodní zákony.

Každý producent je dnes motivován produkovat věci z několika různých důvodů. Prostě něco chceme, tak to vyprodukujeme, pokud máme zdroje. Rozdíly jsou tedy pouze v tom, jaký ten motiv vlastně máme, a jestli ten motiv má etický rozměr. Buď je motiv v souladu s harmonickou rovnováhou zdrojové efektivity, nebo je mimo tuto harmonii a opírá se o nějakou víru. Ta dnešní víra je ukotvena v monetární ekonomice a tržním mechanizmu. Pokud si položíme otázku, proč chce někdo něco produkovat v tržním prostředí, můžeme si vymyslet cokoli. Něco bude logické, něco méně, a pro každého to bude něco jiného. Zásadní je pouze to, že vyprodukujeme jen to, za co dostaneme zaplaceno, abychom si mohli koupit něco jiného. A toto nám přijde logické, dokud nenarazíme na nějaký faul, který tento systém při oné směně nutně způsobí.

To podstatné je, jestli jsou motivy produkce morální a etické, nebo nikoli. Tyto motivy se snažíme přiřazovat na řebříček hodnot a podle toho je zvažovat. Každý podle svého vědomí. Důsledky, které nám produkce čehokoli přinese, jsou jasně predikovatelné. Každý producent, a myslíme tím i domácího kutila, nebo intelektuála, či jinak humanitně zaměřeného tvůrce, musí nutně dohlédnout výsledků své činnosti.

Když bude naše tvůrčí činnost etická a nebude docházet ke zbytečným transformacím, můžeme mluvit o přirozené zdrojové efektivitě. V podstatě by bylo nutné uvažovat bez tržního principu, fiktivní měny, dluhu a vlastnictví. Zdrojová efektivita může být udržitelná jen pokud je produkce a její výsledek v souladu s vynaloženou energií, a pokud má kladný morální rozměr. Dosažení zdrojové efektivity dnes není možné, protože neexistuje způsob, jak se vymanit s tržní ekonomiky. Možná v budoucnu přijdeme na to, jak opustit slepou víru a vydat se směrem ke zdrojové efektivitě, ale zatím máme pouze různé teorie a nemůžeme je otestovat v praxi. Pro experiment bude zapotřebí změnit, nebo vytvořit prostředí, které nám umožní aplikovat nové principy. Takové prostředí lze dnes vytvořit pouze separatismem od současného systému.

Po ovoci poznáš je.

Pokud jsou morální hodnoty produkčních motivů nízké, bude výsledek i celý produkční proces odpovídat tomuto nastavení. Příkladů kolem je dostatek a všichni máme možnost je vnímat. Svoboda produkovat cokoli tady vždy je, ale bez morálního kontextu je to stejné, jako bychom byli sloni v porcelánu. Každá činnost člověka by měla být harmonická, ať už z pohledu zdrojové ekonomicky, udržitelnosti a pozitivní morálky.

Motivem pro každou lidskou činnost je mít z ní nějaký užitek. Ten užitek je velice různorodý a má pro každého jedince jinou hodnotu. Nejedná se pouze o hodnotu materiální, ale i hodnotu morální, či etickou.

To je v podstatě to, v čem se liší přirozená zdrojová efektivita od té fiktivní, nebo můžeme říci obchodní. Pojem „obchodní“ klidně může znamenat „fiktivní“, pokud mluvíme o efektivitě, jsou to synonyma.

Jestli je náš užitek podmíněn použitím měny, tak se nutně budeme snažit najít jen takovou činnost, která přinese nějaké měnové jednotky. To ale pro motivaci člověka určitě nebude stačit a budeme se snažit uplatnit i další motivace, které nás uspokojí. Strukturální násilí, které vytvořil tržní systém, nás omezují natolik, že peníze jsou v každém procesu zastoupeny vždy. Dokonce to došlo až tak daleko, že smysluplné doplňkové motivace, které člověk nutně potřebuje, jsou z procesu produkce vytěsňovány. Je to dotažené až do takových konců, že bez peněz nemůžeme ani přežít a nutně musíme dělat pouze činnosti, které je přinesou. Poté jsme nuceni dělat další činnosti, které jsou stínové, abychom kompenzovali naši frustraci. Je až s podivem, že jsme ochotni peníze získané nesmyslnou činností pozbýt nesmyslnými požitky. Toto celé kolečko nám přijde jako normální a jen zřídka se nad ním pozastavíme.

Nikdo si nemůže dovolit ignorovat finanční stránku naší civilizace. Musíme nutně produkovat a vyrábět primárně to, po čem je poptávka, a když poptávka není, tak ji prostě vytvoříme a zainvestuje do toho, abychom poptávku uměle vytvořili. K tomu slouží reklama. Tady vidíme, jak jedna nízká činnost generuje další nízkou činnost. Prostě, když se nemůže výrobek nebo služba uplatnit na trhu přirozeně, protože nemá pro lidi hodnotu, musíme tuto hodnotu uměle vytvořit manipulační technikou. Potom už normálně funguje ona neviditelná ruka trhu a umělé ekonomické

zákony. Do neviditelné ruky trhu ještě zbývá udělat díru, protože krádež je přípustná, pouze pokud je systémová.

Když poptávka poklesne přesto, že jsme v reklamě a manipulačních technikách utratili udržitelné množství zdrojů, nebo se vytvoří nějaká konkurence a my už nezvládáme držet krok, tak musíme najít úsporu a tím se pokusit udržet náš produkt. Zvyšováním produkce a udržení cen sériovou výrobou, či dokonce nadvýrobou už také nezabírá. Úspora, která může ještě fungovat, povede z pravidla vždy ke snížení kvality. To známe z běžného života v tržním mechanismu všichni.

Hranice naší produkce končí, když se dostaneme do bodu, že už si ani nevyděláme na základní životní potřeby. Musíme s tím skončit a začít produkovat něco jiného. Produkce se musí změnit, aby finanční model mohl zase fungovat. Někdy úplně zkrachujeme a začneme jinak, jinde, a znova. Samozřejmě opět v mantinelech neefektivního systému.

Tento stručně popsaný model je opravdu temný. Vytváří strukturální násilí, kdy něco musíme, i když je to v rozporu s našimi morálními hodnotami. Etika zřídka kdy zvítězí a většinou je poražena. Morální hodnoty se poníží a vytvoří se morálka nová. Rychlost úpadku závisí na okolnostech, naších dovednostech a úrovni našeho vědomí. Tento princip ovšem vždy povede k úpadku civilizace, jak nám dokládají dějiny civilizací předešlých.

I přesto, že bychom si jako civilizace nastavili morální hodnoty pevněji, nedokázali bychom zamezit plýtvání zdroji, a stejně bychom nedosáhli pozitivní zdrojové efektivity, a nakonec by došlo opět k úpadku lidské civilizace. Proto jsou morální hodnoty v umělém systému vždy neudržitelné a nutně bude docházet k dekadenci těchto hodnot. Model tržního mechanismu nemá oporu v žádném přírodním zákoně. Je zcela scestný a fatální. Několik vědomějších lidských bytostí nemůže zabránit rozpadu civilizace a s ním spojeného lidského utrpení.

Kupčení je nástroj temnoty.

A jak by to tedy mohlo vypadat v přirozeném systému, kde funguje harmonická zdrojová efektivita? Pokud bychom připustili, že zdrojová ekonomika v souladu s přírodními zákony a morálními hodnotami je to, co má pro naši civilizaci smysl, mohlo by to vypadat následovně.

Všechny naše zdroje a přebytky nemají žádnou cenu, protože jsou to všechno jenom dary.

Měli bychom si uvědomit, že obdarovávání jiných je něco, co nám samotným dělá dobře na duši, a tudíž nám taková činnost přinese vždy něco pozitivního. Pokud by byl náš dar vyprodukovaný pouze pro účel obdarování odmítnut, tak by se duševní odměna nedostavila, a my bychom nedosáhli uspokojení. Bylo by lepší, vždy vše tvořit s tím, že je to jen pro

---

naši vlastní potřebu, a pokud bychom měli pocit, že by to někdo jiný mohl přijmout, tak mu přebytek můžeme nabídnout. Když to dotyčný nepřijme, tak nám ten produkt zůstane, a nic se neděje. Stejně jako jej umíme vytvořit, umíme jej i recyklovat, nebo využít jiným způsobem. Vytvořili jsme ho, takže víme nejvíce o jeho povaze a vlastnostech. Když už jsme do něj vložili naši energii a spotřebovali nějaké zdroje, určitě jej nebudeme házet na nějakou hromadu a říkat tomu skládka odpadu. Odpad ve zdrojové ekonomice vlastně neexistuje. Je přirozené vše recyklovat a přemýšlet po vzoru přírody. Dnes to sice takto fungovat nemůže, ale to nás může inspirovat k tomu, abychom alespoň v našem osobním životě mohli tento přístup přehodnotit.

Přebytky nemají žádnou hodnotu, natož cenu. Není tedy zapotřebí s nimi kupčit. Toto platí pro všechny zdroje, které vnímáme. Protože platí tento princip, bylo by možné konečně zrušit ono překonané kupčení. A jak se to vlastně přihodilo, že kupčení začalo, když je to vlastně nesmyslné? Prostě někdo na přebytky přilepil cenovku a potom už to šlo z kopce.

Mnohdy uslyšíme, že existují nějaké vzácné zdroje, kterých se nám nedostává v potřebném množství, a tudíž je potřebné je ocenit, a potažmo s nimi kupčit. Jinak by se asi nedostaly k člověku, který je bude schopen využít. Jenže kolik z nás je schopno skutečně efektivně využít například uran, zlato, nebo diamant?

Když něco děláme pro sebe, tak nikdy nebudeme plýtvat zdroji. Nevyužité zdroje budou stále zdroji a zmetky budou opět zdroje pro něco

jiného. K znehodnocení zdrojů v podstatě nemůže nikdy dojít. A co když někdo otráví svojí činnosti půdu, vzduch, nebo vodu? Určitě se může ve společnosti najít hlupák, ale je to stejný extrém, jako když někdo vyrobí atomovou bombu a my ho budeme velebit pro jeho nadání. Bez tržního mechanismu k takovým zvrácenostem prostě nemůže dojít.

Naše osobní produkce bude vždy efektivní a výsledek bude v té nejlepší kvalitě, jakou jsme schopni dosáhnout. Mnoho našich činností vytváří přirozené přebytky jako výsledek zdrojové efektivity. Zejména pokud mluvíme o produkci potravin. Vždy se budeme snažit o to, abychom měli potravin více, než kolik můžeme spotřebovat. Jakýkoli produkt naší činnosti se po čase stane přebytkem, protože jeho užívání je pro člověka konečné. Ta nejzazší hranice užívání je naše smrt, i pokud by produkt měl životnost delší. Nakonec vše tady po nás zůstane a bude to mít dál svůj účel.

Jestli jsme už pochopili, že všechny zdroje jsou přebytky, nebo vzletněji vyjádřeno dárky, můžeme pokročit dál. Jestli to ještě nechápeme, je dobré přejít na jinou kapitolu, nebo knížku na nějaký čas odložit. Naše mysl si nový koncept osvojuje vždy zvolna a chvilku ji to může trvat. Pro mnohé z nás to může být opravdu extrémní pohled na užívané zdroje.

Ve zdrojové ekonomice, která je člověku nejpřirozenější nemusíme vůbec přemýšlet o udržitelnosti a zdrojové efektivitě, protože tyto pojmy jsou plně integrovány. Zdrojová efektivita, udržitelnost a ekologie jsou pojmy, které mohou vznikat pouze v tržním prostředí a ve finančním

koridoru, který je zcela umělý a zvrácený. Tady o těchto pojmech mluvíme jen proto, abychom si mohli lépe uvědomovat jejich skutečnou povahu a význam.

Aplikovaná zdrojová efektivita znamená, že se nebudou vyrábět zbytečnosti, uspokojovat chtíče na úkor základních životních potřeb, a kvalita i objem produkce bude v souladu s přírodou a jejími zákony. Pokud je produkce založena na přebytcích, což je zdrojově nejefektivnější hospodaření, nemusíme již používat zaklínadla jako jsou peníze, trh, služby, marketing, reklama, a další.

A jak tedy vzniknou přebytky, abychom měli vše co potřebujeme? Přebytky mají prakticky dvojí povahu. První oblast přebytků už tady je a jsou to přírodní zdroje, neboli dary země. Druhá oblast se váže na lidskou činnost, která přetváří tu první. Většina lidí si nemůžeme zvyknout na pojem přebytků, když se mluví o zdrojích a produkci. Ano, je to zvláštní, ale bez tohoto poznání nelze rozklíčovat podstatu obstarávání, kterou je člověk provázen celý svůj život.

Spousta lidí si neumí ani představit, že by život mohl vypadat jinak, než chodit do práce a vydělávat peníze. Ano, narodili jsme se do toho zvláštního stavu, zvykli jsme si na to, a nakonec jsme tržnímu principu zasvětili celý náš život. Člověk je přeci obdařen intelektem a duší, takže má rozum a cit, tedy může přemýšlet a pociťovat důsledky toho, co mu bylo předloženo umělým systémem. Jestli nic nezměníme, naše utrpení přejde dědičně na další pokolení a změnu budou muset provést další generace.

Tendence umělého systému vedou civilizaci z jedné krize do druhé a výmluva, že lidé už nemusí umírat v semknutých řadách, ale mohou být cíleně zabiti neviditelným nepřítelem na dálku, není asi dobrý argument pro setrvání v tomto neutěšeném stavu.

Bezpečí

Obranná doktrína

Jedním s nejzjevnějších přirozených práv je právo na bezpečí. Toto právo mají všechny bytosti na světě. Jediným způsobem jak si ho zabezpečit je efektivní obrana.

Pro lepší představu by bylo dobré, abychom našli nějakou vhodnou analogii. Nejpříhodnější analogii by mohl být imunitní systém organizmu. Ten máme všichni. Náš imunitní systém funguje na základě několika známých principů. Jeho úlohou je ochránit organizmus a udržet ho v životaschopném stavu. Prostředky které k tomu využívá jsou v souladu s přírodními zákony, a proto nám tyto zákony mohou napovědět, jak bychom měli k bezpečnosti přistupovat.

Imunitní systém působí v oblasti celého těla. Jeho působení je ohraničeno povrchem našeho těla. Můžeme tedy říci, že působí na úrovni intimní zóny. Analogicky tedy každý člověk fyzicky ochraňuje vše, co začíná intimní zónou a pokračuje do nekonečna přes všechny ostatní zóny. Se vzdáleností od svého středu má člověk na události a kontrolu celého prostoru postupně menší vliv, což je logické. Nejsilněji budeme vždy chránit sami sebe, potom rodinu, kmen, kraj atd. Změna priorit v obraně by měla za následek to samé, jakoby imunitní systém začal ochraňovat méně důležité části organizmu na úkor těch důležitějších. Dnes takové

převrácené priority můžeme dokonce i pozorovat. Stejně jako nám někdo říká, že bychom měli dát přednost národnímu zájmu před zájmem o kmen se všemi důsledky, autoimunitní onemocnění také někdy řeší méně důležité problémy s větší razantností než ty důležité. Neharmonické a nelogické rozprostření sil při obraně povede vždy k fatálním koncům a ztrátám. Tady můžeme vidět, jak nemocná civilizace vytváří nemocného člověka a obráceně. Tyto systémy jsou provázané a manifestují své rozladění vůči sobě navzájem. Nemocný člověk znamená nemocné společenství a nemocné společenství znamená nemocného člověka.

Obrana formou preventivního útoku, nebo dokonce vedení dobyvačné války je v rozporu s přírodním zákonem. Takové jednání je neodpovědné, a je jedno co deklarují a prohlašují aktéři a zastánci takové koncepce. Imunitní systém člověka taky nevylétne z těla a nezačne likvidovat patogeny létající kolem něj. Podle přírodních zákonů je přípustná pouze obranná doktrína. To dělají všechny zvířata a rostliny na celém světě, a člověk by neměl být výjimkou. Bojovat v obranné lidi je v pořádku, a to je rovněž naší osobní odpovědností. A kdo by se rozhodl nebránit, nutně zhyne. Je to velice jednoduchý princip.

Člověk by asi nebyl člověkem, kdyby nezačal tvořit nějaké nové konstrukty na základě povrchního pohledu do přírody. Vidíme, že dravec loví kořist a domníváme se, že je to útok, jak ho chápe naše pomatená mysl. Dravec nikdy neútočí. Dravec loví. Útočí pouze ten, kdo napadá cizí entitu o své vůli, a to, že v tom hraje svoji roli strach je absolutně nepodstatné. Útoku je schopen jedině člověk. Vytvořili jsme si představu o

tom, že útočit můžeme, pokud si do vzorečku dosadíme nějaký důvod. V dějinách se píše o tom, že důvod to byl z pravidla malicherný, nebo lživý. Držme se raději dál od lidí, kteří nerespektují přírodní zákony. Přirozené právo tady není proto, abychom se svévolně mohli rozhodovat o jeho působení. Prostě máme nějaká práva a ostatní věci jsou předmětem zmatené lidské mysli. Tímto jsme si vysvětlili, co znamená mít obrannou doktrínu a nemít žádnou jinou.

Velice důležitou otázkou je, jak bychom měli bojovat, a jakou strategii zvolit, pokud dodržujeme obrannou doktrínu. Jelikož máme každý jiný temperament, bude i strategii a taktiku obrany vnímat každý z nás různě. Je to opět stejné jako v imunitní odezvě každého člověka. Imunita každého člověka je nastavená různě. Můžeme si teď říci něco o extrémních pólech, mezi kterými se nachází drtivá většina lidí. Ostatní případy za hranicí těchto přirozených extrémů už bude spíše patologické povahy.

Jedním extrémem je ataraxie a z toho pramenící pacifismus. Tito jedinci jsou vystaveni tomu, že dravec, nebo útočník je zcela zničí bez jakékoli reakce. Kdyby se tímto způsobem choval i jejich imunitní systém, tak by se nikdy nemohli ani narodit, protože by sebemenší přítomnost patogenu záhy zamořila celý organismus. Možná by to nebyla špatná volba pro náš svět.

Druhým extrémem je militantní radikalismus, kdy jenom přiblížení se potenciálního dravce, nebo domnělého útočníka vyvolává přehnanou reakci u dotčené osoby, která bezprostředně a bezpodmínečně eliminuje domnělé riziko za použití všech dostupných prostředků. Kdyby takto reagoval

imunitní systém člověka, tak by se ani nenarodil, protože jediný neškodný patogen v jeho organismu by způsobil anafylaktický šok. Možná by toto také nebyla špatná volba pro náš svět.

Sebevědomý postoj, pokora a vnímání přirozeného práva v nejširších souvislostech nám umožní, abychom vždy vyhodnotili sílu obrany tím nejharmoničtějším způsobem. Prevence a připravenost je v této souvislosti nevyhnutelná. Pokud někdo naruší jednu z našich zón, musíme nutně reagovat, protože nejde pouze o to, že reagujeme, ale hlavní je to, že naše reakce je forma komunikace, kterou dáváme narušiteli zpětnou vazbu. Pokud je narušitel netečný k naší komunikaci, budeme muset naši komunikaci stupňovat.

Ochota stupňovat naši komunikaci by měla podle stupně našeho vědomí a vypěstovaných ctností vést až na samý okraj možností. Možná se nakonec nevyhneme i fyzické konfrontaci a projevu obětavosti při obraně naši zóny. Případy, kdy narušitel zcela ignoruje naše reakce, nás nutně povede až k rozhodnutí, jestli ustoupit, kleknout a nechat se střelit do zátylku, nebo narušitele eliminovat a dát mu novou šanci na reinkarnaci. Určitě budeme mít vždy na zřeteli odpovědnost nejen za svůj život, ale i za kvalitu života našich soukmenovců. Naše rozhodnutí má dalekosáhlé důsledky, tak zvažujme dobře. Podvolit se násilí má smysl jen v případě, kdy nám tento akt přinese strategickou výhodu. Zejména jde o čas, který nám tuto výhodu poskytne. Je to takový úskok, ale vnitřně jsme se nevzdali a to je důležité.

Každá zóna nese jinou míru naši účasti v její obraně. Zatím co na osobní zónu můžeme být zcela sami, rodinná zóna se opírá o více členů zóny. Rodina je obecně nejohroženější zónou, protože děti k obraně nemohou přispět efektivně a dokonce vážou na sebe pozornost dospělých. Už jen z tohoto logického důvodu je nutné být součástí kmene, kde je obranyschopnost daleko efektivnější.

V zóně kraje, se budeme muset připravit na obranu jen v případě, že sousedé jsou psychicky nevyrovnaní a hrozí od nich potenciální napadení. Z toho důvodu se alespoň v kraji musíme částečně podílet na obranné strategii. V podstatě se to bude dít přirozeně, protože kmeny budou kooperovat i v jiných oblastech, takže na obranu dojde rovněž.

Ve verbální zóně se spolupráci na obraně v podstatě už věnovat ani nemusíme, protože verbální zóna je velice abstraktní a její hranice jsou proměnné a nejasné. Pokud by se vyskytl nepřítel až tak psychopatický a prosazoval by třeba rasové, či jiné pohledy na svoji nadřazenost, tak by se obrana zformovala velice rychle, protože kmeny spolu komunikují i přes hranice kraje a jakýkoli incident by nezůstal bez reakce.

Nekonečný vývoj

∞

Pokud vnímáme byť jen nepatrnou změnu čehokoli, je to důkaz, že vývoj existuje. Vývoj tedy probíhá v celém nekonečném vesmíru a tedy i v nás samotných. Všichni jsme jeden vesmír. Pokud by existoval nějaký vesmír, který by byl statický, tak by nějak musel nejdříve vzniknout, než se stal statický a to už by byl vlastně vývoj. To znamená, že všechno se vyvíjí a to do nekonečna. Z duchovního pohledu by se dalo říci, že i stvořitel se vyvíjí, protože pokud se vyvíjí člověk se svoji svobodnou vůlí, tak to nutně musí stvořitel vnímat, a tedy k jeho vývoji nutně dochází také.

Vývoj v přírodě vnímáme velice zřetelně, takže mluvit o této oblasti by bylo nošením dříví do lesa. O mnoho zajímavější je podívat se na vývoj vědomí člověka. I když to bude pohled jen velice povrchní, určitě bude inspirativní. Pokud by inspirativní nebyl, bude alespoň opakováním dříve nabytého poznání.

Každý z nás vnímá, že nejsme stejní a že každý vnímá okolí trochu jinak. Vědomí je tedy již při narození různé a tady si musíme položit otázku, jak je to možné. Jak se stane, že vědomí v každém z nás je na jiném vývojovém stupni už při samotném narození? Tady je pouze jedno možné vysvětlení, a to takové, že vědomí se nějakým způsobem inkarnuje, tedy přechází k člověku již s nějakými dispozicemi a ty nejsou u všech stejné.

Kde přicházející vědomí získalo různou kvalitu je otázka, ale můžeme si klidně představit, že vědomí předtím prošlo nějakým vývojem v nějaké jiné bytosti, a ta bytost s největším předpokladem byla nejspíš člověkem. Naše poznání je omezené, ale musíme žít podle toho, co známe a nyní je to přijímáno takto. Pokud se něco změní a poznání o našem vědomí se vyvine dál, tak to budeme muset přehodnotit. To je prostě nekonečný vývoj. Vývoj vědomí nelze nějakým způsobem zastavit a říci si, že už je to hotové.

S vývojem poznání je to trošku jinak, protože poznání je pomíjivé a je úzce spjato s lidským společenstvím. Máme sice nástroj, kterým si poznání předáváme z generace na generaci, ale pokud se nosič poznání nějak poruší, nebo zanikne, tak je poznání ztraceno, nebo se zachová jen v nějakých fragmentech, ze kterých se rekonstruuje velice obtížně. V archeologii a antropologii je to vidět nejzřetelněji. Pro vývoj poznání je nutné vytvořit podmínky a zachovat kontinuitu jeho přirozeného předávání na další generace. Umělý vzdělávací systém nemá nástroje, aby mohl předávat dosažené poznání většině lidí, kteří by byli nositeli onoho poznání dál, a tak se děje to, že jen několik jedinců a ještě ve velice úzkých specializacích může tu kontinuitu zachovávat. Tato kontinuita je velice křehká a jakékoli sociální, nebo biologické problémy v civilizaci ji mohou narušit, nebo zdevastovat.

Poznání v tomto systému je zaznamenáno na technických nosičích a společnost je nucena čekat na jedince, kteří se kvalifikují na reprodukci tohoto poznání. Protože poznání lze udržitelně rozvíjet pouze celistvě, tak je úzká specializace a s tím spojená jeho překotná hloubka spíše na škodu,

přestože se dnes dosáhlo nebývalé hloubky onoho poznání. Jde o to, že pokud máme třeba specialistu na fyziku kvantových částic, tak toto poznání je nepochopitelné pro drtivou většinu ostatních lidí. Lidé, kteří by měli potenciál toto poznání uchovat, předat dále, nebo dokonce posunout vpřed je velice omezený počet. V tomto je ten velký problém úzké specializace.

Civilizace díky porušování přírodních zákonů čas od času naboural, a potom velký objem poznání zanikne velice rychle. Zpravidla v rámci jedné, či dvou generací. Všechny záznamy, písemnosti a hlavně nositelé jsou náhle pohřbení, a poznání je tím pádem ztraceno. Ani fyzické nosiče nás nemohou zachránit před ztrátou dosažených informací, což konec konců ukazují dějiny velice jasně. Zejména pálení knih či celých knihoven, elektromagnetický pulz o vysoké intenzitě, nebo obyčejná degradace nosiče v čase je zřetelně pozorovatelné riziko uchování poznání. Lidé jsou jako jedinci pod tlakem velice křehké bytosti a jejich specifické znalosti mohou umřít s nimi.

Pokud jsou poznání a dovednosti obecnější a komplexnější, budou snadněji uchovatelné více jedinci lidské populace a tím pádem bude vývoj stabilnější. Poznání a dovednosti jsou v podstatě zbytečné, pokud je nedokáže nést většina lidské populace. Z fragmentů pozůstatků po dávných civilizacích vznikají pouze nějaké domněnky a teorie, protože kontext je zcela zničen. Toto hrozí vždy, pokud zapomeneme na celistvost, renesanční přístup k životu, a přirozenou hloubku poznání a dovedností.

O biologickém vývoji máme představu všichni a víme, že vývoj v této oblasti není závislý primárně na vůli člověka. Je prostě stabilnější a dokáže se velice rychle harmonizovat a opravit i při nějakém poškození. Biologie je prostě mimo naši kontrolu, i když bychom si chtěli někdy myslet, že nad ní máme moc. Někteří pošetilí lidé sice koketují s biologií manipulačním způsobem, ale jejich snahy jsou zoufalé a s největší pravděpodobností budou i fatální. Příroda to vše zvládne nejlépe a nakonec uklidí i ten nepořádek, který člověk po sobě zanechá.

Žádný člověk na tomto světě nedokáže pojmout všechno poznání a stát se nesmrtelným nositelem tohoto poznání. Jediná entita, která má tuto schopnost je společenství lidí. Pokud se odhodláme pro směr, který povede k přirozenému uchování poznání, tak nutně uchováme i poznání o našem vědomí a tento princip jako jediný může vést k nekonečnému vývoji. Potom už můžeme sebejistě mluvit o civilizaci. Jestli si neuvědomíme tyto fakty, tak naše civilizace dojde pouze do bodu, kde už vývoj možný nebude a budeme muset začít znovu od začátku. Jako po potopě, nebo po pádu asteroidu.

Ještě se vraťme k pojmu vědomí, protože si to asi každý vykládá podle sebe a různé zdroje poznání nabízí na to různé pohledy. V této knize je vědomí přijímáno tak, že je to v podstatě smysl pro harmonickou rovnováhu. Harmonickou rovnováhu si zase můžeme představit jako vyjádření pojmu láska. Vědomí je tedy smysl pro lásku. Čím větší vědomí máme, tím jsme schopni více milovat, tedy být v harmonické rovnováze. Tento abstraktní konstrukt není žádné dogma, jako konečně nic v této

knize. Zdá se, že je tento konstrukt docela přijatelný, pokud se trochu odpoutáme z běžného paradigmatu. Vědomí nám dává možnost poznat směr pro nekonečný cíl, který je skryt za horizontem našich životů. Cesta k tomuto cíli je možná skrze nekonečný vývoj.

Kmen

Základ civilizace

Přemnožení ve skupině a potažmo přetrhání úzkých sociálních vazeb vede vždy k dekadenci. To nám ukazují zaznamenané dějiny a není možné tyto poznatky ignorovat. Dekadence nutně vede k vytvoření umělého systému. Tento umělý systém, je vždy v rozporu s přírodními zákony a přirozeným právem. Je úplně jedno, jakou povahu ten umělý systém má. Vždy bude z podstaty velice povrchní. Člověk prostě nemá a nemůže mít schopnosti na to, aby vytvořil lepší systém, než nám byl dán od stvořitele.

Umělý systém není dlouhodobě udržitelný a civilizace za nějaký čas vždy zkolabuje. Kolaps civilizace vede k rozpadu megalomanského lidského společenství na menší přirozené celky, kde opět dojde k vytvoření úzkých sociálních vazeb. Automaticky se život začne ubírat přirozenou cestou a začnou být uplatňovány všechny přírodní zákony. Přirozené právo začne fungovat a lidské společenství se začne harmonizovat. Celý tento proces bude ku prospěchu vývoje lidského společenství až do doby, kdy lidé začnou překračovat pomyslnou hranici, což povede ke kaskádovému porušování přírodních zákonů. Takto to jde na naší planetě a možná i jinde ve vesmíru neustále dokola.

Civilizace cyklicky vznikají a zase se rozpadají. Každý kolaps je provázen množstvím zbytečného utrpení, které by být vůbec nemuselo.

Pokud se domníváme, že stačí zvolit činně kompetentního jedince do čela společenství a od té doby bude vše v nejlepším pořádku, tak jsme se nechali uvést v omyl. Takto například vznikla i zastupitelská demokracie, která má mnoho zastánců v našem současném společenství. Pokud jsme si už všimli, že napětí ve společnosti roste, tak už je náš pohled pozornější. Toto napětí neustále roste a dál také poroste, protože ke kolapsu umělého systému nutně dojít musí.

Až bude utrpení neúnosné pro kritickou masu naši civilizace, tak k rozpadu nutně dojde a bude se formovat nový začátek. Tam teď ještě zdaleka nejsme. Čeká nás každopádně pláč a skřípění zubů, jak se píše ve svatých knihách. Zastupitelská demokracie bude pouze jedním z mnoha katalyzátorů rozpadu. Zvolený zástupce, který je pouze formálně kompetentní, totiž nemůže být činně kompetentní ve všech oblastech lidského života, a tak jeho kompetence vždy nakonec povedou k fatálním chybám v rozhodování. Ideální vůdce, či zastupitel prostě neexistuje, i kdyby byl svatý. Člověk nemůže a nikdy nebude mít tak široký záběr a tak hluboké poznání, aby mohl činně kompetentně řešit všechny výzvy civilizované společnosti. Z toho plyne, že institut vůdce, nebo vlády je pro značnou část populace brzdou ve vývoji. Někteří lidé sice ještě vládu potřebují a nejsou schopni převzít odpovědnost za svůj život, ale tato skupina se díky častěji probíhajícím individuačním procesům neustále zmenšuje.

Pokud by člověk dokázal vědomě udržovat společenství kmenů, které jsou přirozenou formou pro lidský druh, tak by se vyvaroval neustálých

kolapsů. Toho zatím, jak se zdá, ještě nejsme schopni celospolečensky. Proto je přirozené právo potírané ve jménu civilizace, která je porušováním přírodních zákonu vlečena do propadliště dějin.

Biologická hranice lidského společenství je nastavena na přibližně sto padesát členů. Tento počet je podmíněn schopností člověka udržovat úzké sociální vazby mezi členy společenství. V takto velkém společenství se altruismus prosazuje jako ideální strategie přežití a vývoje. Pokud se tento princip naruší, všechno je odsouzeno k restartu. Nevíme přesně v jakém jsme teď stádiu, ale zdá se, že nám do restartu zbývá jen několik stovek let. Pokud si nezvědomíme a nepřijmeme tyto skutečnosti, budeme vlečeni nezadržitelnou silou ke kolapsu.

Pokud si zvědomíme naši situaci, máme jen jedinou možnost, jak se na kolaps připravit. Protože ke zvědomění nemůže dojít masově, což je způsobeno kolektivní povahou vědomí většiny lidí, můžeme se snažit pouze o propojení jedinců, kteří situaci už chápou a jsou na cestě individuačního procesu. Tito jedinci, jako tvůrčí síla, by měli být schopni vytvořit paralelní společenství a ukázat zbytku civilizace určitou alternativu k současnému paradigmatu. Proč bychom měli uvažovat zrovna takto sebevědomě?

Když se podíváme na to, jak rychle se tvoří alternativní bubliny, které mají snahu se odlišit od zrůdného systému, bude to zajisté něčím podmíněno. Jde pouze o to, který koncept bude celistvější a harmoničtější.

V podstatě dnes probíhá soutěž o řešení problémů současného dekadentního způsobu života. Některé snahy jsou založeny na víře, jiné na nějaké jiné ideologii a jenom velice málo snah vede k založení kmenů a adoraci přirozeného práva. Individuační proces nedokáže snášet zrůdnosti kolektivního vědomí a musí se do přirozenosti ponořit novým způsobem. Nikdo neví, který směr je ten nejvhodnější, a to je pro vědomější lidské bytosti výzva.

Nutně musí vzniknou nové kmenové uspořádání a jejich vzájemné propojení. To nám jako lidstvu přinese harmoničtější způsob života a možnost pokročit ve vývoji bez trýznivého utrpení.

Možná díky harmonickému přístupu nebude vědeckotechnický pokrok tak rychlý jako dnes, ale veškeré poznání bude přirozeně asimilováno většinou lidí ve společnosti. Dnes je vědeckotechnický pokrok tak daleko, že někdy ani ve větších městech se nenajde nikdo, kdo by konkrétní sofistikované technologii rozuměl. Kolik lidí dnes chápe štěpení atomů v atomové elektrárně? Kolik lidí chápe, proč se elektrický motor točí? Pokud to není většina, tak jak může být uplatňován demokratický princip při volbách, kde se potažmo rozhoduje o tom, kam povede další směřování civilizace? Když to shrneme, tak civilizace nutně musí dojít svojí egoistickou bezuzdností k apokalypse v jejím pravém slova smyslu.

Zdá se, že jsme vjeli velkou rychlostí do slepé uličky, z které bychom se měli dostat zase ven. Nejdříve je nutné poznat, že jsme ve slepé uličce. To dojde jen nějaké části populace. Potom bychom mohli zastavit a popřemýšlet. To už dojde ještě menšímu počtu lidí. Nakonec budeme muset vycouvat, a to už je velice těžký úkol pro většinu populace. Až když dojdeme do místa, kde jsme neuváženě sjeli ze správné cesty, budeme schopni vydat se novým směrem. Aby ten nový směr nebyl opět omylem, bude zapotřebí hlubokého vhledu do smyslu naší existence. Poté, co se objeví nový, vzdálený a zářivý horizont, můžeme se vydat harmonickou cestou ke svému nekonečnému cíli.

Kmenové uspořádání společnosti by mohlo být jednou z takových křižovatek, ke kterým musíme dojít a tam se teprve pořádně rozhlédnout a zamyslet. Bez aplikace již zřejmého přirozeného práva a poznání přírodních zákonů se nikam raději nevydávejme, pokud nechceme zažívat vše znovu. Čekají nás nové výzvy, tak proč opakovat dokola stejné chyby a bloudit ve tmě, když už jsme si rozsvítili několik světýlek a můžeme si s nimi posvítit na cestu ze slepé tmavé uličky?

Praktické dopady a další důsledky, které by kmenové uspořádání mohlo přinést, jsou snadno dovoditelné. Některé věci můžeme odpozorovat z života existujících domorodých kmenů a další můžou být výsledkem našeho myšlenkového cvičení. Zkusme se tedy na možnou alternativu podívat z tohoto pohledu a udělat si malou inspirativní úvahu.

To, co víme o současných domorodých kmenech je, že nepotřebují žádnou sociopolitickou strukturu. Pokud kmen přeroste v náčelnickou organizaci, tak je již na cestě ke státu, a tím se zabývat nebudeme. Klidně cestu ke státu můžeme označit za cestu špatnou, jenž vede k současným problémům. Mluvme tedy pouze o přirozených kmenech, kterých je na světě už opravdu málo. Kmeny nemají náčelníka a ani ho nepotřebují. Prostě se domluví na všem, co je zapotřebí. Každý člen kmene chápe rozdílnosti mezi jednotlivými členy, a tyto rozdíly efektivně využívá ku prospěchu celku. Blahobyt kmene je součtem blahobytu všech členů, a tato sounáležitost logicky vede k tomu, že pokud se zlepší blahobyt jednotlivce, zlepší se blahobyt kmene, a pokud se blahobyt jednotlivce zhorší, tak se zhorší blahobyt celého kmene. Tím, že člověk zlepší svůj blahobyt, nebo zlepší blahobyt kteréhokoli člena, ve výsledku to bude mít stejnou hodnotu.

Zajisté chápeme, že do primitivního kmenového uspořádání nemůžeme vstoupit bezhlavě a nemůžeme zahodit všechno dosavadní poznání a dovednosti. Nikdy už nebudeme moci žít stejný život, jako žili lidé v kmenech před statisíci lety. Jediná možnost je, abychom se na změnu připravili postupně a přitom akceptovali evoluční vývoj i s jeho dosaženou úrovní. V dvacátém prvním století budeme muset asimilovat většinu známého poznání a to bude klást na lidi, jenž se rozhodnou pro změnu velmi vysoké nároky. Pro změnu se může rozhodnout kdokoli, ale ne každý ji bude moci zvládnout.

Pokud se v současné civilizaci najdou jedinci, kteří pochopí smysl budování nového světa, budou tito lidé krom zvládnutí vlastního

individuačního procesu nuceni ke studiu různých technologii a soběstačného způsobu života. V prvních kmenech nebude prostor pro jedince, kteří nedovedou zvládat své emoce. Vysoký morální etalon je nevyhnutností. Všechny schopnosti a dovednosti budou zapotřebí, aby kmen mohl fungovat nezávisle na zrůdném umělém systému. Kmen se bude muset separovat, ale nemůže zůstat izolován. Svoboda volby musí být zabezpečena pro všechny členy kmene. Kdo se bude chtít vrátit do systému, bude moci tak kdykoli učinit. Stejně tak bude nutné přijímat další soukmenovce, kteří budou chtít opustit systém.

Kmenové uspořádání časem povede k tomu, že blahobyt a zdraví všech členů kmenů prudce poroste a bude ve velkém kontrastu s dekadentním úpadkem systémové civilizace. Méně vědomí lidé budou chtít postupně taky přejít do kmenové struktury, tyto kmeny budou představovat úplně jiné paradigma. Kmeny složené z lidí, kteří jsou v zajetí kolektivního vědomí, budou žít daleko primitivnějším způsobem života a vždy budou tíhnout k hierarchické struktuře uvnitř kmene. Kmenová struktura je východiskem pro všechny lidi, ale kmeny budou mít velice různorodé paradigmata. Lidé se takto přirozeně zařadí do společenství podle kast. Kasty budou díky mostům mezi kmeny prostupné a odpadne dědičné zařazení do konkrétní varny. Každý člověk si najde místo podle svého vědomí a tím bude moci pracovat na svém vývoji přirozeným způsobem. Kmeny jsou nejlepším způsobem jak předejít kolapsu civilizace a ocitnout se tak v době kamenné. Tyto řádky určitě vyvolají mnoho inspirativních otázek, což je vlastně našim cílem.

Dominance a submisivita

Sebevědomí a pokora

V životě vždy musíme zaujmout nějaký postoj. Tento postoj bude buďto dominantní nebo submisivní. Otázkou je, k čemu konkrétnímu ten postoj zaujmeme. Nikdy by se nemělo jednat o osoby, nebo jejich vztahy. To je příliš hrubé zařazení. O národech, nebo kmenech ani nemluvě. Dominance, nebo submisivita by se měla dotýkat pouze jednotlivostí, jako je konkrétní dovednost, emoce, nebo vlastnost. Konkrétní znamená velice konkrétní, protože zobecnění, nebo širší pohled se tady ukazuje jako fatální.

Pokusme se o to, nějak si tyto pojmy přiblížit a vysvětlit. Základní princip chápe každý. Dominance se očekává v nadřízenosti a submisivita zase v podřízenosti. Každý kdo chodil do školy, měl rodiče, anebo byl v zaměstnání, tak tomu rozumí. Bohužel někdy máme možnost to pocítit i v partnerských vztazích. Toto je většinou obraz, který jsme převzali z okolí a nutně jsme ho aplikovali do svého života. Takto bychom jej předávali dál a tím bychom se připravili o možnost, jak se vymanit z takového paušalizování a zobecnění, které nás nutně drží v nevědomí. Začali jsem povrchně a teď se na to podíváme z jiného úhlu a zkusíme přijít na to, kde děláme chybu, protože výše zmiňované je v podstatě dost pokroucené a většinou nepřirozené pojetí.

Každá bytost, tedy i člověk je obdařen několika dárky s kterými přichází na svět. Jsou to většinou nějaké predispozice, vlohy, či nadání. Tyto dary, nebo vlastně kombinace darů jsou různé u každého z nás. Můžeme na tom být někdy i docela podobně jako někdo jiný, ale nikdy ne úplně stejně. Ani jednovaječná dvojčata nebudou mít stejné dárky a úroveň vědomí. V tomto je prostě veliká rozmanitost. Pakliže začneme zkoumat sebe sama, tak objevíme některé z těchto dárků. Ano, chce to nějaké úsilí, protože bez úsilí se nikdy nikam neposuneme. Určité schopnosti tedy přirozeně máme a ony se nějak projeví. Přirozeně k nim inklinujeme už od narození a snažíme se je nějakým způsobem rozvíjet, protože nás to baví. Je to něco co je nám vlastní a vytvoříme si k těmto schopnostem vztah. Stane se to už tím, že tyto schopnosti používáme a nakonec zjistíme, že nás tyto schopnosti spoluurčují. Časem objevíme rozdílnosti v porovnání s ostatními a uděláme si obrázek o tom, kdo je kdo, a kdo jsem já.

Když ten talent, nebo tu svou schopnost rozvineme, tak se v ní budeme přirozeně dál zdokonalovat. K tomu zdokonalování a rozvoji si musíme samozřejmě ještě vytvořit podmínky, tedy pokud vytvořené ještě nejsou, nebo jsou nedostatečné. V podstatě to dnes chodí tak, že nalezneme nějaký obor lidské činnosti, kde by se prakticky dala ta či ona schopnost smysluplně využít. Pro některé schopnosti budeme hledat obor jen velmi stěží a proto si budeme muset najít více oborů, abychom měli podmínky co nejlepší. Někdy nám v tom někdo může bránit, protože to zrovna nevyhovuje společenskému uspořádání, a my v některých věcech přejdeme do ilegality. I to se mnohdy stává. Investujeme čas i energii a tím tu svoji schopnost rozvineme. Proč mluvíme o rozvoji schopností a dovedností? Jak

to souvisí s přirozenou dominancí a submisivitou? Přirozeně se staneme dominantní v oblastech, ve kterých budeme rozvinutější než jiní členové společenství. Stejně tak budeme přirozeně submisivní v oblastech, které rozvinuté nemáme.

To, že se někdy dominance a submisivita neprojevuje přirozeně, a že jsou většinou uměle a autoritativně zkreslené, je pro nás výzva, abychom naše prostředí a nás samotných rozvinuli přirozeným směrem. Pokud nezměníme prostředí a nevytvoříme harmoničtější životní podmínky, tak budeme nutně degenerovat. Většinou to v dějinách končí rozpadem společenství a jeho novým přeskupením. Začnou se upřednostňovat jiné hodnoty a lidstvo začne znovu. Lidé vždy něco opomenou a nakonec se historie musí opakovat. Jednou to ale vyjde, protože vše co k tomu potřebujeme tady máme.

Naše potenciální schopnosti jsou vždy určitý jedinečný koktejl, který má takové složení, aby náš vývoj byl co nejefektivnější a vytvořil nám podmínky pro náš duchovní růst. Zní to trochu ezotericky, ale takto se to jeví, pokud se na to podíváme z pohledu nekonečného vývoje.

Když nějakou dovednost, či talent rozvineme a staneme se v ní lepší, než většina v okolí, tak se v ni musíme stát zákonitě dominantní. To okolí může být různě velké. Čím lepší mistři jsme, tak tím jsme dominantnější pro větší počet lidí. Nepleťme si rozvinutou schopnost s mistrovstvím v nějakém oboru. Do jisté míry to samozřejmě vztah má, ale ten vztah je jednosměrný. Rozvinutá schopnost je jednotlivá a mistrovství v nějakém

oboru je vždy souborem mnoha rozvinutých schopností. Jedna rozvinutá schopnost, která není v souboru a harmonické rovnováze s dalšími schopnostmi je v praxi skoro nepoužitelná. Člověk je komplexní bytost a je potřeba na to brát zřetel. Výborná schopnost, jako je třeba násobení velkých čísel z hlavy je výjimečná, ale pokud k ní nedáme nic jiného, tak je takový jedinec pouhou živou kalkulačkou, byť výjimečnou. Nikdy bychom neměli zapomenout rozvíjet i schopnosti, které nejsou pro nás nijak výjimečné, protože být třeba asociál a mít jedinou rozvinutou schopnost nás nutně diskvalifikuje. Toto se děje autistům, pokud je prostředí již tak dekadentní a rozvrácené, že se člověk zrodí s takovou poruchou. Zdá se, že na to má vliv prostředí, ve kterém žijí rodiče takového jedince.

Přirozená submisivita přichází automaticky, nebo by tedy měla, pokud nejsme v něčem dominantní. Nic jako neutralita tady neexistuje. Existuje pouze harmonická rovnováha. Z tohoto plyne, že ve většině oborů lidské činnosti jsme přirozeně submisivní, a v několika málo jsme dominantní. Je dobré si uvědomit, že ta dominance a submisivita je ohraničena konkrétním zaměřením. Ten, kdo je lepší v nějaké konkrétní dovednosti je v ní přirozeně dominantní a jiné dovednosti jsme přirozeně submisivní, protože je v ní dominantní někdo vedle nás. Neříká to nic o sociální vazbě, nebo vztahu dvou lidí. Vůči sobě jsou tito lidí v harmonické rovnováze, byť je každý jinak nadán. Pokud převládne dominance, nebo submisivita do sociální oblasti, můžeme si být jisti, že dojde v budoucnu ke konfliktu.

Pokud si tento princip zvědomíme, tak se budeme snáze orientovat v tom, co je a co není přirozené a harmonicky rovnovážné. Být přirozeně

dominantní a být přirozeně submisivní je prostě přirozené. Nesnažme se prosím o to, aby to tak zítra bylo i v nějakém umělém společenském systému. Ti, kteří se o to snažili, měli vždy velké potíže a někdy skončili i v plamenech. Cílem těchto slov je pouhá inspirace v tom, jak by mohl přirozený řád věcí vypadat, a jak by mohla být lidská civilizace udržitelnější. Zmírnit utrpení tím, že některé věci budou vycházet z jiných mravních hodnot by nebylo špatné. Přirozeně dominantní je člověk, kterého bychom dnes označili za zdravě sebevědomého. Přirozeně submisivní je člověk, kterého bychom dnes mohli označit za pokorného. Sebevědomí a pokora jdou vedle sebe a jsou v harmonické rovnováze, pokud se pro to rozhodneme.

Činná kompetence

Přirozený samovýběr

Přirozený samovýběr je princip, podle kterého si lidé ve společenství vybírají toho nejlepšího řešitele pro jakýkoli problém. Pro zjednodušení je lepší zavést pro tento princip nový pojem, kterým je činná kompetence.

Můžeme klidně zapomenout na jakoukoli demokracii nebo diktaturu, pokud necháme činné kompetenci volnou cestu. Táto kapitola úzce souvisí s přírodním zákonem z oblasti přirozené dominance a submisivity, a také s kapitolou o nadání a poslání. Je lepší si přečíst nejdříve ony kapitoly, pokud jsme je přeskočili. Dříve jsme se zmínili o tom, jak se přirozená dominance a submisivita projevuje. V této kapitole si přiblížíme, jak se dominance a submisivita přirozeně aplikuje v činné kompetenci.

Činná kompetence je jev, který vychází původně z kolektivního vědomí. V podstatě vše, co známe od počátku civilizace vychází z kolektivního vědomí. Jestli před naší civilizací existoval jiný princip nevíme. Zdá se, že lidé dříve podléhali určitým mystickým vhledům a mluvili s duchy, které pro ně byli běžnou realitou, ale dnes už to zkoumat nemůžeme. Jaký princip přijde po současném individuačním procesu, který nás vysvobozuje z determinantů kolektivního vědomí, neumíme ještě říci. To znamená, že jsme si dříve činnou kompetenci ani nemuseli uvědomovat, a přesto fungovala. Pokud jsme již v určité fázi individuačního procesu,

ztrácíme kolektivní předurčenost a musíme si zvědomit princip, podle kterého budeme pokračovat v samoorganizaci v rámci lidského soužití.

Bylo by pošetilé si myslet, že když už nepodléháme zcela kolektivnímu vědomí a získáváme svobodnou vůli, tak můžeme prospívat ve společenství bez objevování dalších přírodních zákonů. Přírodní zákony platí, ať jsme ve vývoji došli kamkoli. Proces individuace neprobíhá u všech jedinců stejně, protože ani úroveň vědomí není stejná. Někdo podléhá kolektivnímu vědomí více a jiný méně. Žít ve společenství lidí, kde má každý jedinec přirozeně jiný hodnotový řebříček je velice obtížné a většina problémů které dnes máme vychází z těchto marných pokusu. Zatím co člověk s větší mírou individuality může chápat člověka, který je v zajetí kolektivního vědomí, obráceně to není možné. Pouhá tolerance u člověka s kolektivním vědomím vůči individualizované lidské bytosti je málo stabilní, protože emoční rozpoložení je velice mocné a dočasné příměří bude vždy nakonec rozbito. Dějiny opět ukazují, že tyto problémy už tady jsou celá staletí. Činná kompetence je princip, který může fungovat pro všechny lidi, ať už je jejich vědomí na jakékoli úrovni. Je akceptovatelná jak pro kolektivní vědomí, tak pro individualizované jedince.

Teď můžeme přejít k samotnému principu činné kompetence. Tento princip je v podstatě velice snadný a logický, ale mnohdy se setkává s nepochopením, tak je dobré to více ozřejmit. Jedná se v podstatě o přirozený samovýběr nejlepších a nejefektivnějších řešení problémů v jakémkoli lidském společenství. Tento princip tedy uplatňuje v praxi princip přirozené dominance a submisivity. Můžeme to vidět i v

kolektivním pojetí, kde tento jev sice není vědomý, ale přesto funguje dobře. Představme si skupinu lidí kde vznikne nějaká potřeba nebo chtíč. Tato potřeba nebo chtíč vznikne primárně vždy v jednom člověku a díky komunikaci se později připojí i někteří další členové společenství. Pokud ta potřeba, nebo chtíč jsou už společensky natolik palčivé, že je nutné je řešit, začne se přirozeně samoorganizovat její naplnění. Prostě tu věc chce už několik lidí najednou a tak dříve, nebo později k realizaci musí dojít.

V dnešní společnosti se společenské potřeby řeší zaběhnutým způsobem, který se jeví jako velice neefektivní. V harmonické společnosti se uplatní činná kompetence, kdy některý jedinec prostě začne s realizací a pokud postup onoho jedince uznají i další členové, altruisticky se k němu přidají. O jedinci, který s realizací začne můžeme říci, že je činný. Ten, kdo přijde s opravdu konstruktivní kritikou, ten je zpravidla kompetentní. Pouze pokud se tyto faktory spojí, můžeme mluvit o činně kompetentním jedinci. Pouze takto realizované řešení jakékoli lidské potřeby, nebo chtíče je efektivní. Pokud máme splněnou pouze jednu z podmínek kladených na jedince, tak je jakékoli praktické řešení vždy méně efektivní a to pro celé společenství. Z takového jedince, který je činný, ale není kompetentní se stane takzvaný aktivní blbec. Ten kdo je kompetentní, ale nečinný, bude označen za kecala.

Činná kompetence není možná bez altruistického přístupu ve společenství a altruistický přístup není možný ve společenství, které překročilo svoji biopsychosociální velikost. Toto jsou determinanty činné kompetence a nelze je v tomto principu nijak obejít. Pokud na činnou

kompetenci navěsíme cokoli, zejména nějaký algoritmus, automaticky budeme tento princip křivit, protože činná kompetence se může uplatnit pouze přirozeně a v souladu s přírodními zákony.

Činně kompetentní jedinec je v harmonickém společenství přirozeně dominantní, a jeho úlohou je tuto dominanci uplatňovat a ctít. Ten, kdo není činně kompetentní je přirozeně submisivní, a může plnit roli pomocníka při realizaci konkrétního záměru společenství. Dominance i submisivita platí pouze pro oblast, která se řeší. Jeden je například šikovnější na geometrické výpočty a druhý na kvalifikovaný odhad při výběru dřeva. Každý bude dominantní ve svém směru a ten druhý bude přirozeně submisivní.

Činně kompetentní musí být každý zdravý jedinec, pokud se jedná o jeho základní lidské potřeby. Tady neexistuje žádný pardon. I lékař, či básník si bude muset vypěstovat své jídlo, postavit si obydlí a zabezpečit přístup k pitné vodě. Toto je podmínka, která nemá pouze materiální charakter, ale zasahuje hluboko do naši podvědomé psychiky. Absencí kterékoli z těchto základních kompetencí se člověk nemůže udržet v harmonické rovnováze. Delegovat tyto kompetence je stejné, jako bychom chtěli delegovat dýchání na někoho jiného.

Lidská povrchnost je zvláštní způsob, jak přistupujeme ke zkoumání svého životního prostředí. Nakoukneme do přírody a hned si vytvoříme nějakou analogii, která nám pomůže personifikovat tento povrchní pohled. Třeba takové bludné pravidlo o tom, že existuje nějaké právo silnějšího. Je

mnoho takových povrchních personifikací, které nám zkreslují pohled na náš život. Jednou z takových věcí je i pojem, který je velice povrchní a můžeme ho považovat až za tak povrchní, že nám způsobil v životě velice vleklé problémy. Provází nás již dlouhá staletí a zdá se, že je dlouhodobě neřešený. Jedná se o pojem „dělba práce“.

Pojem dělby práce skloňujeme v různých situacích, kdy se o něj opíráme z různých důvodů. Je to taková berlička, která nám pomáhá vytěsnit vnitřní pocit, jenž nám tichým hlasem říká, že je v našem povolání, či zaměstnání něco divného. Každé zaměstnání nám bylo potichu podsunuto strukturálním násilím a nevědomě jsme ho přijali. Možná jsme chvilku i vzdorovali, ale nakonec jsme podlehli. Zkusme se podívat na tento pojem od jeho vzniku až po jeho dogmatickou aplikaci.

První předpoklad a povrchní vhled, který nám ukázal dělbu práce, souvisí s několika přírodními zákony, nebo s oblastmi, kterých se tyto zákony dotýkají. Logika nám napovídá, že je efektivnější, pokud člověk dělá to, co mu jde lépe a dosahuje v tom lepších výsledku, než někdo jiný. To je pravdivé tvrzení a nemůžeme nic proti této logice namítat. V přirozeném prostředí a harmonické společnosti je to opravdu efektivnější. Kde ale vznikl ten klam a dogmatický směr? Stalo se to možná takto. Člověk projevil své nadání v běžném zaobstarávání a to se ukázalo jako velice prospěšné jak pro samotného jedince, tak i pro celé společenství. Najednou se objevila otázka, jestli je efektivnější pokračovat v efektivnější činnosti i na úkor jiných, byť potřebných činností, nebo je lepší dělat i ty věci, ve kterých jsme pouze průměrní, nebo i podprůměrní. Tlak

společnosti vytvořil uměle poptávku pouze po efektivní činnosti a dotyčného jedince zbavil povinnosti, zabývat se těmi ostatními. A tady vzniklo ono porušení přírodního zákona. Člověk byl zmanipulován k tomu, aby se nerozvíjel harmonickým a komplexním směrem. Takto vznikla úzká lidská specializace. Společenství dosáhlo větší efektivity i za cenu, kterou tehdy ještě nikdo nemohl vyčíslit a nikdo taky nepředpokládal, jak bude jednostrannost působit na náš další vývoj.

Specializace od útlého dětství nás přivedla až k pruské kadetce, ve které se pěstuje submisivita a docilita vůči systému. Každé dítě povinně musí procházet touto dogmatickou systémovou institucí, kde se naučí respektovat domnělé autority a zapomene na svoji komplexní lidskou povahu. To, co bylo zprvu velice efektivní, se nakonec zvrhlo v zrůdný systémový prvek, který vystavuje člověka vysokému riziku, pokud by nastala situace, která vyžaduje zcela jiné předpoklady, než ty, které musí pěstovat. Vrcholový sportovec například musí po těžším úrazu hluboce přehodnotit svoje živobytí a rychle se přeorientovat na jinou činnost. To v podstatě analogicky platí pro všechny profese, do kterých jsme byli vměstnání. To, že intelektuál někdy neumí ani zatlouct hřebík, nebo že lékař nedokáže vypěstovat brambory, nebo že zemědělec neví nic o elektřině, nebo že elektrikář nezná základní psychologické zákonitosti, mluví za vše. Čest výjimkám, které se v životě rozhodli pro celistvé poznání a jsou připraveni dívat se na svět v jeho komplexnosti.

Nalézt dnes renesančního člověka lze v podstatě jen stěží. Dříve sedlák rozuměl všemu, co se v jeho životě vyskytovalo a pokud něčemu

nerozuměl, tak alespoň věděl, na koho se obrátit a od koho se něco nového naučit. Dnes jsme odkázaní se navzájem najímat na specifické činnosti a kupčit spolu s každou komoditou, nebo službou. Pokud přijde krize, ať už přírodní, nebo civilizační, budeme vystaveni tomu, že našich dovedností nebude zapotřebí, nebo je nebudeme moci uplatnit a náš život se zhroutí jako domeček s karet. O nedostupnosti dříve využívaných služeb a zdrojů ani nemluvě. To, že krize cyklicky přicházejí je obecně známo, ale my jsme v zajetí nějakého stínu, který nám nedovolí trochu zpomalit, zamyslet se, vystoupit z komfortní zóny a nakonec harmonizovat náš osobní život.

Pokud se bavíme o činné kompetenci, tak musíme zmínit i formální kompetenci, ve které dnes žijeme. Formální kompetence vznikne tak, že jedinec, který se v společnosti jeví jako kompetentní, je zvolen do formální funkce valnou většinou nekompetentních lidí. K tomu stačí pouhý populismus, ideologie a víra. To je princip zastupitelské demokracie. Potom tady máme ještě i jiné systémy, se kterými nemáme přímou zkušenost, ale v dějinách jsme o ně mohli zavadit. Třeba v diktátorském, nebo monarchistickém systému jde taky o vyvolání víry, protože bez toho by formálně kompetentní vůdce dlouho nevydržel. K této víře se přimíchá ještě fyzická síla, trocha strachu podřízených a máme tady fašismus. Teď už je ten koktejl dočasně funkční. Formální kompetence konkrétních jedinců vždy skončí při příchodu nějaké krize. Řešení krizí, ať už umělých, nebo skutečných vždy formální kompetenci zlomí vaz. Toho samozřejmě využívá konkurence potenciálních vůdců, kteří krize tvoří, nebo je alespoň prohlubují. Vůdci se mění docela rychle. V podstatě lze mluvit jen o několika letech. Zastupitelská demokracie to vyřešila jednoduše tím, že si

sama nastavila volební období. Při tomto úskoku se nedostaví absolutní dehonestace a likvidace vůdce, ale vytvoří se prostor pro přeskupení sil a formální vůdce se po přestávce a zapomenutí poklesků, znovu může ucházet o formální funkci. Přitom má možnost vymlouvat se na předchůdce a stav, ve kterém zanechali společnost.

Možná je načase si říci, proč se to, co je přirozené a nejefektivnější neprosadí v lidské společnosti samo, a proč jsou tady ty turbulence, při kterých vzniká tolik utrpení a zmaru. Směřování společnosti a vůbec lidské civilizace určují činně kompetentní lidé. To je fakt. Kde ale tito lidé jsou? Proč se v dějinách jen krátce zablesknou a potom se po nich slehne zem? Kolektivní vědomí lidské populace, které je pro drtivou většinu stále dominantní nás nutí věřit populistovi a lháři. Když se tento lhář odkryje, co je rovněž přirozené, v lidech se projeví emoce, jako jsou shovívavost, nebo nenávist. To zabrání tomu, aby byl tento jednoznačný škůdce donucen se harmonizovat. Buď je mu nadále dovoleno působit další škody, nebo je nespokojeným davem zcela zlikvidován. Promíjet formální kompetentnost, tedy lživý a manipulativní populismus se zdá být proti přírodním zákonům. Stejně tak zbavovat člověka života je zdánlivě proti nim.

Kolektivní vědomí působí v neharmonickém společenství dosti černobíle. Tím není možné aby člověk použil jemnější ladění. Zpravidla se vytvoří dva tábory a ty proti sobě bojují. Jedni za svého vůdce a druzí za jeho odstranění. Poměr sil je závislý na velikosti biopsychosociálního tlaku, který formálně kompetentní člověk vytváří. Je poměrně snadné vytvořit dvě strany konfliktu a nechat je bojovat v bratrovražedném boji.

Představme si lživou včelu, která pošle své společnice za falešným zdrojem potravy. Včelstvo by utrpělo energetické ztráty, a pokud by tyto ztráty převýšili udržitelnost včelstva, tak by včelstvo uhynulo. Pokud by ztráty byly udržitelné, včelstvo by si takové lži ani nevšimlo. To, že lživé včely nejsou běžné, dokazuje pouze to, že včela lhát nedokáže a ani není prostor, aby se taková mutace vůbec udržela, pakliže by se objevila. Včelstvo se lživou včelou by vždy nakonec nepřežilo a tím by tato mutace skončila i s celým včelstvem. U lidí lhaní možné je, a tak se to i děje. Lhaní člověka může mít určitou přirozenou míru a nemusí to mít na lidstvo žádný pozorovatelný dopad. Člověk je velice efektivní a tak ztráty dokáže ve velké míře kompenzovat.

Lidé ovšem vědomí si vlastních chyb a osobní nedokonalosti, velice snadno promíjejí prohřešky vůči společenství a tím přispívají ke svému budoucímu utrpení, ale na druhou stranu vytvářejí prostor pro to, aby se nectnosti mohli změnit ve ctnosti a utrpení se mohli vyhnout. Pokud společenství vyhodnotí, že náprava jedince už není možná, dochází k exemplární exekuci. Člověk je tedy jediný tvor, který má možnost dělat chyby a také je napravovat bez fatálních důsledku. Postupně, jak budeme nabývat větší individuality, budeme i vědoměji přistupovat ke společenské samoorganizaci a přirozenému samovýběru těch nejlepších řešení.

Být kompetentní, znamená povinnost být i činný, a to si mnoho lidí neuvědomuje. Mít jakoukoli schopnost znamená, že je člověk odpovědný za její rozvoj a aplikaci v životě. Tím, že toto pochopíme, budeme pro společenství prospěšnější a i nám samotným se povede lépe. Činná

kompetence je v harmonické společnosti podpořena přirozenou dělbou práce, která nám dává možnost přetvářet a transformovat zdroje efektivněji.

Dělba práce je dnes aplikována tak specifickým způsobem, že se nelze z tohoto začarovaného kruhu dostat pouhým uvědoměním si současné situace. Proč mluvíme kriticky o dělbě práce v této kapitole, kde by bylo vlastně lepší dělbu práce adorovat, abychom podpořili princip činné kompetence? Je to právě proto, že tady nám nejde o to, abychom podpořili nějaké teorie jinými teoriemi, ale jde nám o odkrývání přírodních zákonů, jejich souvztažností a provázaností. Pro činnou kompetenci je dělba práce sice požehnáním, ale pokud se na to podíváme z pohledu jiných přírodních zákonů, je dělba práce přijatelná pouze v přirozeném stavu a ten nesmí člověka zotročovat, nebo mu brát možnosti se rozvíjet celistvě. Dělba práce je přínosná, dokud je přirozená. Jakmile se uchýlíme ke znásilňování, porušujeme přirozené právo člověka a pokud jsme vědomější lidské bytosti, musíme se vůči takovému porušování zákona kategoricky vymezit.

Proč se činná kompetence pozvolna vytratila z našeho života, nebo proč nemůže být tento přirozený princip uplatněn v praxi udržitelněji je tedy zřejmé. Až budou fungovat decentralizované kmeny, ve kterých bude přirozený systém, tak se přirozeně uplatní i činná kompetence jedinců ve větším měřítku. Každý člověk potřebuje být v nějaké oblasti činně kompetentní. Ten kdo k tomuto poznání nedojde, bude podléhat tomu, že si bude volit svého zástupce, před kterým bude ve všem submisivní a také ho bude označovat za své utrpení odpovědného. Někdo prostě potřebuje krále a někdo ho už nepotřebuje. V takto rozmanitém společenství musíme žít, a

tak nám nezbývá nic jiného, než najít efektivní způsob, který nám pomůže překonat potenciální rozdíly v hodnotovém řebříčku. Takový způsob nám přináší pouze princip činné kompetence. Není možné nic vyřešit pouze individuálním, nebo kolektivním způsobem. Musíme aplikovat to, co bude přijatelné pro společenství jako celek.

Altruismus

Strategie přežití

Pro ty, kteří tento pojem ještě neznají, nebo nevědí přesně co to znamená, tak je to nezištné chování jednotlivce k členům skupiny, se kterými má úzké sociální vazby. Prakticky lze říci, že v společenství, kde se lidé dobře znají si tito lidé budou pomáhat bez nároku na odměnu. Toto altruistické jednání je pudové a tedy zcela přirozené. Pokud by se stalo, že altruismus není ve společenství patrný, tak můžeme označit takové společenství za nemocné. V nemocném společenství budou nutně nemocní lidé a proto je celé společenství odsouzeno k zániku.

Typickým příkladem altruismu je péče matky o dítě. Pokud matka nepečuje o dítě, je nemocná a dítě bude tedy nemocné rovněž. Aby se altruismus mohl volně projevovat a plnit svoji roli v lidském životě, je zapotřebí, aby byly vytvořeny přirozené podmínky. Jak by měly vypadat přirozené podmínky je diskutabilní otázka, protože dnes přirozené podmínky v civilizaci nemáme, ale dají se logicky dovodit. Altruismus v nejmenším společenství, kterým je typicky rodina, se může projevovat, pokud jsou rodiče duševně zdraví. Aby mohli být rodiče duševně zdraví, nesmí míra stresu v jejich životech přesáhnout hranici, kterou jsou schopni zvládnout.

Zdravé rodiny se přirozeně budou sdružovat do kmenů. Podmínky pro altruismus v kmenovém společenství jsou dány v podstatě pouze velikostí kmene a samozřejmě stavem rodin, které kmen naplňují.

Povrchním pohledem to vypadá tak, že je altruismus vrozený a z biologického pohledu to tak opravdu je. Nejvyšším stupněm altruismu je sebeobětování se za přežití soukmenovce, nebo člena rodiny. Tento biologický základ je v kolektivním vědomí. Jako příklad můžeme uvést chování včel. Včela se obětuje za celé včelí společenství a nemůže se rozhodnout jinak, protože je pod vlivem kolektivního vědomí.

Lidé jsou obdařeni vyšším vědomím, a proto u lidí může probíhat proces individuace. Člověk má možnost se částečně vymanit z kolektivního vědomí a zaujmout k altruismu kritičtější postoj. První, co člověka napadne je, jestli se mu altruismus vyplatí a budou takové projevy pro něj efektivní. Takto ovšem přemýšlí pouze psychicky narušený jedinec, který se zdá být jinak celkem zdravý. Psychopat není schopen altruismu, i když se může chovat zdánlivě altruisticky. V tomto případě se bude jednat o naučené chování, ale nebude to altruismus. Určitě to bude velice těžké rozeznat, ale nakonec se jeho stav stejně projeví. Druhé, co člověka může napadnou je, že si všimne sám u sebe altruistického chování a následné emocionální reakce, která altruismus nutně provází. Za tuto konkrétní emocionální reakci je podle současného poznání zodpovědný hormon oxytocin. Toto je už sice vědomější přístup k tomuto přírodnímu zákonu, ale dál než za biologické reakce, nebo jejich absenci jsme se nedostali.

Pokud je vše v harmonické rovnováze, tak kmenové společenství má drtivou většinu altruistů a možná jednoho narušeného jedince, který se altruistické chování nutně musí naučit, protože tato strategie je v kmeni preferována. Každý člen kmene musí přijmout kmenové paradigma a morální hodnoty, i kdyby tyto hodnoty byly vadné. Odmítnutí vadných hodnot může nastat až když je jedinec vědomější a jeho poznání se rozšířilo do kritického objemu.

Pokud se někdy v kmeni vyskytne psychopat, je to pro nás pouze známka toho, že je něco v nepořádku. Něco se začíná kazit a pokud nechceme, aby psychopatů přibývalo, tak je nutné najít opět harmonii a odstranit příčiny. Procento psychopatů nemůže nijak uškodit celému společenství, ale pokud se toto procento zvedne, psychopati se mohou začít organizovat a na periferii kmene se objeví gang, který časem bude terorizovat pouze slabší jedince, ale nakonec může převzít plnou kontrolu nad celým kmenem.

U člověka je to tedy tak, že při altruistickém chování je odměněn dávkou hormonů, která je zadostiučiněním za onen projev. Proč by ale příroda něco takového vytvářela? Pokud by byl člověk pouze v kolektivním vědomí, tak by hormonální odezva nebyla zapotřebí, ale když jsme schopni o svém chování přemýšlet, velice lehce bychom sklouzli k tomu, že bychom se mohli rozhodnout pro jinou strategii, než je altruismus. Vše je v podstatě důsledek zrodu lidského vědomí, kdy jsme schopni vědomě potlačit volání kolektivního vědomí a dosadit si tam vědomí individuální. Protože je naše vědomí teprve u svého zrodu, musíme ho ještě kultivovat.

Příroda nemá jiný nástroj jak nás motivovat k tomu, abychom altruismus neopouštěli a setrvávali v něm. V této úrovni vědomí, kde je zapotřebí biologické emoční odezvy, je asi devadesátdevět procent populace. Někteří lidé už své vědomí kultivovali až do té míry, že si plně uvědomují altruismus jako přírodní zákon, a už v podstatě nepotřebují hormonální stimulant, ale zatím to drtivá většina bez oxytocinu nezvládne. To, co je pro vědomější lidské bytosti určující je, že altruismus cítí v hloubi své duše. Prostě cítí, že je to harmonické a myšlenka, že by se mohli chovat jinak je ani nenapadne.

Když mluvíme o altruismu, měli bychom zmínit i filantropii. Filantropie je v podstatě kupování si odpustků. Přistupují k tomu ti, kteří už cítí, že žijí na úkor jiných, ale nemohou, nebo nedokážou se toho parazitování ještě zbavit. Filantropie není nijak špatná věc. Je to prostě nezáviděníhodný projev stavu některých lidí, kteří podvědomě cítí úplně něco jiného, než reálně dělají. V některých dobách našich dějin se velcí filantropové objevují a zase mizí. Filantropie je samozřejmě podmíněná a vlastně možná pouze nadbytkem hmotných statků, ze kterých se dá nějaká část na nákup odpustků oddělit. Toto oddělování statků je většinou prováděno okázalým způsobem, jinak by to pro filantropa nemělo žádný utišující význam.

Ten, kdo hmotné statky nemá, nemůže být materiálním filantropem. Existuje ještě i filantropie tzv. služebníčka, kde nejde o okázalou materiální pomoc, ale stačí i drobné statky a obětavá služba. Odpustky mohou mít různou formu. Této hry se účastní lidé, kteří nutnou dávku hormonu

nedostali z altruismu, protože nemají svůj přirozený kmen. Někteří psychopaté mohou kalkulovat i s filantropií, aby dosáhli svého cíle. To, že se někdy jedná o nakládání se svěřenými statky, jim nedělá žádné vrásky.

Proč vůbec altruismus existuje a je přirozený? Na tuto otázku můžeme hledat odpovědi celý život. Pragmatický důvod pro existenci altruismu by mohl být ten, že člověk by jako jedinec nepřežil a proto příroda zařídila, aby byl motivován, nebo cítil sounáležitost s bližními svými. V podstatě to není špatná strategie. Zdá se, že je tato strategie dokonce ta nejlepší možná pro lidský vývoj. O efektivitě ani nemluvě. Spolupráce je vždy výhodnější. Každopádně se tomuto přírodnímu zákonu nelze vyhnout a pokud se o to budeme pokoušet, tak nás utrpení určitě nemine. Rozhodnutí je na každém z nás.

Duchovní potřeba

Nekonečný cíl

Každý člověk má duchovní potřebu, jenž musí být nutně naplňována. Kdybychom tuto potřebu neměli, tak by nás ignorace této potřeby nemohla přivést ke vzniku žádné víry a ani ideologie. Jsou to sice jen náhražky, které nás mají upozornit na vyšší princip, ale neexistuje žádný lepší způsob, jak by duchovní rovina mohla upozornit na svoji existenci, tak arogantní a domýšlivé tvory, jakými bezesporu jsme.

Je načase, znovu se zamyslet, jestli nelze duchovní potřebu naplnit něčím hlubším, než jsou nějaké bludné víry, nebo vykonstruované ideologie, a jestli nám život nenabízí smysluplnější cíl, jenž by byl v souladu s vědomější duchovní potřebou.

Člověk od nepaměti vzývá abstraktní duchovní bytosti, pokud se dostane do jakéhokoli utrpení, nebo má nutkání poděkovat za dary, jenž mu byly dány. To, že na duchovní bytosti záhy zapomeneme, není podstatné, protože pokud nebudeme ve spojení s duchem vědomě, tak se nutně budeme dostávat do situací, které nás k duchovní sféře opět přivedou skrze náš emoční stav. Princip utrpení a vděčnosti je tady pouze proto, abychom měli motivaci k vývoji a vědomějšímu přístupu k životu. Pokud dokážeme přijmout nevyhnutnost nekonečného vývoje vědomě, přirozeně budeme ve

spojení s duchovní sférou a tím už nebude zapotřebí, abychom zažívali pocity vděčnosti a utrpení.

Zdá se, že všechny přírodní zákony a z toho plynoucí přirozené právo vychází z duchovní podstaty světa. Klidně s tímto nemusíme souhlasit, ale můžeme si být jistí, že důkazy se dostaví a my budeme nuceni pocítit jejich sílu.

Duchové nás tlačí, táhnou, nebo provázejí. Je to jen naše svobodná vůle, co z toho si zvolíme.

V celém pojednání této knihy se opíráme o pudové, emoční a citové projevy, které nás provázejí. V této kapitole to vše můžeme uchopit hlouběji a tím se inspirovat k hlubšímu zkoumání naší podstaty.

Celým naším životem nás provází znatelné utrpení, které je důsledkem ignorování našeho duchovního rozměru. Egoistický přístup ke smyslu našeho života je v přímém rozporu s harmonickou rovnováhou duchovních sil. Zneužívání materialismu a relativismu musí nutně způsobit naše utrpení, které lze zmírnit pouze zvědoměním si námi vytvářené nerovnováhy. Objektivní pravda prostě existuje, i když ji ještě nepoznáme. To, co můžeme cítit docela dobře, je nepravda a to také není k zahození. Dokud tento princip nepochopíme a nezodpovíme si pravdivě onu otázku, která nás provází celý život, že proč zrovna já, tak se v podstatě nic nezmění a budeme nuceni cyklicky vše zažívat znovu.

Kromě utrpení, které na nás tlačí, máme možnost pociťovat i různé touhy a nutkání, které mylně považujeme za dobré a snažíme se je dosahovat až do bezuzdnosti. Tyto emoce nás táhnou jako telátka na porážku a vůbec si přitom neuvědomujeme, že jsme v jejich vleku a ztratili jsme nad nimi kontrolu. Euforie, kterou někdy pociťujeme je vytvořena chemickým koktejlem v naší nervové soustavě a my se můžeme těmito pocity opájet. Pokud je chemie nedostatečná a ta z podstaty bude vždy nedostatečná, sáhneme někdy po nějaké dobrotě, kterou jsme si za tímto účelem připravili, nebo vyšroubujeme zážitky až do takového extrému, abychom dosáhli uspokojení své závislosti. Děkujeme potom prozřetelnosti, že nám dovolila uspokojit naši touhu a úplně vytěsníme princip, který nás záhy vrhne do utrpení. Emoční houpačka totiž takto funguje a pokud si to nezvědomíme, budeme se houpat až do konce života.

Vždy máme možnost harmonizovat náš stav a kultivovat tak naše ctnosti, které zmírní emoční kyvadlo. K tomu je zapotřebí udělat nezbytné, abychom zkrotili náš emoční zvěřinec. Pochopit stav, v kterém jsme, uvědomit si co je potřeba udělat a nakonec zvládnout stanovené předsevzetí nás naplní harmonickou rovnováhou a tím se posuneme ve vývoji na další úroveň. Naše duchovní potřeba bude naplněna pravdivějším obsahem a všechny šidítka i utrpení již nebudeme potřebovat.

Kolektivní povaha našeho vědomí, byť jsme již nastoupili na cestu individuace nás bude nutit, abychom dar intelektu využili k tomu, abychom vytvořili takový svět, ve kterém se nás cizí emoční houpačky již nebudou osobně dotýkat. Ctnostnější lidská bytost nemůže uspět ve světě nectností.

Můžeme obětovat celý náš život, můžeme urputně bojovat a životy brát, ale nikdy nedojdeme klidu. O těchto fenoménech jsou celé dějiny lidstva a naše kulturní díla. Hrdinství musí najít trochu jiné uplatnění, než je lidmi oslavována marnost položených životů lidských obětí.

K práci na kultivaci ctností nelze nikoho nutit a tak jsme odkázaní žít vedle méně vědomých lidí. Bez tříbení intelektu bychom se nedokázali efektivně separovat, abychom nemuseli snášet kolektivní utrpení a kolektivní vděčnost. Toto pochopení lze považovat za to nejtěžší, které lze v životě potkat. Uvědomit si většinu přírodních zákonů, stát se ctnostnější lidskou bytostí a postavit si obranný val vůči zlovůli lidí, je pro harmonický život nezbytné. Pokud jedinou věc ze zmíněných nezvládáme, budeme se s lidskou slabostí potýkat neustále dokola. Jednou to zvládnout stejně musíme, pokud jsme se nerozhodli, že naše duše již nestojí za záchranu a klidně se může rozplynout v nicotě.

Harmoničtější a přirozenější život je možný, protože jinak bychom o přírodních zákonech a přirozených právech vůbec nemohli mluvit. Dokud máme možnost na sobě pracovat a poznávat pravdu, náš život a jeho vývoj mají smysl. To, že jsme teprve v plenkách, na věci nic nemění. Cesta je před námi a cíl je za nekonečným horizontem. Není místo kam dojít, ale je kam směřovat, a to by nám mělo zatím stačit. Za milióny let si můžeme říci více, ale to má opravdu ještě čas.

Na každého člověka čeká dříve, nebo později, že si musí naplnit svoji duchovní potřebu. Pokud nás budou ovládat emoce, či rozum, bude to pro

nás nedosažitelné. Dnes víme, že něco jako duchovní potřeba existuje, a že její naplnění budeme nuceni jednou naplnit. Toto je hluboké poznání a měli bychom ho přijmout, abychom mohli žít plnohodnotný život.

Svobodný domov

Přirozené možnosti

Lidé hledají od nepaměti zákonitosti dějů, které je obklopují a je to přirozené. Bez toho by člověk nemohl chápat prostředí a nemohl by se mu efektivně přizpůsobit. Pokud se člověk narodí do nějakého paradigmatu, tak dříve, než v něm bude hledat chyby, nebo se jej bude snažit vylepšit, zaměří se nejdříve na pochopení, jak společenský systém funguje. Je úplně jedno, jaký systém to bude. To, jestli se narodíme do nevolnictví, aristokracie, nebo do domorodé vesnice, v tom nehraje žádnou roli.

Přijmout pravidla společenství znamená přežit.

Spolek *Svobodný domov* je jednou z alternativ, jak změnit současné paradigma. Pokud se vám zdá, že lidská civilizace je v pořádku a že vše funguje přijatelně, nebude tato kapitola pro vás pochopitelná, protože se zde budeme zabývat harmonizací prostředí a objevování přirozených zákonitostí, které by měly směřovat ke zcela jinému pojetí světa, než jak ho známe dnes.

Výchozím přírodním zákonem pro každou alternativní společnost by měl být zákon uživatelského práva. Tento zákon nahrazuje a v podstatě vylučuje tržní světské zákony, vycházející z bludného pocitu vlastnictví.

Proč mluvíme o pocitu? No, v podstatě o nic jiného nejde. Vlastnictví objektivně neexistuje, tedy se může jednat pouze o pocit. Ano, máme ho všichni integrován, protože jsme se narodili do prostředí, ve kterém je tento pocit důležitý pro přežití a odvíjí se od něj celé paradigma dnešní civilizace.

Pokud mluvíme o zmatečném pojmu vlastnictví, tak ho určitě nechceme pouze zaměnit za pojem kolektivního vlastnictví, jak ho chápou socialisté. Nechceme ho ověnčit vůbec žádnými přívlastky. Na druhou stranu nechceme ani to, aby tento institut zmizel bez náhrady a nebo ho vytěsnit, protože když pocit vlastnictví vznikal, tak vycházel určitě z praktického života lidí, i když byl vyvozen z povrchního pohledu na onen praktický život. To, co člověk měl tehdy vidět, není pouhé hájení zdrojů, ale také to, že tyto zdroje tady již byly od nepaměti, a člověk svojí činností s těmito zdroji pouze pracuje a přetváří je. Pokud se na to podíváme z této perspektivy, tak je jasné, že vlastnictví v podstatě nejen že nemůže existovat, ale musí se uplatňovat uživatelské právo.

Vlastnictví je pouhým egoistickým projevem nezralého lidského rozumu. Vlastnictví totiž udělalo z hmoty a energie něco, co je pevně připoutané k jedinci, a toto pouto je z egoistického pohledu plně pod kontrolou člověka. Vlastně člověk by si moc přál, aby to tak bylo, ale praxe ukazuje, že jsou s tím velké potíže, a udržování pocitu vlastnictví vyžaduje velkou energetickou zátěž pro jedince i společenství. Naproti tomu, přirozený uživatelský princip je energeticky daleko efektivnější.

Užívací právo je jedním ze základních přirozených práv a tudíž jej můžeme pokládat za přírodní zákon. Užívací právo je vždy vtažené k proxemické zóně. Pokud půjdeme v úvaze dále, tak přirozeně dojdeme k principu sdílení. Není možné něco užívat v společenské zóně výhradně a nemít možnost to sdílet. Princip sdílení a náš egoismus nutně vedl k vytvoření pravidel sdílení a to bylo nejspíš u zrodu prvních světských zákonů. Jak tedy jinak přistoupit ke sdíleni uživatelského práva, abychom nemuseli pravidla kodifikovat a vytvořit tím umělý právní systém i s privilegii, tresty a nakonec s justičními omyly?

Sdílené užívání zdrojů nemusí být nijak regulováno, protože stačí změnit paradigma z nedostatku na dostatek. Jediné, co nás svede z rovnovážné cesty, je strach z nedostatku. Na tom je založený celý tržní princip. Vědomý přístup k životu nám říká, že zdrojů je dostatek, pokud ctíme přírodní zákony a přirozené právo. Pokud ho budeme porušovat, tak nás strach z nedostatku přivede k institutům vlastnictví a kupčení, a to nás potažmo přivede k plýtvání zdroji, co nás dostane nutně do toho, z čeho jsme měli původně strach a dostaví se nedostatek zdrojů. Takové kolečko bylo na lidi aplikováno a nyní díky cyklické závislosti příčiny a následku nemůžeme z krysího závodu vystoupit. To je v podstatě celý princip, proč jsou dnes vedeny války a proč jsme si navzájem vlky. Strach je ten nepřítel, kterého nemůžeme vytěsnit, ale můžeme ho povýšit na bdělost a nasadit mu korunu odvahy.

Dostali jsme možnost objevit přírodní zákony a pokud je objevíme a přijmeme do života, nelze již věřit v umělý systém. Co s tím ale dělat, když

v umělém systému tržního mechanismu žijeme? Dělat v něm kosmetické úpravy a myslet si, že sebeklamem, nebo vytěsněním toho, co už víme, nějak proklouzneme, je přeci pošetilé. Opustit umělý systém teď prostě není možné, pokud tedy nechceme umřít hlady. Jak z toho tedy ven? Jedinou pro nás známou metodou je, že vybudujeme přirozený svět, kde bude přirozené právo platit v celém známém rozsahu a nebude nutné dělat kompromisy. Takový svět samozřejmě nevznikne přes noc. Je třeba uplatnit všechny lidské dovednosti a schopnosti k tomu, abychom takový svět mohli vytvořit. Nejde pouze o samotnou tvorbu, ale je nutné pamatovat i na obranyschopnost takového prostředí. Toto poznání nás vedlo k tomu, abychom našli způsob, jak v umělém systému najít díry a možnosti, k realizaci nového paradigmatu. Právě proto vznikl náš spolek. Je to alternativa, o které ještě moc nevíme, protože nemáme žádný příklad, kterého bychom se mohli přidržet a podle kterého bychom mohli žít jinak. Spolků a různých hnutí, které slibují změnu, je jak hub po dešti. Jsme vlastně taky jednou takovou houbou, ale naše hodnoty jsou zcela na jiné úrovni. Nechceme již vytěsňovat to co víme, a dělat, že to vlastně nemusíme dělat přirozeně. Nemůžeme být pokrytci, hlásat vodu a pít víno.

Vytvořit nový svět, znamená opustit koncept víry a stát se přitom do jisté míry schizofrenní. Rozpolcenost našich životů přináší velkou psychickou zátěž a není to cesta pro každého. Být jednou nohou v zrůdném umělém systému a druhou nohou ctít přírodní zákony je opravdu šílené, ale zoufalá situace nás nutí dělat zoufalé činy. Je možné, že cesta k harmonické rovnováze vede i jiným směrem, ale my si to nemyslíme a zatím nám nikdo nebyl schopen vysvětlit, v čem by byl jiný přístup efektivnější a

udržitelnější. Potkáváme každý den ideologické ortodoxní věřící, kteří nám navrhuji účast v projektech demonstrací, petic, referend a odboje, jakož i možnost přidat se k světským zákonům a opustit vizi harmonického života. Možná nás někdy něco zlomí a my se budeme muset vzdát, nebo položit za pravdu život, ale to, že jsme to zkusili už nikdy nebude zapomenuto.

Jednou se stane harmonická rovnováha smyslem lidského bytí pro mnohé lidské bytosti. Možná to bude za několik let, nebo možná za tisícovky, ale to teď není podstatné. Přírodní zákony prostě platí a člověk je opravdu subtilní bytost, aby s nimi bojoval, nebo dokonce tvrdil, že nejsou.

Soběstačnost, sebevědomí a smysluplnost jsou klíčové věci pro harmonický život. Povědomí o přírodních zákonech a přirozeném právu je základ, bez kterého se lidstvo nemůže harmonicky vyvíjet. Vědecký pokrok je jen malou částí z celého spektra lidského potenciálu. Užívat přírodní zdroje pro vlastní potřebu a osvobodit tyto zdroje od víry ve vlastnictví nás stejně v budoucnu nemine. Budeme si po sobě muset uklidit ten nepořádek na této planetě. Pokud to neuděláme my, udělá to vyšší moc, a to se nám určitě líbit nebude.

Koncept svobodného domova je pochopitelný pouze pro jedno promile lidské populace. Pokud to někdo nechápe, tak to není ničí vina. Každý je na jiném stupni vývoje a také je ovlivněn jiným druhem utrpení, jenž formovalo jeho mysl. Náš spolek není pro každého a dlouho ani nebude. Neočekáváme žádný davový zájem a ani většinové přijetí. Porosteme velice pomalu, ale udržitelně. Pro nové paradigma a smysl společenství

platí, že lidé v něm musí mít velice podobný hodnotový řebříček s hlubším etickým rozměrem. To nakonec platí obecně pro jakékoli společenství, které chce udržitelný lidský vývoj. Současný svět, ať už je založený na jakékoli ideologii, nebo víře, bude tady dál a v něm bude žít každý, kdo nemá svůj individuační proces zvládnutý, nebo ještě nedospěl k poznání vyšších mravních hodnot.

Protože my, ve svobodném domově žádná psaná pravidla nemáme, můžeme se vyvíjet svobodněji, a tím máme velký prostor pro poznávání a objevování přírodních zákonů. Bez poznávání přírodních zákonů, bychom nemohli žít podle přirozeného práva a v budoucnu bychom narazili určitě do nějaké zdi, jak jsme měli možnost vidět v průběhu celých známých dějin naši civilizace. Možná do zdi narazíme i tak, ale bude to pouze z neznalosti některých přírodních zákonů a nikoli z vlastního egoismu, kdy opakujeme již poznané chyby. Učíme se žít harmoničtějším způsobem života, a pokud by někoho napadlo, že je něco opomíjeno v naší interpretaci přírodních zákonů, můžeme o tom diskutovat.

Náš postoj k této knize může být velice různý, ale všichni cítíme, že nám tyto řádky přiblížili určité pohledy na to, co zažíváme každý den. Rodíme se do toho, ale nemusíme se poddávat apatii. Buďme tvořivý ve všech oblastech našeho života. Můžeme si zopakovat, o které oblasti se jedná. V první řadě je to biologicky fyzikální podstata života. Další oblast je duševně emoční a ta poslední, která ještě není otevřená všem, je duchovně citová. Jednou se možná lidé setkají i s dalšími oblastmi, ale o nich dne ještě nic nevíme. Až se nové obzory objeví, tak budeme

připravení, protože pokud jsme zvládli to, co už známe, tak můžeme postoupit k dalším úrovním vývoje. Celý vesmír je tady k objevení ve všech zmiňovaných oblastech. Popřejme si mnoho zdaru v našem dalším životě a pokud se nepleteme příliš, tak budeme mít možnost uvidět změny, ke kterým se odhodláme.

Doslov